

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-page photograph of a man, Teagan Hunter, with dark hair and light skin, wearing a grey t-shirt. He is looking directly at the camera with a slight smile, his right hand raised to his head. The background is a blurred stadium filled with spectators.

SEATTLE
SERPENTS

FACE OFF

TEAGAN HUNTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YÜZ KAPALI

TEAGAN AVCISI

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2023 Teagan Hunter tarafından

Tüm hakları saklıdır. Sadece kişisel zevkiniz içindir. Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Korsan kullanmadığınız ve sayısız saatinize saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.
yazar bu kitaba koymuş.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen teagan@teaganhunterwrites.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Kurgu: C. Marie'nin Kurgusu

Judy's Proofreading & Julia Griffiths tarafından

redaksiyon Kapak Tasarımı: Shanoff Tasarımları

Kapak Resmi: Cadwallader Fotoğrafçılık

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Sonsöz](#)

[GÖVDE KONTROLÜ ÖNİZLEME](#)

[Teagan Hunter'ın Diğer Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

*Pam, Melinda, Jeff, Laurie ve T. Estes için.
Nedenini*

biliyorsunuz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

LAWSON

Ben: Size büyük bir şey söylemem lazım.

Tilki: Siktir. Ne yaptın sen?

Locke: Lütfen bana bunun hakkında bir brifing almayacağımızı söyle.

Hutch: Bu, kaptanınızın grubun geri kalanından önce bilmesi gereken bir şey mi?

Ben: *KÜP

Ben: Kulübün geri kalanını kastettin.

Ben: Ve sen henüz kaptan değilsin, Kaptan değil. Yeni yıla kadar değil.

Locke: Henüz C'yi göstermemiş olabilir ama bu gerçekleşiyor ve hepimiz bunu biliyoruz. O kaptan.

Evet, Locke'un dediği gibi. Hazır bazı şeyleri açıklığa kavuşturmuşken, biz lanet bir kulüp değiliz.

Hayes: Bana bir kulüp olduğumuz

söylendi. Keller: Sen sayılmazsın, yeni

çocuk.

Hayes: Doğru değil. Lawson kanımı almak için parmağıma iğne falan batırdı.

Fox: Bunu yapmamız mı gerekiyordu? Çünkü ben hiç yapmadım. Bu gerçekten kulübün bir parçası olmadığım anlamına mı geliyor?

Hutch: Lanet olsun.

Hutch: Son kez söylüyorum... BU YAPTIĞIMIZ BİR ŞEY DEĞİL
VE BİZ BİR KULÜP DEĞİLİZ.

Locke: Onaylanmamış kan yeminleri bir yana, gerçeklerle yüzleşmek
zorundayız: bu bir kulüp gibi görünmeye başladı, Hutch.

Değil. A. Kulübü. Hayes:

Buzz. Öldür.

Bu konuda Hayes'e katılıyorum. Hutchy tam bir oyunbozan ve biz de tam
bir kulübüz.

Hutch: Bana kaptan kartını oynatma.

Ben: Oooh, korkuyorum.

Keller: Siz ikiniz tartışmaya devam mı edeceksiniz, yoksa yakında
amacınıza ulaşacak mısınız, Lawson? Bazılarımızın yapacak işleri
var.

Özür dilerim. Surat asmana engel mi oluyorum, Keller?

Keller: *orta parmak emojisi*

Keller'a katılıyorum. Çıkar şunu artık.

Ben: İyi...

Ben: PARROTS MASTURBATE

Hutch: Senin derdin ne lan? Locke: Beklediğim hiç de
bu değildi.

Fox: Vay be. Bu...duymaya ihtiyacım olduğundan emin olmadığım bir
bilgiydi.

Fox: Tekrar söyle.

Ben: Papağanlar
mastürbasyon yapar.

Keller: Hayır. Hayır. Ben yokum.

Hayes: Bekle. Bunu nereden biliyorsun?

Fox: ^ Ne dedi

Fox: Gördün mü?

Garip davranma, Foxy.

Ben: Bir barda oturuyordum ve bir adamın arkadaşlarına kardeşinin
evcil papağanının ona bağlandığını ve kelimenin tam anlamıyla ölene
kadar mastürbasyon yaptığını anlattığına kulak misafiri oldum.

Keller: Bu mümkün değil.

Ben: Gittiğini
sanıyordum?

Beni tekrar kendine çektin. Tebrikler.

Tilki: Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyaım var. Örneğin, NASIL?
NEDEN? NE ZAMAN? NEREDE? Ve en önemlisi... NE OLUYOR?

Hayes: Bu benim de tüm sorularımı özetliyor.

Locke: Bu grup sohbetinin kontrolden çıktığını hissediyorum. Tekrar
dizginlemek ister misiniz, Kaptan?

Elimde hiçbir Şey yok. Bu saçmalıktan sonra söyleyecek söz
bulamıyorum.

Hepsi senin, Locke. Beni bekleyen süper seksi bir kız arkadaşıım var.
Kurabiye pişiriyoruz.

Mesajlaşıırken mi? İĞRENÇ!

Bu seks için bir örtmece değildi, seni moron. Gerçekten Noel kurabiyesi
pişiriyoruz.

Ben: Boooooooo!

Ben: Sıkıcı yaşı Hutchy, tamamen bağlı ve seksi bir Şekilde bile değil.

Hutch: Siktir git, Lawsy.

Ben: Hayır.

Ben: Ayrıca, artık kulübün bir parçası olmana izin var mı? Bekr
değilsin.

Fox: Bu mükemmel bir nokta.

Keller: Eğer insanları oylayacaksak, devam edin ve Lawsy'yi iptal
ettiğim için beni yazın.

Ben: Dick.

Keller: Ve bununla gurur duyuyorum.

Hayes: Bekle... eğer biriyle çıkmaya başıarsak, artık kulüpte olamayacak
mıyız?

Tilki: Öyle görünüyor.

Kimseinin atılmamasına ne dersiniz? Çünkü biz lanet bir kulüp
değiliz.

Bizi seviyorsun. Kalmak istiyorsun.

Locke: Kendi mezarını kazdın, Hutch.

Vay canına. Çok havalısın, Keller.

Keller: Vay be. Çok sinir bozucusun, Lawson.

İtiraf et, beni özlüyorsun.

Keller: Hayatta olmaz.

Hepiniz çenenizi kapatır mısınız? Bu konuşma garip bir hal aldı.

Locke: Mastürbasyon yapan papağanlar senin için yeterince tuhaf değil mi?

Hutch: Bu inanılmaz derecede garipti ve döndüğümüzde Lawson'a psikolojik değerlendirme önereceğim.

Ben: GASP! Asla yapmazsın!

Ben de isterdim!

Hutch: Şimdi, herkes (ÖZELLİKLE SEN, LAWSON), lütfen çenesini kapatsın ki kız arkadaşım la vakit geçirebileyim.

Ben: Ooooh. Hutch ve Auden bir ağaçta oturuyorlar.

Fox: K-I-S-S-I-N-G

Önce aşk gelir... Keller:

İğrenç.

Ben: Sonra evlilik gelir...

Keller: Ekstra brüt.

Tilki: Sonra bebek arabasında bir bebek

geliyor! Keller: Kesinlikle iğrenç.

Hepinizden nefret ediyorum.

Keller: Aynen.

Ben: Noel tatilinden sonra hepimizi görmek için sabırsızlanıyorum!

Keller: Numaramı sil.

Hiç şansın yok. *öpücük surat emoji*

Fox: Sen de bizim gibisin.

Bizi gerçekten seviyor.

Keller: Benden hoşlanmayabilirsin. Ben böyle iyiyim.

Takım arkadaşlarıma başımı sallayarak gülüyorum.

Genişleme draftında korumasız bırakıldığım ve NHL'deki en yeni takım olan Seattle Serpents tarafından seçildiğim için çok memnun olmadığım bir sır değil. St. Louis'e üç yıl boyunca her şeyimi verdim ama asla yeterince iyi olamadım. Ne koç, ne taraftarlar, ne de takım arkadaşlarım için yeterince iyi değildim ve görünüşe göre takımda tutulacak kadar da iyi değildim.

Yılanlar yeniden başlamak için bir şanstı ve yaptığım ilk şey takımımınla bağ kurduğumdan emin olmak ve sadece hokey için burada olmadığımı, onlar için de burada olduğumu bilmelerini sağlamak oldu. Tüm takım arkadaşlarımı arkadaşım olarak görsem de en çok grup sohbetindeki erkeklerle yakınım. Takımdaki tek bekar erkekler olarak, hızlı bir şekilde birbirimize yöneldik ve kolayca iletişim kurmak için bir grup sohbeti başlattık. Şimdi, bu mankafalar isteseler de benden kurtulamazlar.

"Bir tur daha, Lawson?"

Bana ve barın geri kalanına bütün akşam tek başına cömertçe hizmet eden barmen Chaz'e bakıyorum. Noel arifesi olduğu için çok yoğun değil ama eminim ailesinden uzakta, burada diğer yalnız pisliklerle birlikte olmak için zaman ayırıyordur.

Neredeyse boş olan birama bakıyorum. Zaten üç tane içmiştim ve genelde toplum içinde limitim bu kadardır ama bugün tatil, neden olmasın? Ayrıca, araba kullanmıyorum. Böyle iyiyim.

"Tabii, sen de benim hesabımı kapatabilirsin." "Tamamdır, dostum."

Chaz bir bira daha dolduruyor, sonra kartımı ve fişimi bana uzatıyor ve bana happy hour fiyatlarını verdiğini görünce şaşırmıyorum. İndirimlerine ihtiyacım olmadığını bilse de genelde öyle yapar. O kadar iyi bir adam.

Son biramı yudumlarken kulak misafirliğime devam ediyorum. Papağan adamlar çoktan gitmiş, son derece bilgilendirici sohbetlerini başka bir yere taşımış, geride birkaç kişi ve beni bırakmışlardı. Vietnam Savaşı'yla ilgili hikayelerden parçalar ve tacizci kocasından boşanmayı planlayan bir kadınla ilgili üzücü bir hikaye yakalıyorum. Ona doğru eğilip beşlik çakmak istiyorum ama araya girmemem gerektiğini biliyorum.

Bunun yerine, fikirlerimi kendime saklıyorum, gözlerimin spor barında dolaşmasına izin veriyorum, duvarlarda asılı olan ve bazılarını kendim bağışladığım tüm Serpents hatıralarını takdir ediyorum. Etrafımdaki söylentiler yüzünden çoğu insanın buna inanmayacağından emin olsam da, dışarıda partilere pek vakit ayırmam. Ama burası? Burası sanki biraz

Evde. Annem yerel halk için içki üstüne içki doldururken Colorado'da bir barın etrafında koşturarak büyüdüğüm için sanırım bu tamamen şaşırtıcı değil.

Eminim bu yüzden bu gece buraya yöneldim. Her zaman yaptığım gibi tatil sırasında geri dönmediğim için bilinçsizce eve özlem duyuyordum.

Chaz için bara para atıyorum, buraya çöreklenmiş diğer herkesin hesabını kapatacak kadar para ekliyorum ve sonra ayrılıyorum. Top Shelf'in kapılarını iterek açıyorum ve Aralık ayının soğuk havasına adım atarak ceketimi üzerime çekiyorum. Hava hafiften yaklaşan kar yağışı kokuyor ve umarım çok fazla yağmaz. Bu tepelerde karda araba kullanmaya çalışmak berbat bir şey ve yarın sinemaya gitmek için büyük planlarım var.

Çoğunlukla boş olan sokaklarda yürürken birkaç dükkândan tatil müzikleri çalıyor, diğer herkes aileleriyle birlikte içeride güvende ve sıcak. Ben değil. Evde tek başıma huzursuzlanmaya başlamıştım. Bir süreliğine de olsa dairemnden dışarı çıkmalıydım.

Normalde bu noktada eve dönmüş, arka planda sevimsiz bir film çalarken battaniye yığınlarının altında toplanmış, Noel sabahının gelmesini beklerken annem bana çok fazla kurabiye ve sıcak çikolata yediriyor olurum ama o en yakın arkadaşıyla Bahamalar'a bir seyahate çıktı. Bunu gerçekleştirmek için Lydia ile aylarca plan yaptık. Annemin benden böyle bir hediyeyi asla kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordum -hatta yeni bir evi bile geri çevirdi- bu yüzden bunu gerçekleştirmek için en iyi arkadaşını kullanmam gerektiğini biliyordum. Noel'de yalnız olsam da bunu yaptığımı memnunum. Şimdiden bana fotoğraflarını gönderiyor, onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyor.

Babamı arayıp neler yaptığını sorabilirim ama eminim yeni karısının onun için planladığı şeylerle meşguldür. Ayrıldıktan sonra ilişkilerini bitireceklerini düşünmüştüm ama devam ederek beni şaşırttılar. En azından şimdilik.

Her zaman üvey kardeşimin tatilini bölmek var ama eminim o Kuzey Carolina'daki kız arkadaşı ve çocuğuyla meşguldür.

Tabii ki diğer Yılan Bekarlardan birini arayıp benimle takılmayı kabul edene kadar rahatsız edebilirdim ama hepsi kendi işleriyle meşgul görünüyor. Hutchinson -ya da hepimizin ona verdiği isimle Hutch- yeni milyarder bebeğiyle bir yerlerde. Locke şehir dışında on bin yeğenini şımartıyor. Fox iyi bir evlat gibi ailesinin yanında, Hayes her ne yapıyorsa onu yapıyor ve Keller, kim

kesinlikle son seçeneğimdi, planları da vardı. Barda otururken kendimi yalnızlıkla ilgili bir Celine Dion klibinin yıldızı gibi hissetmemin tek nedeni buydu.

Tanrım, bu korkaklıktan kurtulmalıyım.

Çarşaflarda yuvarlanarak geçirilecek bir gecenin düzeltemeyeceği bir şey değildir, eminim.

Telefonumu çıkardım, birini bulmak için kayıtlı isimler listesinde geziniyor, birkaçının üzerinde geziniyordum. Niki, bu soğuk Aralık gecesinde gelip yatağını sıcak tutmama yardım etmeme izin verecekti. Ashley ilk zil sesinin bitmesine bile izin vermezdi; hemen cevap verir ve en kısa zamanda gelmemi isterdi. Ve bahse girerim, sabahın köründe yatağından çıktıktan sonra üç aydır konuşmadığım ve o zamandan beri fiilen görmezden geldiğim Jo bile telefonu açardı, hem de sadece beni azarlamak için *değil*.

Ancak bu seçeneklerin hiçbiri ekrana dokunmamı sağlayacak kadar cazip değil.

Nedenini ben de bilmiyorum. Tek gecelik ilişkiler ve kısa kaçamaklar bana göre ama son zamanlarda eskisi kadar ilgi duymuyorum. Belki yılın bu zamanıdır, belki de bu yıl sadece hokeye odaklanmak için çocuklarla yaptığım anlaşmadır. Hutch gittiğine ve Auden'a aşık olduğuna göre bu anlaşmaya sadık kalmış sayılmaz, ama ben onun gibi kaçan biri değilim. Bu yemini sonuna kadar götürmeye niyetliyim. O kupayı istiyorum ve hiç kimse beni hayallerimden alıkoyacak kadar önemli değil.

Daha önce yüzlerce kez izlediğim bir şeye tıklayana kadar Netflix'te gezineceğim bir gece için boş daireme doğru uzun adımlarla ilerlerken telefonumu cebime geri koyuyorum. Belki bu gece bir bardak iyi bir burbon karıştırırım çünkü neden olmasın?

Gördün mü? Acınası.

Karanlık bir sokaktan geçerken yüksek sesli bir çınlama binalarda yankılanıyor. Yirmi altı yıl boyunca korku filmlerinden payıma düşeni izledim, ama bu beni duraklamaktan ve neler olduğunu duymak için gerilmekten alıkoymuyor.

Bir çınlama daha. Yumuşak bir inilti.

Çekip gitmeliyim. Gitmem gerektiğini biliyorum. Yetkilileri aramalı ve bu işi onlara bırakmalıyım.

Ama...

Ara sokağa doğru ilerliyorum, iki belirsiz adım attıktan sonra başka bir üzücü inilti duyduğumda tekrar duruyorum. Tanıdık bir ses ama ne olduğunu çıkaramıyorum.

Bir adım daha, bir yumuşak sızlanma daha.

Bunu devam ettiriyorum, *tamamen* farklı bir şey duyana kadar sesin geldiği yere gittikçe yaklaşıyorum.

Bir hırıltı.

Durdum çünkü çok yakındı.

Sağa döndüm. Bir çöp konteyneri, birkaç karton parçası ve etrafa saçılmış çöpler var. Bir çınlama daha, bu sefer tam önümden geliyor ve korku içimde hızla ilerlerken geri sıçıyorum. Tam dönüp büyük, maço bir adam gibi koşacakken onu görüyorum.

Bir köpek yavrusu.

Minicik, kestane kahverengisi bir şey ve onu gölgelerin arasında fark edebilmemin tek nedeni, korku ve çaresizlik karışımı bir duyguyla bana bakan parlak mavi gözler.

"Merhaba," diyorum aptalca, sanki o şey beni anlayabilirmiş gibi.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve yavru köpek yumuşak bir hırıltı daha çıkarıyor, bu sefer sesi öncekinden çok daha az tehditkâr ve çok daha sevimli. Çömelerek, dost canlısı olduğumu göstermek için köpeğe uzanıyorum.

"Selam dostum," diye mırıldandım usulca. "Sana yardım etmek için buradayım, hepsi bu."

Yavru köpeğin gözleri uzattığım elimden yüzüme, sonra tekrar elime kayıyor. Biraz daha yaklaşıyor, küçük bedeni titriyor ve yerden kalkmak için çabalıyor.

Kalbim parçalanıyor.

Yavru köpeğin bana gelmesi için zaman tanıyorum, kaçmayacağından emin olana kadar her adımda yumuşak sözlerle onu ikna ediyorum, sonra onu elime alıp göğsüme götürüyorum, yeni arkadaşımı çok ihtiyacı olduğundan emin olduğum sıcaklık için ceketimin içine sokuyorum.

Parmağımı yavrunun burnunun üzerinde ve kulaklarının arasında gezdiriyorum. Dokunduğumda inliyor, ellerime bastırıyor ve sağladığım rahatlığı arıyor. Bu beni üzgün ve kızgın olmanın mükemmel bir bileşimi yapmıyorsa ne olayım. Umarım bu sadece evden gizlice kaçan bir köpek vakasıdır ve bu tatlı bebek bir pislik onu terk ettiği için burada değildir.

Boyumu uzatıyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp yavru köpeği güvenli ve sıcak bir yere götürmek için en yakın ve en iyi hayvan kliniğini arıyorum. Neyse ki bana çok uzak olmayan bir tanesi bir süre daha açık.

Yön bulma düğmesine basıyorum ve sonraki on dakika boyunca söylediği yönleri takip ediyorum, bir o tarafa bir bu tarafa dönüyorum, oraya vardığımda hala açık olmalarını umuyorum. Havaya yapışan kar yağmaya başladı, hızlı ve yoğun bir şekilde yağıyor. Orada bir

Yerde eyrek in var bile. Sadece kucağımdaki küçük şey için değil, kendim için de bir sığınağa ihtiyacım var.

Bir köşeyi daha döndüğümde binayı görüyorum ve hızımı artırarak pas rengi bir Dachshund taşıyan yaşlı bir adamın yanından geçiyorum. Zamanım tükeniyor ve geç oluyor, çoğu yer gece için kapılarını kapatmış durumda. Yavruyu eve götürsem bile elimde ne malzeme var ne de sağlıklı olup olmadığına dair bir gösterge. Muhtemelen hipoterminin eşiğinde olan bir yavru köpeğe bakmak bir yana, kendime bakacak donanıma bile sahip değilim.

Ben yaklaşırken yeşil önlüklü bir kadın kapıya doğru yürüyor. Gözlerimiz birleşti. Bakışlarımı köpeğin ceketimin içine sokulduğu yere yöneltiyorum ve kadın kaşlarını çatıyor. Kapıyı iterek açıyor ve veterinerlik ofisinin sıcaklığı neredeyse anında yanaklarıma çarpıyor.

"Kapalıyız ama birkaç blok ötede bir hayvan hastanesi var" diyor kadın, kesinlikle gitmeyeceğim diğer kliniğin yönünü göstererek.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, beni geri çevirmeye çalışmasına sinirleniyorum. "Ben-" "Ofisimiz ayın yirmi altısında sabah altıda tekrar açılıyor."

Bu bayan ciddi mi? Olamaz.

"Lütfen, ben-"

Kapıyı kapatmaya çalışıyor ama hokey oynadığım onca yıl sayesinde ondan çok daha hızlıyım. Ayağıma kapıya doğru iterek daha fazla kapanmasını engelliyorum.

"Efendim-"

"Anlamıyorsunuz," diye araya giriyorum. "Sokakta bir köpek yavrusu buldum ve bakıma ihtiyacı var. Titremesi durmuyor. Sanırım hipotermi geçiriyor, muhtemelen susamış ve aç, başka ne olabilir bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım var."

"Anlıyorum ama kapalıyız." İnledim.

"Öyle dediniz, ama ben-"

"Efendim, lütfen sakın olun. Sokağın yukarısına gidebilirsiniz-" "Onu içeri alın."

Önümdeki kadının gözleri yaklaşık iki kat büyüyor ve sırtı dikleşiyor. Konuşan diğer kişiye bakmak için başını arkaya çeviriyor.

"Ama-"

"Bırak. Onu. İçeri al."

Girişini kapatan çalışan oflayıp pufluyor, sonra kenara çekilerek beni sıcak ofise alıyor. Islak ayaklarımı karşılama paspasına silerek aceleyle içeri giriyorum.

"Teşekkür ederim. Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim. Sadece-"

Başımı kaldırıyorum ve bu gecenin ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ediyorum. Burası sıradan bir veteriner kliniği değil ve bana keskin, parlak yeşil gözlerle bakan sıradan bir veteriner de değil. Burası takım arkadaşımın kız arkadaşının ikiz kardeşi olan Rory Sinclair'e ait.

Tam önümde duruyor. Ve benden nefret ediyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

RORY

İdealimdeki Noel arifesi ateşin karşısında, en yumuşak battaniyeme sıkıca sarılmış, ellerim bir fincan nane çayının etrafında kıvrılmış ve kedim Hades ayaklarımın dibinde otururken arka planda en sevdiğim tatil filmi çalarken geçirdi.

Tesadüfe bakın ki bu gece Noel arifesi ve ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Hâlâ klinikteyim ve her zaman sadık müşterim Bay Duhaime'i, Petey göt deliğini yaladığı için köpeğinin anal bezlerinin alınmasına gerek *olmadığına* ikna etmeye çalışıyorum.

"Anladığım kadarıyla Petey kendini yalıyormuş ama bezlerinde bir sorun yok. Geçen ayki randevusunda onu kontrol ettim ve şimdi tekrar baktım. Bezleri tam olarak yapmaları gerekeni yapıyor. Petey tamamen sağlıklı."

Bay Duhaime -ki dürüst olmak gerekirse bazen tam bir baş belası oluyor- tartışmak için ağzını açıyor ama sanırım sert bakışlarım işe yarıyor ki ağzını tekrar kapatıyor.

"Söz veriyorum Bay Duhaime, Petey iyi," diyorum bu kez daha yumuşak bir sesle. "Hastalarımı asla ama asla riske atmam. Endişelenseydim ya da endişelenmeniz gerektiğini düşünseydim size söylerdim."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı.

"Teşekkür ederim, Dr. Sinclair." Bana çarpık bir sırıtma yapıyor, yanaklarındaki kırışıklıklar derinleşiyor.

"Rory," diye hatırlatıyorum ona, anlamsız olduğunu bilsem de. Yıllardır buraya geliyor ve kaç kez sorsam da reddediyor.

beni ilk adımla çağırıyor. Hem sevimli hem de sinir bozucu.

"Petey'nin iyi olmasına sevindim. Endişelendiğimi biliyorum ama o sahip olduğum tek şey. Çocuklarım taşındıktan ve Betty'yi kaybettikten sonra..." Başını ciddiyle sallıyor, gri saçları -hâlâ dolgun ve gür- onunla birlikte hareket ediyor.

Bunların hepsini ben de biliyorum. Her geldiğinde bana anlatıyor, ki bu çok sık oluyor. Çocukları sadece bir saat uzaklıkta yaşıyor ve Betty her ne kadar karısı gibi görünse de, beş yıl önce kaybettiği patiska kedisiydi. Karısı onu yaklaşık on beş yıl önce kendisinden çok daha genç sekreteriyle aldattığı için boşamış.

"Alınan biriydi ve eminim o da seni en az senin onu özlediğin kadar özölüyordur." "Evet, evet. Biliyorum." Sırıtarak beni başından savdı.

"Hepimiz iyi miyiz

Burada mı?"

"Evet. Petey'e göz kulak olmanızı tavsiye ederim." "Dediğini sanıyordum-"

"O iyi," diye onu temin ediyorum. "Sadece Noel için ona ekstra sevgi vermek istemişim."

Yaşlı adama göz kırpıyorum ve o da içtenlikle gülüyor.

"Her zaman çok çapkınsınız, Dr. Sinclair."

Bazen ne kadar sinir bozucu olsa da Bay Duhaime'den hoşlanıyorum ama onunla flört etmemin imkanı yok. Sadece babamdan büyük olduğu için değil, flört etmediğim için de. Hem de hiç. Asla.

Tıpkı benim ilişki kurmadığım gibi. İkisi de bana göre değil. Annem sayesinde babamın yıllar boyunca çektiği özlem ve kalp kırıklığının aynısını çekmeyeceğim anlamına geliyorsa, hayatım boyunca çılgın kedi kadın olmaktan gayet memnunum. Aşk ve ilişkiler acıdan başka bir şeye yol açmaz ve ben duygularımı kalbime ne olacağını kontrol edebileceğim bir yerde kilitli tutacağım, çok teşekkür ederim.

"Beni yakaladın," diye kestirip atıyorum ama o iğnelemeyi anlamıyor. Onu odadan çıkarıp ön lobiye götürürken sırtmaya devam ediyor.

Petey'nin dosyasını bu gece kliniği kapatmaya yardım eden teknisyenim Casey'ye veriyorum, sonra da çömeliyorum.

"Uslu dur, tamam mı dostum?" Petey'ye elimi başının üzerinde gezdirerek ve sevdiğini bildiğim şekilde kulaklarının arkasını kaşıyarak söylüyorum.

Dilini elimin üzerinde gezdiriyor, *babamın saçmalıklarına katlandığın için teşekkürler* demek istiyor *doktor*.

"Bu gece bizi kabul ettiğiniz için tekrar teşekkürler. Eminim Noel arifesinde benim gibi bir ihtiyarı eğlendirmekten çok daha iyi yapacak

işleriniz vardır."

Kıkırdıyorum. "Hiç sorun değil. Bunun için buradayım ve buradan başka olmak istediğim bir yer yok."

Bu sözleri tüm içtenliğimle söylüyorum. Bu iş benim bebeğim ve onunla ilgilenmek bir numaralı önceliğim çünkü hayvanlara yardım etmek benim görevim. Bunu yapmam gerekiyordu ve bunu yapmaya devam etmek için dünyadaki tüm Noel kutlamalarından vazgeçebilirim. İnsanlarla aram hiç iyi değil, ama bana her gün ihtiyacı olan bir hayvan verin, kalbim taze bir kesik gibi açılsın.

Hayvan sevgimin tam olarak ne zaman başladığını bilmiyorum. Belki beş yaşındayken? İkiz kardeşim Auden, ölümün eşiğinde yaralı bir sincap bulmuş ve onu "düzeltmesi" için hemen babama koşmuştu. Onun çözümü ile benimki tam olarak uyuşmuyordu ve o beş yaşındaki huysuz benle yüzleştğinde ben kazandım. O sincabı bana verdi, ikimizi de veterinere götürdü ve ben de doktorun bir mucize gerçekleştirerek o küçük şeyi hayata döndürmesini izledim.

O anda hayatımda ne yapmak istediğimi biliyordum; hayvanları *kendi* yöntemlerimle iyileştirmek istiyordum ve her gün, her yıl, her uzun gecede burayı inşa ederek yaptığım şey tam olarak buydu. Şu anda Seattle bölgesindeki en iyi kliniğimiz ve yarımada'nın karşı tarafındaki ikinci yerim de en iyi ikinci yer.

Bunların hepsi gurur duyduğum şeyler, ancak aynı zamanda kendimi iliklerime kadar çalıştırdığım anlamına da geliyor. Örnek olarak, kapanışa dakikalar kaldı ve geceyi sonlandırmadan önce tamamlamam gereken en az bir saatlik evrak işi daha var.

Bay Duhaime, yanında Petey ile kapıdan çıkarken, "Sonra görüşürüz Doktor," diye sesleniyor.

Ona bir el sallıyorum ve sırtıyorum, ancak güneş battığından beri dış dünyayı ilk kez gördüğümde bu sırtıma çabucak kaşlarımı çatmaya dönüşüyor.

"Gecenin geri kalanında da kar yağacak mı?"

"Evet."

"Kahretsin." İç çektim. "Pekâlâ. Burayı kilitleyelim, sonra da yola koyulalım."

"Hallediyorum."

Casey ön kapıya doğru ilerlerken ben de ofisime yöneliyorum. Beni bekleyen evrak işlerini zihnimden geçirmeye başlıyorum. Bazı çizelgeleri okumam ve yakın zamanda kedilerini kaybeden Johnson'lara gönderilecek çiçekleri ayarlamam gerekiyor. Sonra da-

Klinikte iki ses duyuluyor ve ben yavaşlayarak ne söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"*Lütfen*," diyor derinden gelen bir ses, çaresizliği buradan bile belli.

Koridora çıkıp ön lobiye doğru ilerliyorum, Casey'nin müşteriye hizmet vermeyi reddettiğini artık net bir şekilde duyabiliyorum ve bu benim kanımı kaynatıyor. Kliniği satın almaya karar verdiğimde bir kural koymuştum ve Noel arifesi olsun ya da olmasın, buna bağlı kalacağım. Kimseyi geri çevirmeyeceğiz. Kapının gece boyunca kilitli olması önemli değil. Eğer ben buradaysam ve biri yardım için gelirse, ona yardım ederim.

"İçeri alın," diye talimat verdim, onu sokağın yukarısına, hâlâ çalıştığına inanmadığım boktan kliniğe göndermeye çalışan kadının sözünü keserek.

"Ama-"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bırak. Onu. İçeri."

Kadın homurdanıyor ama kenara çekiliyor. Adam başını öne eğmiş, karla kaplı ayaklarını yıllar içinde çok kirlendiğinde defalarca değiştirdiğim halının üzerine vurarak yanından geçiyor.

"Teşekkür ederim. Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim. Sadece..." Yabancı başını kaldırdığında kelimeler kesiliyor.

Çünkü bu bir yabancı değil. Hem de hiç değil. Tanıdığım biri. Nefret ettiğim biri.

Tamam, belki *ondan* nefret etmiyorum, ama kesinlikle olduğu her şeyden nefret ediyorum - kendisinin kadınlara Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünen tam bir playboy. Kendini nasıl taşıdığı, "*Hey, neler kaçırdığınıza bir bakın hanımlar*" diyen o havası çok açık. Koyu kahverengi saçlarını sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi nasıl da düzensiz bırakıyor. Ve size pis, pis şeyler yapacağını vaat eden o sırtışı, ama sadece sizi ilgisine layık görürse.

Onun gibi adamları çok iyi tanıyorum ve onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Neden kliniğimde olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim gitmesini istediğim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup tedirgin bir iç çekişi bastırıyorum. "Lawson."

Yüzünü bir gülümseme kaplıyor, sahte olduğundan emin olduğum parlak beyaz, mükemmel düz dişlerini sergiliyor. Öyle olmalılar, değil mi? O bir hokey oyuncusu. NHL'de oynarken bu kadar güzel dişlere sahip olmasına imkan yok.

"Ne güzel bir sürpriz, değil mi?" diyor o biraz hırçın sesiyle.

"Bence güzel tanımlarımız tamamen farklı."

Nedense gülümsemesi artıyor. "Bundan emin misin, *Rory*?"

Adımı tanıdıkmiş gibi söylemesinden nefret ediyorum. Sanki daha önce yüzlerce kez söylediği bir isimmiş gibi, onunla sadece iki gün önce tanışmış

olmama rağmen

Bir otelin barında, o ve hokeyci arkadaş grubu kız kardeşimle erkek arkadaşını tekrar bir araya getirmek için birlikte çalıştıklarında. Bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız hoş bir jestti, ama aynı zamanda bu adamdan hoşlanmadığımı anlamam için de yeterliydi. Hem de hiç.

"Ne istiyorsun, Lawson?"

Ceketinin içine uzanıyor ve ne çıkarmasını beklediğime dair hiçbir fikrim olmasa da, bu kesinlikle küçük bir Labrador yavrusu değil. Köpeği sanki *Aslan Kral'mış* ve yavrusuyla hava atıyormuş gibi havaya kaldırıyor ve yemin ederim zavallı şey onun avucunda titrerken kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Hemen odayı geçip titreyen yavruyu kendi ellerime alıyorum ve kalbime yaptığı şeyi yapmayı bırakmasını söylemek için fazla mesai yapıyorum. Bu köpek için ağlamayacağım, özellikle de Lucas Lawson'ın önünde. Saçma ismine gülmemeye ve yalnızca yardımına ihtiyacı olan hayvana odaklanmaya çalışıyorum.

"Kim bu küçük hanım?" Köpeği göğsüme yaklaştırarak soruyorum. "Kız mı?"

"Kesinlikle öyle. Kilosuna bakarak altı ila sekiz haftalık olduğunu tahmin ediyorum, değil mi?"

Bir omzunu kaldırıyor, gözleri titreyen köpekten ayrılmıyor, şimdi bu karışıma yumuşak inlemeler de eklenmiş. Onu hemen ısıtmalıyım.

"Hadi gel." Dönüp muayene odalarına doğru ilerliyorum, artık oldukça motive olan Casey'nin peşinden gidiyorum, eminim ona karşı duyduğum hayal kırıklığını anlamıştır.

"Kaç yaşında olduğunu ya da hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu yeni buldum," diyor Lawson koridorda ilerlerken ve Bay Duhaime kilitleme işlemimizi yarıda kesmeden önce Casey'nin temizlediğini bildiğim boş odalardan birine girerken.

"Onu buldun mu? Nerede? Ne zaman?"

Yavruyu masaya yatırıp ellerimi üzerinde gezdirerek kırık kemik, yara ya da sıra dışı görünen herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ederken Casey onu güvenli bir sıcaklığa getirmek için ısıtılmış battaniyeleri almaya koşuyor.

"On beş dakika önce falan mı? Westlake Caddesi'ndeki Top Shelf'ten eve yürüyordum, ara sokakta bir şey duydum ve araştırmaya gittim. O sadece... oradaydı."

Gecenin bu saatinde karanlık sokaklarda dolaşmanın ne kadar aptalca olduğu konusunda onu azarlama zahmetine girmiyorum. İşime çok odaklandım.

"Etrafta ona ait olabilecek başka kimse yok muydu?" "Hayır."

"Başka yavru yok

mu?" "Hayır."

"Annesi yakınlarda değil

miydi?" "Hayır."

Aynı sakın ve ağırbaşlı cevap, ona söylediklerime dikkat edip etmediğini bile merak etmeme neden oluyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum, patlamaya hazırım çünkü alabileceğim tüm bilgiye gerçekten ihtiyacım var ama Lawson'ın dikkati Casey'nin şu anda battaniyeye sardığı köpekte.

Endişeli görünüyor. Hatta korkmuş, sanki bu yavru köpeğin hayatta kalması sadece onun omuzlarındaymış gibi. Bunun onu fazlasıyla insani yaptığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Lawson'ı... yani Lawson'dan başka bir şey olarak hayal etmeye hazır olduğumdan emin değilim; ukala bir yürüyüşü ve daha da ukala bir ağzı olan bir sporcu.

"Ağlıyordu," diyor bana, bakışları hâlâ köpeğe kilitli. "Onu taşıdığım süre boyunca. Bu normal mi?"

"Sokaklara terk edilmiş soğuk ve aç bir hayvan için mi? Evet, bu son derece normal."

Çenesini ileri geri hareket ettiriyor, ellerini ceplerine sokuyor, sanki köpek en yumuşak çığlıklarını attığında ona uzanmamak için kendini ikna etmeye çalışıyor.

"Orada durmak zorunda değilsin."

Sonunda odağını gümüş masadan bana çeviriyor. Gözlerimiz birleştiğinde yutkunuyor, sonra başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Öfkelendim. "Sadece buraya gel. Belli ki seni istiyor." Dudaklarında yavaş bir sırtıma belirliyor.

"Şimdi istiyor mu?"

Gözlerimi kısıyorum, Lawson'ın tam olarak neyi ima ettiğini biliyorum - onu daha yakın isteyen *ben* olduğumu.

Hiç şansın yok, dedim ona sert bakışlarımla.

Elleri hâlâ ceplerindeyken omuzlarının ne kadar büyük görüldüğünü görmezden geldiğim masaya yaklaşırken dudaklarının daha da yükselmesine engel olmuyor. Bir ya da iki santim uzaklaşana kadar onları çıkarıp yavru köpeğe uzanıyor. Başını okşamadan önce onu koklamasına izin veriyor ve o da her saniyesini içine çekerek dokunuşunu itiyor.

Ona vurulmuş çünkü *tabii ki* vurulmuş. Eminim her kadın -tabii benim dışımda- 100 mil yarıçaplı bir alanda ona takmış durumda. O öyle bir adam.

"O iyi mi?" diye soruyor birkaç saniye sonra, her kelimesinden endişe damlıyor.

"Hiçbir yeri kırık gibi görünmüyor. Ona dokunduğumda sızlanmıyor ve herhangi bir düğüm ya da şişlik de yok. Sağ arka bacağında büyükçe bir kesik var, muhtemelen ara sokaklarda yürürken olmuş. Bunun için ona bir iğne ve antibiyotik vereceğim. Şimdi yapmamız gereken onu sıcak tutmak, karnını doyurmak ve enfeksiyonun yayılmamasını ummak."

Çenesini tekrar çalıştırıyor, köpeğe yaklaşıyor ve iki eliyle kulaklarını karıştırıp dikkatlice örttükten sonra, "Yemin ederim, eğer onu terk eden pisliği bulursam, kıcını kendim tekmeleyeceğim," diyor.

Gülümsemeye karşı koyuyorum ama zar zor. "Seni anlayamıyor, biliyorsun." "Biliyorum." Ellerini indiriyor ve tekrar ceplerine sokuyor, topuklarının üzerinde sallanıyordu. Daha iyisini bilmesem, utandığını söyledim ama daha iyisini *biliyorum*. Adamın utanmak için çok fazla özgüveni var.

Pamuklu çubuğa uzanıp ağzında herhangi bir yaralanma ya da hastalık belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum. Neyse ki hiçbir şey bulamadım.

"Sokaklarda olduğu düşünülürse, iyi durumda."

"Gerçekten mi?" Sesindeki mutluluktan hiç şüphe yok. "Yani, iyi." Boğazını temizliyor, başını sallıyor. "Bu çok iyi."

"Çok iyi. Ve şanslısın. Casey?"

Casey ne yapılması gerektiğini çok iyi bildiğinden, "Ben ilgileniyorum," diyerek odadan çıkar.

Lawson şimdi masaya dönmüş, elleri, dokunmak için kendisi kadar hevesli olan yavru köpeğin üzerinde dolaşıyor. Yavru köpek onu itiyor, ısıtılmış battaniyeden çıkıp ona doğru tırmanmaya çalışıyor ama Lawson buna izin vermiyor.

Ona izin vermemesi hoşuma gitti. Demek ki ısınmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

"Bugün Noel Arifesi," diyor birkaç sessiz dakikanın ardından ve gözlerim dolgun dudaklarına kayıyor, kelimelerin dudaklarından dökülüşünü izliyorum. "Bu saatte burada ne işin var?"

Ona bu gece çalışmak dışında bir planım olmadığını söylemek istemiyorum. Auden New York'ta erkek arkadaşı Hutch ile bir araya geliyor ve babam da tatili eski hokey arkadaşlarından biriyle geçiriyor. Bu yıl sadece ben varım.

"Konuşacak yeriniz olduğundan emin değilim, Bay Saat 10'da Sokaklarda Dolaşan," diye karşı çıkıyorum, gözlerimi ağzından uzaklaştırarak.

"Eve dönecek kimse yok."

O kadar basit söylüyor ki, sanki dünyadaki en mantıklı cevap buymuş gibi. Sanırım öyle, ama aynı zamanda üzücü. Çok üzücü, özellikle de gri gözlerine karışan acıyı gördüğümde.

Hayal gördüğüme eminim. Lawson'ın yalnız olmasına imkan yok. Bahse girerim yatağını ısıtmaya hazır ve istekli bir sürü kızı vardır. Yalnızlık onun gibi bir adamın yaşayacağı bir şey değil.

"Yine de yarın için planlarım var." Kulağa ne kadar acınası geldiğini biliyormuş gibi aceleyle açıklamasını yapıyor. *İşte böyle.* "Noel'i hep tiyatroda geçiririm. Biraz gelenek oldu."

Noel gelenekleri arasında Şeytan'la kurabiye pişirmek ya da Grinch ve Max'le çocuklardan oyuncak çalmak olduğunu düşünürdüm ama sanırım sinemada geçirmek de işe yarıyor.

Casey geri geliyor ve beni bir şey söylemek zorunda bırakmıyor. Elinde farklı mama türlerinden oluşan bir tepsi taşıyor - sert, yaş ve bir şırınga, köpeğin yemek istememesi ve annesinden aldığı gibi onu ikna etmemiz gerekmesi ihtimaline karşı.

Casey kuru parçaları ve ıslak lapayı denediğinde ve köpek ısırmadığında şaşırmadım. Çok ürkek, veteriner teknisyenimin yaptığı her girişimden uzaklaşıyor.

"Bir deneyeyim," diyorum, yemeği alıp deniyorum ama ben de onun kadar başarısız oluyorum.

Birkaç denemeden sonra pes etmeye hazırım. Tam şırıngayı kenara atıp daha sonra tekrar denemek üzereyken elim yanmaya başlıyor.

Bir saniye sonra ne olduğunu anladım: Lawson'ın eli benimkini örtüyor. Bakışlarımı bana dokunduğu yerden -elinin benimkine değdiği yerden- kaçırıp neredeyse gri olan gözlerine bakıyorum.

"İzin ver," diyor, diğer elini avuç içi yukarı bakacak şekilde bana doğru uzatırken sözleri bir şekilde hem bir rica hem de bir emir olarak bir araya gelmiş.

Bu kadar kolay teslim ettiğim için kendimi tekmelemek istiyorum, sanki sözlerinin üzerimde sinir bozmaktan başka bir etkisi varmış gibi. Ve sonra *onu tekmelemek* istiyorum çünkü lanet bir uzman gibi, mama şırıngasını yavru köpeğe uzatıyor ve o da hiç ikna etmeden hevesle alıyor.

"Bunu nasıl yaptın?" Kelimeler kulağıma bile sert geliyor, bu yüzden Lawson'ın bana tokatlamak istediğim bir sırıtış atması mantıklı geliyor.

"Piliçler bana bayılır."

İnliyorum, az önce duymak zorunda kaldığım şey yüzünden mi yoksa küçücük, minicik - yani o kadar küçük ki neredeyse hiç yok - bir parçam onun saçma şakasına gülmek istediği için mi emin değilim.

Casey değil ama. O inlemiyor. Gülüyor. *Yüksek sesle*. Ve ona baktığımda, dudaklarını süsleyen flörtöz bir gülümseme ve gözlerinde adeta dans eden yıldızlar görmek beni hiç şaşırtmadı.

Oh, adamım. Kliniğe ilk girmeye çalıştığımda ona karşı çıkmış olabilir, ama şimdi ona kanca, çizgi ve platin için düştü. Onu omuzlarından tutup sarsmak ve sormak istiyorum, *"Bu boka nasıl kanarsın? Onun nasıl bir oyuncu olduğunu görmüyor musun?"*

Kesinlikle anlıyorum. Onunla tanıştığım anda bunu anladım. *Ben profesyonel bir hokey oyuncusuyum, herkes benim bastığım yere tapar havasındaydı* ve buna kanmamın imkanı yoktu.

Köpek, Lawson'ın sunduğu mamayı hevesle kucaklamaya devam ederken, Lawson da ıslak lapa kasesini yavaşça yaklaşıyor. Sonunda şırınga çoktan unutuluyor ve köpek sadece kâseyi önemsiyor. Sadece birkaç dakika içinde o iğrenç kokulu lapanın her bir parçasını bitiriyor, sonra da ağzının yanına bir parça yemek yapışmış olan yeni arkadaşına bakıyor.

"Daha iyi hissediyor musun, kızım?" Lawson bir kez daha kulaklarının arasını kaşıyarak usulca soruyor. "Evet, iyisin. Bunu söyleyebilirim."

"Artık titremiyor, bu iyiye işaret. İştahı olduğu açık, bu da başka bir iyiye işaret. Göremediğim herhangi bir hastalık ya da enfeksiyon taşımadığından emin olmak için kan örnekleri alacağım ama çizik dışında gayet sağlıklı görünüyor."

Lawson gülümsüyor ama bana değil. Hayır, şu anda ellerini yalayan ve onu şimdiye kadar karşılaştığı en harika şeymiş gibi öpen köpek yavrusu tarafından çok büyülenmiş durumda ve ona göre muhtemelen öyle. Muhtaç şey daha iyisini bilmiyor sanırım.

Ona pire ve kene ilaçları veriyorum, kesiğini temizliyorum, gazlı bezle sarıyorum ve sonra bir doz sıvı antibiyotik almasını sağlıyorum. Tüm bu süre boyunca Lawson yakınımda duruyor, o kadar yakın ki o gittikten sonra bile deri ve sedir karışımı kolonyasının kokusunu almamam mümkün değil.

"Pekâlâ." Ondan ve köpektен uzaklaşıp Casey'ye doğru başımı sallayarak toparlanmaya hazır olduğumu belirtiyorum. "Yakında kontrolden geçmesi ve aşılarının yapılması gerekecek. Onu kısırlaştırmak isteyip istemediğinize de karar vermeniz gerekecek ama ben şimdilik elimden geleni yaptım."

"Öyle mi? İyi mi?"

"O iyi."

Lawson birkaç kez başını salladıktan sonra boğazını temizliyor ve köpeği son bir kez sevip iki adım geri çekiliyor. Köpek dokunulmadığı için hemen sızlanmaya başlıyor ve tek sızlanan o değil. Lawson bile yumuşak bir ses çıkarır ama bu uzun sürmez. Omuzlarını geriye itiyor ve hafifçe burnunu çekerek bana bakıyor. "Peki, sonra görüşürüz?"

Sözleri üzerine başım geriye savruldu. "Affedersiniz?"

"Elbette her şeyin parasını ödeyeceğim, ama burada her şey hazır mı?"

"Um, hayır. Yakınından bile geçmem. Cesedimi çiğnemedem bu köpeği burada bırakamazsın." Yavru köpeği masadan kaldırıp Lawson'ın ellerine tutuşturdum. "Al onu."

Onu ilk seferinde yaptığı gibi, gururun geri kalanına gösteriyormuş gibi tutuyor ve "Onu alamam" diyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü... Çünkü hokey!"

"Yani?" Meydan okuyorum.

Lawson köpeği kolunun altına sıkıştırarak iç geçirir. "Yavru köpek alamam. Çok fazla yoldayım."

"Ne yapacaksın o zaman? Onu *terk mi edeceksin?*"

Şu anda ne yaptığının, duygularıyla oynadığının farkındayım ve omuzları çöktüğünde gülümsememe engel olmak için kendimi zor tutuyorum, sözlerim tam da amaçladığım gibi işe yarıyor. Bu çok acımasızca, biliyorum ama bu yavru köpeğin sisteme girmesini de istemiyorum. Elbette, herkes yavru köpekleri sevdiği için hemen sahiplenilecektir ama Lawson'ın sorumluluk alması fikri hoşuma gidiyor. İçimden bir ses bunun çok sık yaptığı bir şey olmadığını söylüyor.

"Ama ben... O benim değil. Ya başkasına aitse?"

"O zaman bilgilerini yayınlarız ve onu arayan biri olup olmadığına bakarız, her ne kadar böyle bir durum olduğundan şüphelensem de. O daha genç. Evden öylece çıkıp gitmiş olsaydı, insanların onu arayıp sormamasına imkan yok. Terk edildiğine bahse girerim. Tüm yavrular bir yere atılmışsa hiç şaşırman. Bu işi yıllardır yapıyorum Lawson. İşaretleri gördüğümde anlarım. Eğer bir mucize olur da biri onu sahiplenirse, o zaman ilgileniriz, ama tüm niyet ve amaçlar için, o sizindir."

"Ama..."

Kaldırdığım kaşlarım reddini durduruyor ve onu yakaladığımı anlıyorum. Ağzı kapanıyor ve başını sallıyor.

"Tamam. Pekala. Onu ben alırım."

Muzaffer bir şekilde sırtıyorum. "Güzel. Verdiğim ilaçlardan herhangi birine reaksiyon gösterme ihtimaline karşı gece boyunca onu izleyeceğim, ama bunun dışında gayet iyi olacak. Casey sizi resepsiyona götürecekt."

Dikkatimi Casey'nin tezgahın üzerine koyduğu dosyaya veriyorum, kalemim boşlukları doldurmaya başlamak için hazır, böylece bunu dosyalarımıza koyabileceğiz. Odadan bir çift ayak sesi duyuyorum ama ikincisini duymuyorum.

Lawson'ın gidip gitmediğini anlamak için buna ihtiyacım yok. Gitmediğini biliyorum; bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Bir şey söylemediğinde ya da gitmek için bir hamle yapmadığında, omzumun üzerinden bakıyorum ve onu birkaç metre ötede, gümüş gözlerini bana dikmiş halde buluyorum.

"Evet?"

"I..." Boğazını temizliyor ve başını iki yana sallıyor. "Teşekkür ederim."

Ve odadan çıkmadan önce söylediği tek şey bu, arkasında belirgin bir şekilde onun kokusunu bırakıyor ve beni aniden bu Noel arifesi gecesinde yalnız kalmamayı dileyerek bırakıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

LAWSON

"Bana öyle bakmayı kes."

Göz kırp.

"Kesin şunu."

Göz kırp.

"Hadi ama. Kes şunu."

Göz kırp.

İçimi çekiyorum, koltuktan kalkıyorum ve umutsuzca bir şeyler yapmam gereken daireme doğru ilerliyorum. Bir yılı aşkın süredir Seattle'da yaşıyor olmama rağmen hala köşede yığılı kutularım var. Onlarla ilgilenmenin ve Washington'un yeni evim olduğunu kabullenmenin zamanı geldi.

Belimden eğilip kahve rengi tüy yumağını kucağıma alıyorum ve göğsüme yaklaştırıyorum. "Sen zaten şımarıksın, bunu biliyor musun?" Başına bir öpücük konduruyorum. "Mutlu Noeller, adın her neyse."

Yavru köpeği kontrol etmek için birkaç saatte bir uyanmak ve kanepede uyumak arasında, dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Orada sızmak istememiştim ama dışarıda çişini yaptıktan sonra eve geldiğimde doğruca kanepeye gitti ve kıvrılıp neredeyse anında uykuya daldı. Onu rahatsız etmek istemediğim için diğer uca oturdum. Bir ara ben de uyuyakalmış olmalıyım.

Yeni arkadaşına bakıyorum. Her zaman bir köpeğim olsun istemiştim ama hokey her zaman hayatımın çok büyük bir parçası oldu.

O kadar. Ama dün gece Rory onu kucağıma itip eve götüreceğimi söylediğinde ne köpeğe ne de Rory'ye hayır diyebildim.

Kollarımdaki yaratık, düşüncelerimin öznesi olduğunu biliyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve onu eve getirdiğimden beri yüzüncü kez, kimsenin ona sahip çıkmaması için dua ediyorum.

"Sanırım bugün senin için biraz malzeme bulmalıyım, ha?"

Önerimi onaylayan yumuşak bir homurtu çıkardı.

"Sokağın aşağısındaki eczane açık olduğu için şanslısınız, yoksa kahvaltıda domuz pastırması yiyeceğinizden eminim."

Bir homurtu daha.

"Haklısın, pastırma kulağa hoş geliyor. Belki döndüğümde biraz yaparım."

Başını bana doğru eğiyor ve sonra yemin ederim gözlerini deviriyor. Bunu dün gece Rory'den öğrenmiş olmalı.

Şehirdeki onca klinik arasından onunkine girdiğime hâlâ inanamıyorum. Hutch'ın veteriner olduğundan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum ama yeni oda arkadaşımı ara sokakta bulduktan sonra aklımdaki son şey buydu. Onu güvenli bir yere götürmek istiyordum ve Rory gibi benden açıkça nefret eden birine bile olsa onu her yere götürebilirdim.

Onunla sadece birkaç gün önce tanıştım, ama benden hoşlanmadığını hemen anladım, sadece dilimi tuttuğu için değil, ki bu benim *hiç* anlamadığım bir şeydir. Daha ikiz kardeşi Auden'a yaklaşımadan onu odanın diğer ucunda gördüm ve gözlerim anında ona kaydı. Sadece takım arkadaşımın kız arkadaşına benzediği için de değildi. Kelimelerle ifade edemediğim başka bir şeydi. Tek bildiğim onunla konuşmak istediğimdi. Onunla konuşmam *gerekiyordu*.

Ben de öyle yaptım ve beni yıldırım çarpmasından daha hızlı vurdu. Tıpkı dün gece gözlerindeki küçümsemeyi görmek gibi acıttı. Ama annem pes eden birini yetiştirmede ve ben de Rory istemese bile beni sevmesini sağlamaya kararlıyım.

Köpeğin tüm süre boyunca kapının yanında oturduğu hızlı bir duştan sonra giyiniyorum, onu yedek banyoya kilitliyorum ve mağazaya giden çeyrek millik kısa yolu kamyonla gidiyorum. Sepetimi bir köpeğin ihtiyaç duyabileceği aklıma gelen her şeyle dolduruyorum -yiyecekler, oyuncaklar, eğitim pedleri ve ödülleri- ve iyi bir önlem olarak kendim için altı paket bira atıyorum, sonra hızla daireme dönüyorum.

Anahtarımı kapıma soktuğum anda onu duyuyorum ve içeriden gelen sesler kalbimi parçalıyor. Küçük ciyaklamalar ve sızlanmalar, sanki

benden ayrı kalmaya da dayanamıyor. Onu terk etmek istemedim ama bu işi yürüteceksek erzağa ihtiyacım vardı.

Kapıyı iterek açıyorum, banyoya gitmeden önce çantalarımı tezgâhın üzerine bırakma zahmetine girmeden onu serbest bırakıyorum. Odadan çıkıp beni geçerek oturma odasına gidiyor ve daha önce binlerce kez yapmış gibi gri koltuğuma geri atlıyor.

"Orasının senin olduğunu iddia edemezsin," diye uyarıyorum. "Orası benim. Ben çoktan hak iddia ettim."

Beni görmezden geliyor, sabahtan beri yaptığı gibi bacağındaki bandajı kokluyor. Bunun normal olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok, ama bunu benim için cevaplayabilecek birini tanıyorum.

Poşetleri mutfak tezgahının üzerine koyup cebimden telefonumu çıkardım ve bir mesaj attım.

Mutlu Noeller, sık kafalı. Rory'nin numarasını alabilir miyim?

Noktalar neredeyse anında ekranda dans ediyor.

Kesinlikle hayır.

Ben: Neden
olmasın?

Çünkü seninle tanıştım. Ve onu kızdırdığın için. Ve beni de. Şimdi git buradan.

Ben: Nazik ol. Noel'deyiz.

Kesinlikle. Noel'deyiz, neden beni rahatsız ediyorsun?

Kanepeye gidip hızlıca bir fotoğraf çekiyorum, sonra da yeni kaptanıma gönderiyorum.

Ben: O yüzden.

Ne...

Ne zaman bir köpek aldın? Ve NASIL?

Uzun hikaye. Şimdi, Rory'nin numarasını alabilir miyim? Veteriner işi, söz veriyorum.

Bekle.

Bavullarımı boşaltıyorum, takım arkadaşşımdan yanıt beklerken birkaç saniyede bir telefonumu kontrol ediyorum. Birkaç dakika geçiyor ve eminim bu konuyu yeni kız arkadaşşı, Rory'nin ikizi Auden ile tartışıyor. Eminim ona bunu yapmamasını söylüyordur, özellikle de kız kardeşı benim en büyük hayranım olmadığını açıkça belirttiğinden beri, ama umarım köpek yüzünden bana şüpheyile yaklaşır.

Beş dakika sonra bir Noel mucizesi yaşadım.

Hutch: 206-555-1989

Beni sevdiğini biliyordum.

Hutch: Ne bu hayatta ne de sonraki hayatta.

Ben: Ama kesinlikle ondan sonraki, değil mi?

Git. Uzaklaş.

Öptüm!

Hutch: *orta parmak emoji*

Gülüyorum, sonra gönderdiği numaraya tıklıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. O açmadan önce üç kez çalıyor.

"Cehennem...o?" Selamlaması endişeli... ve belki biraz da uykulu. Onu uyandırdım mı? Noel sabahı saat neredeyse dokuz. Şimdiye kadar kalkmıştır diye düşünmüştüm ama sanırım kalkmamış.

"Rory?"

"Kimsiniz?"

Boğazımı temizliyorum. "Ben

Lucas." "Lucas kim?"

Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum. Ses tonundaki uyku hali her zamanki alaycılığını algılamamı engelliyor.

"Um... Ben, uh, Lawson." *Kahretsin, sesim beceriksiz bir aptal gibi çıkıyor.* "Lucas Lawson."

İnliyor ve hattın onun ucunda bir karışıklık oluyor. Zihnimin bir anlığına dolaşmasına izin veriyorum, ilk geldiğinde nasıl görüldüğünü hayal ediyorum.

Yukarı. Pijamaları uyuyor mu? Daha da iyisi, hiç giyiyor mu? Gözleri şiş mi, yoksa filmlerdeki kadınlar gibi mükemmel saç ve makyajla ve paranın satın alabileceği en seksi ipek pijama takımını giyerek mi uyanıyor?

"Ne istiyorsun?"

Aynen böyle, imgelem paramparça olur. Sorusu soru bile değildi. Bu bir talep ve ondan bekleyebileceğim her şey.

"Günaydın, Rory."

Homurdanıyor.

"Lawson."

Adımı söylerken gülümsemekten kendimi alamıyorum, sanki benden tamamen rahatsız olmuş gibi. Bu ilk kez başıma gelmiyor ve son kez de olmayacağından neredeyse eminim. Hemen hemen herkes için biraz ele avuca sığmaz biriyim.

"Beni neden arıyorsun?" Yine,
bir soru değil.

Sırıtiyorum. "Bu senin Noel hediyen."

"Bu yıl Noel Baba'nın yaramazlar listesinde olduğumun farkında
değildim."

"Bu yıl mı? Sanki önceki yıllarda da yaramazlar listesindeymişsin gibi konuşuyorsun. Söyle bana, bunu hak etmek için ne yaptın?"

"Bilmek istemez miydin?" "Evet."

Bir duraklama. Duyulabilir bir yutkunma.

Onu şaşırttım mı? Onunla birkaç kez karşılaştığımda çok gevezeydi. Şimdi ise sessiz. Onun geveze halini tercih etmem yanlış mı?

"Bana ne istediğini söyleyebilir misin, Lawson? Çünkü şu ana kadar hayal edebileceğim en kötü Noel hediyesi bu."

"Bir çorap dolusu kömür almaktan daha mı kötü? Ya da köpek pisliğinden?"

"Veteriner olduğumu unuttun mu? Etrafım sürekli köpek pislikleriyle dolu."

"Ben de bu yüzden aradım."

"Köpek pisliği için mi?"

"Hayır. Çünkü sen bir veterinersin."

Arka planda daha fazla karıştırma. "Yavru köpek ile ilgili her şey yolunda mı?" Rory soruyor, sesi bana gösterdiğinden çok daha fazla duyguyla dolu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Hayır-"

"Hayır, hiçbir şey olmadı mı, yoksa hayır, her şey yolunda değil mi?"

Onun sabırsızlığına gülüyorum. "Hayır, hiçbir şey olmadı. Her şey yolunda. Sanırım."

Rahatlamış bir nefes üflüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Şey, evet. Köpek-"

"Köpek mi? Ona Köpek adını mı verdin?"

"Hayır. Ona henüz bir isim vermedim. Ve lütfen sözümü kesmeyi keser misin?"

"Lütfen sadede gelebilir misiniz?"

Ona her zaman böyle huysuz olup olmadığını sorardım ama öyle olduğunu biliyorum.

"Her neyse, dediğim gibi, Köpek bandajını kokluyor. Koklamadığı zamanlarda da ısıyor. Uyuduğu zamanlar dışında onu rahat bırakmak istemiyor."

"Şey, bu şaşırtıcı değil. Bacağına bir şey sarılmasına alışık değil. Eminim bir kesiğinin kokusunu da alıyordur ve özellikle genç yaşına rağmen bunu araştırmak istiyordur. Ama o iyi. Bu tamamen normal."

"Emin misin?"

"Hangimiz Seattle'da bir değil *iki tane* yüksek puanlı klinik işleten, yılların deneyimine sahip veteriner hekim?"

İki kliniği mi var? İki kliniği yönetecek zamanı nasıl bulabiliyor?

"Burada bir riske gireceğim ve *seninle* birlikte cevap vermemi istediğini söyleyeceğim."

"Profesyonel hokey oynarken bir şekilde sekiz yıl okula gitmediyseniz, o zaman evet, *beni* kastediyorum."

Veteriner olmanın ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlar doktor, bu yüzden iyi bir okul gerektireceğini düşündüm, ama *sekiz yıl mı*? Neredeyse on yıl eder ve o otuzunun altında. Okulda bu kadar zaman geçirdikten sonra nasıl iki kliniği başarıyla yönetiyor? Bu... etkileyici.

"Hesap yapıyorsun, değil mi?" "Belki de."

"Liseden erken mezun oldum," diye açıklıyor daha önce pek çok kez yaptığından emin olduğum gibi. "Hemen lisans eğitimim için kurslara başladım, ardından yüksek lisans okuluna devam ettim. Veteriner olduğumda yirmi beş yaşındaydım ve kliniğimi yirmi yedi yaşındayken klinik çalışmalarımı birlikte yaptığım emekli bir doktordan satın aldım. Bu yılın başlarında ikinci ofisimi açtım."

Dün gece muayene odasında olmanın dışında bana tek seferde söylediği en fazla şey bu. Acaba benimle konuşmak istemesinin nedeni saatin erken olması ve henüz uyanıp beni yeterince azarlama fırsatı bulamamış olması mı, yoksa belki de

-Belki de bana doğru gelmeye başlamıştır. "Devam et, bana inek de. İstedğini biliyorsun."

"Hayır. Asla." Tamam, belki. Liseye geri dönmüş olsaydım, evet, muhtemelen erken mezun olacak kadar okulu sevdiği için ona inek derdim, ama bunun nedeni genç ve aptal olmam ve kendi derslerimi zar zor geçmeye çalıştığım gerçeğinden utanmamdı. Hâlâ mezun olmamın tek nedeninin hokey becerilerim olduğunu düşünüyorum. "Aslında bundan etkilendim."

Sözlerimi saçmalık olarak nitelendiriyormuş gibi kayıtsız bir ses çıkarıyor. "Beni neden aradın, Lawson?"

"Pardon?"

"Beni neden aradın? Google'a da kolayca girebilirdin."

"Özür dilerim ama siz bir doktor olarak bir şeyi teşhis etmek için internet kullanımını mı teşvik ediyorsunuz?"

"Haklısınız. Muhtemelen yanlış bir şey koyarsınız, kangrenden öldüğünü varsayarsınız, sonra onu acil kliniğine götürürsünüz ve bandajını merak etmesi gibi basit bir şey için kışından para alırsınız. Aslında, bir daha düşündüm de, onu götürün. Bunun faturasını görmek isterdim."

"Acı çektiğimi görmek için her şeyi yaparım, ha?"

"O kadar da gururlanma. Bu sana özel bir şey değil. Dünyanın yanışını izlemeyi seviyorum."

Gülüyorum, çünkü dürüst olduğunu biliyorum. Hutch'tan öğrendiğim kadarıyla Rory Sinclair sadece benden değil, herkesten nefret ediyor. Küçük bir kara bulut gibi, herkesin mutlu gününe yağmaya hazır ve istekli. Onun bulutunun patladığını görmekten başka bir şey istemiyorum.

"Köpekle ilgilenmesi için güvendiğim birinin fikrini almak istedim. Ayrıca, biz bir nevi ortak ebeveynler gibiyiz."

İç çekiyor. "Öncelikle, hayır. Kesinlikle hayır. Biz ortak ebeveyn bile değiliz. O benim hastam ve sen de... yani, sensin. İkinci olarak, gerçekten bundan daha iyi bir isim bulmalısın. Gerçekten her şey Köpek'ten daha iyidir."

"Üzerinde çalışacağım."

"Tercihen bir sonraki ziyaretten önce. *Dog'u* hasta dosyalarımı yazmıyorum."

"Gelen hayvanlar hakkında dosya mı tutuyorsunuz?" "Evet, tabii ki."

"Peki ya sahipleri?"

"Hayır. Onlar umurumda değil. Ben sadece ve sadece hayvanlar için oradayım."

Bir kıkırdama daha duyulur. "Not edildi."

Hat sessizleşiyor. Birkaç dakika boyunca öyle kaldı. Nedeninden ben de tam olarak emin değilim. Söyleyecek başka bir şeyim yok, onun da yok, ama yine de telefonu kapatmaya cesaret edemiyorum. Belki de Noel günü olduğu içindir - genellikle neşeli müzik, kahkaha ve hediyelerle dolu bir gün - ve dairemde yalnız oturuyorum. Rory benden nefret etse bile, bu arkadaşlığı hiç arkadaş olmamasına tercih ederim.

"Tek istediğin bu mu?" diye soruyor sonunda.

"Ben... sadece..."

"Evet?"

Söyleyecek başka bir şeyim yok, gerçekten. Sadece telefonu kapatmak istemiyorum ve telefonda konuşmaktan *nefret ediyorum*. Arkadaşlığa bu kadar mı muhtacım?

Evet.

"I..."

İç çekiyor. "Çıkar ağzındaki baklayı, hokey çocuğu."

Gülümsüyorum. En neşeli bayramda ancak bu kadar huysuz olabilirdi.

"Mutlu Noeller, Rory."

"Oh." Bir duraklama. "Mutlu Noeller, Lawson?"

Bu sefer bir soru olarak çıkıyor ve beni güldürüyor.

İnliyor. "Kapa çeneni."

Hat kesildi ve yüzüme kapatılmış olmasına rağmen hala sırtıyorum. Belki de bugün o kadar da kötü geçmeyecek.

"*Bir Noel Hikayesi* için bir tane lütfen." "Elbette."

Kasanın arkasındaki kişi düğmeleri karıştırıyor ve sonra bana toplam tutarı veriyor. Gülümseyerek kartımı uzattım. Saniyeler sonra kaşlarını çatarak geri veriyorlar.

Bugün neden herkes bu kadar sinirli? Noel'deyiz, Tanrı aşkına!

Onlara "Teşekkürler," diyorum ve bana sadece homurdanıyorlar.

Biletimi alıp içeri giriyorum, büyük bir kova patlamış mısır ve kocaman bir kola alıp sinemanın arka tarafında bir yer buluyorum. Ancak o zaman ceketimi açıp sırtarak aşağıya bakıyorum.

Ne olursa olsun bugün öğleden sonramı tiyatroda geçireceğimi biliyordum ama yanıma bir köpek alacağımı hiç tahmin etmemiştim. Onu yine tuvalette kilitli bırakmaya çalıştığımda bana attığı bakış karşısında kendime engel olamadım. Onu orada bırakıp filmin tadını çıkarmamın imkânı yoktu. Ayrıca, bu bir tatil. Çoğu insan evde ailesiyle olacak, sinemada değil. Sessiz kaldığı sürece bana bir şey olmaz.

"İyi misin?" Tek bir parmağımı burnunun ucunda gezdirerek soruyorum.

Yumuşak bir homurtu çıkarıyor ama başka bir şey yapmıyor. Onu eve getirdiğimden beri çok uyuyor ama buna şaşırmadım. Sanırım sokaklarda hayatta kalmaya çalışmaktan yorgun düşmüş.

Onu kendi haline bırakıyorum, filmin başlamasını beklerken ağzıma bir parça patlamış mısır atıyorum ve en çok özlediğim kişiyi, annemi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Tam bir ana kuzusu olduğumu itiraf etmekten korkmuyorum. Böyle olmam gerçekten sürpriz mi? Annem beni bir yaşından beri tek başına büyüttü, bize bakmak için sabahın erken saatlerine kadar barmen olarak çalıştı. Babam ve annem hiç evlenmediler ve ben biraz daha büyüdüğümde bunun babamın işi olduğunu öğrendim. Benim de kullanmaya meyilli olduğum bir yaklaşımla, *sev ve bırak* tipinde biriydi, ancak benden farklı olarak, arkasında her zaman bir çocuk bıraktı, bu yüzden Kuzey Amerika'ya dağılmış beş üvey kardeşim var.

Babam her zaman yanımda olmasa da yine de iyi bir babaydı. Her hafta arar, doğum günü kartları ve hediyeler gönderir, okul kıyafetleri sağlar ve hokey eğitimim için para öderdi. Hatta bir iki günlüğüne de olsa yılda birkaç kez uğrardı.

O beni seviyor, ben de onu seviyorum ama ilişkimiz annemle olan ilişkimden çok farklı. Kendimi bildim bileli hokey dışında hayatımda değişmeyen tek şey o oldu ve onsuz bir Noel geçirmek, bir uzvunu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal ettiğim gibi hissettiriyor.

Bir elimde bir kova patlamış mısır, diğesinde uyuyan bir köpekle sinemada tek başıma otururken duygusallaşmak gibi mantıksız bir şey yapmadan önce bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Ön gösterimler başlamadan önce atıştırmalıklarımı bitirirken ekranda aynı beş reklam oynuyor ve birkaç kişi salona girmeye çalışıyor.

Altıncı kez izlediğim aynı avukat reklamına eşlik ederken, biri sıramı karıştırıyor. Yılın en mutlu gününde sinirlenmemeye çalışıyorum ama koca bir salon açık ve bu bölümü mü seçmişler?

"Şaka yapıyor olmalısın."

O sesi *tanıyorum*. O sesi daha birkaç saat önce duydum.

Başımı kaldırıp onu inceliyorum. Genelde topuz yaptığı koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, üzerinde iki beden büyük duran bir şezlong pantolonu ve *üzerinde Cats Over People* yazan aynı büyüklükte bir tişört giymiş ve bana dik dik bakarken kolunun üzerinden şişkin bir ceket sarkıyor.

Gülünç görünüyor ama yine de gözlerimi ondan alamıyorum, ki bu o kadar da şaşırtıcı değil. Hutch Auden'ı ilk getirdiğinde onun muhteşem olduğunu düşünmüştüm. Sonra Rory ile tanıştım ve Auden ne kadar güzelse Rory'nin daha da güzel olduğunu fark ettim. İkiz olabilirler ve birbirlerine benziyor olabilirler, ancak kendilerini taşıma biçimlerinde daha farklı olamazlardı.

Bu, bunun en iyi örneği. Diğer Sinclair alay ediyor, sonra benden dört sandalye ötedeki koltuğa oturuyor. Oturuyor, ekrana bakıyor, bana bakmayı ve beni daha fazla tanımayı reddediyor. Doğal olarak, bu bende onun beni fark *etmesini sağlama* isteği uyandırıyor.

"Beni bu kadar çok mu
özledin, Rory?" "Rüyanda
görürsün, hokey çocuğu."

Sırıtiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir öfke daha, ama sonunda bana doğru bakıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en yeşil gözlerle beni onurlandırıyor.

"Film izliyorum."

Dudaklarım seğiriyor. "Bok yok mu?"

"Yok artık." Başını araba galerisi reklamının oynatıldığı ekrana doğru çeviriyor.

"Seni Noel filmlerinden hoşlanan biri olarak düşünmemiştim."

"Neden? Neşeli halim bir ipucu değil miydi?"

"Biliyor musun, şimdi düşündüm de, haklısın. Sen kesinlikle neşeli bir insansın. Noel filmlerini sevmemen için hiçbir neden yok. En sevdiğin hangisi?"

"*Kara Noel*." Cevabı otomatikti, bu da beni onun gerçekten en sevdiği film olduğuna inandırdı. *Elbette* en sevdiği tatil filmi insanların katledilmesiyle ilgili olacaktır.

"Hangisi?"

"Orijinali, tabii ki."

"Doğru. *Besbelli*."

"Ya seninki?"

"*Kara Noel'in* en sevdiğim versiyonu mu?"

"Hayır. En sevdiğin Noel filmi hangisi?"

Beni tamamen görmezden gelmek yerine aktif olarak sohbete katılması ve bana kendim hakkında sorular sorması karşısında şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum.

"*Noel Ruhu*" dedim ona.

"Kahramanın bir hayalete aşık olduğu kitap mı?" "Tabii ki öyle."

Kaşlarının kalkışından bunu itiraf etmemi beklemediğini anlıyorum. Ona söylemediğim şey, bunun benim favorim olduğu çünkü *annemin* favorisi olduğu. Hallmark tarzı filmlere bayılır ve ben de yıllar boyunca sayılamayacak kadar çok film izledim. İlk başlarda inledim, sızlandım ve bir noktada aslında Noel zamanından nefret etmeye başladım çünkü hepsinin konusu inanılmaz derecede benzer olan en az yirmi filme katlanmak zorunda kalacağımı biliyordum. Sonra, şikayet etmeyi bırakıp dikkatimi vermeye başladığımda, her şey anlam kazandı - annem filmleri başyapıt oldukları için sevmiyordu. Onları tam olarak sundukları şey için seviyordu: sonsuza dek mutlu bir son, babam aramızdan ayrıldığından beri özlemini çektiği bir şey.

Annemi ne kadar sevsem de onun gibi olmak istemiyorum, kalbim kırıldıktan yıllar sonra hala oturup birinin gelip beni düzeltmesini dilemek istemiyorum. Sadece iyi vakit geçirmek ve iyi hokey oynamak istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?

"Ben... bunu beklemiyordum."

"Neden? Erkekler böyle filmleri sevmez mi?"

"Tabii ki yapabilirler. Sadece seni tam olarak bir erkek olarak görmüyorum." Bir kahkaha attım. "Neyim o zaman?"

"Buna cevap vermemi istediğinden emin değilim."

"Oh, ama ben biliyorum."

"Tamam." Derin bir nefes aldı, sonra tamamen bana döndü ve parmağıyla beni işaret etti. "Sen, Lucas Lawson, bir oyuncusun. Hokey oyuncusundan bahsetmiyorum. Kullanıyorsun. Alıyorsun, alıyorsun ve hiçbir şey yokmuş gibi atıyorsun. Herkes için bir nimet olduğunu düşünüyor ve etrafta kendini beğenmiş, iğrenç bir sırtışıyla dolaşıyorsun. Sen tam da birlikte olmak istemediğim türden bir adamsın ve dün gece köpeği kurtararak şirin ve masum görünme numaraların benim üzerimde işe yaramayacak. Senin içini görüyorum ve gördüklerimden hoşlanmıyorum."

Rory'nin ne söylemesini bekliyorsam, kesinlikle öyle değildi. Benden hoşlanmadığını biliyordum, ama ilk karşılaşmamızda onunla flört etmeye çalıştığım için böyle düşünmüştüm.

Ama bu? Bunu hiç beklemiyordum.

İşin kötü tarafı, pek de haksız sayılmaz. Hokey sözleşmelerim dışında herhangi bir taahhütte bulunmadığım bir sır değil. Ama gerçekten o kadar kötü müyüm, yoksa o söylediğinde kulağa kötü mü *geliyor*? Bu sorunun cevabının olmasını istediğim şey olmadığını hissediyorum.

Tek kaşını kaldırarak sözlerini çürütmem için bana meydan okuyor, çürütemeyince de bir omzunu kaldırıp yerine yerleşiyor. O ekrana bakarken ben şaşkın şaşkın oturuyorum, o lanet reklamlar hala dönüyor.

Filmin başlamasına dakikalar kala yaklaşık on kişilik büyük bir aile salona giriyor... ve doğrudan bizim sıramıza yöneliyor.

Bir kadın Rory'ye, "Merhaba," der.

"Selam..." Rory kaşları birbirine çarpılmış bir halde çekingen çekingen konuşuyor.

"Merak ediyordum da, Noel'de olduğumuz için birkaç koltuk aşağı inebilir misiniz?" Eliyle arkasını işaret ediyor. "Ailem birlikte oturmayı çok ister ve bu bize izin verecek tek sıra. Eğer aşağı inerseniz tabii."

"I..."

Rory öne doğru eğiliyor, evet demesini heyecanla bekleyen insan grubuna bakıyor, sonra bana dönüyor, benim kadar şaşkın görünüyor. Bu insanlar ciddi mi? Birlikte oturmak istiyorlarsa tiyatroya erken gelmeleri gerekirdi, gösteri başlamadan dakikalar önce değil.

Ama o kadar da Grinç olmayan bir yanımla Rory'ye "*Noel'deyiz*" diyor. Gözlerini deviriyor ve insanlara gitmelerini söylemek üzere olduğunu anlıyorum. Kaşlarımı kaldırdığımda inliyor ve kazandığımı anlıyorum.

Dudaklarını birbirine çarpıyor, sonra sıkı bir gülümsemeyle kadına bakıyor. "Elbette. Taşınacağım."

"Oh, gerçekten mi? Çok teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Mmm." Rory'nin ayağa kalkıp bana doğru yönelmeden önce verdiği tek yanıt bu.

O yanıma yerleşirken armut ve iekli bir şeyin kokusu duyularıma çarpıyor. Bu gelişme karşısında afallıyorum ve uzun zamandır olmadığım kadar nutkum tutuluyor. Benim yanımda oturduğunun farkında, değil mi?

"Bu pisliklere inanabiliyor musun?" Başparmağını gruba doğru itiyor. "Birlikte oturmak istiyorsanız erkenden gelin. Pislikler."

Hâlâ enem düşmüş bir şekilde oturuyorum ve onun sadece yanımda oturmakla kalmayıp aynı zamanda sohbet etmeye başlamasını kabullenemiyorum... yine. Bu gerçekten bir Noel mucizesi.

"Biliyorsun, ben-" Sözleri dudaklarında ölüyor, gözleri aşığı, aşığı, aşığı kayıyor. "Lawson?"

"Evet?"

"Ceketin hareket ediyor mu?"

Bakışlarının odaklandığı yeri takip ediyorum ve evet, ceketim hareket ediyor.

"Bu..." Bir santim daha yaklaştımadan önce etrafına bakınıyor. "Bu köpek mi? Sinemaya köpek mi getirdin?"

Dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamıyorum. "Belki."

"Lawson!"

Azarlama yüksek sesle ve delici bir şekilde oldu ve kesinlikle tiyatrodaki birkaç kişinin dikkatini çekti, iki sıra önümüzde oturan çift bize doğru bakışlarını fırlatmak için döndüler. Gülümseyerek onlara el sallıyorum ve kolumu Rory'nin omzuna dolayıp onu kendime doğru çekiyor.

"Kes şunu. Olay çıkarıyorsun," diyorum ağzımın kenarından. "Ve sen de"-kolumu silkeleyip dirseğiyle fazladan bir yumruk daha atıyor umduğu kadar acıtmadığına eminim-"bir aptal. Onu neden buraya getirdin?"

"Bakıcı bulamadığım için mi?"

"O bir köpek Lawson. Evde birkaç saat kalsa iyi olurdu." "Belki, ama gitmeye çalıştığımda bana o bakış attı ve çünkü o olaydan sonra onu evde yalnız bırakmamın imkânı yoktu."

"Enayi." O kadar gerçekçi söylüyor ki. Rory gibi.

Onun bu yönünü seviyorum, kendinden bu kadar emin olmasını. Benim yanımdaki çoğu kadın dikkatimi çekmek için saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır ya da kirpiklerini kırıştırırdı.

Rory değil. Asla Rory değil.

Bu hoşuma gitti. Tamamen o. Biraz huysuz ve hırçın ama o.

"Tuvalete gitmesi gerekirse ne yapacaksın? Ya da acıkırsa? Ya da havlamaya başlarsa?"

"Birincisi, havlamayacak. Bunu yapmaz - sızlanır ve ben ondan uzakta olmadığım sürece bunu yapmaz. İkincisi..." Ceketimin içine uzanıp cebime sıkıştırdığım atıştırmalık poşetini çıkarıyorum. "Normal pastırmadan daha iyi bir alternatif olduğunu okuduğum için ona biraz hindi pastırması getirdim."

"Sen... Ben..." Başını iki yana sallar. "Özür dilerim, *ev yemeği* getirmişsiniz.

Köpek için pastırma?"

"Öyle mi? Herkes pastırmayı sever." Burnunu kırıstırıyor. "Ben sevmem." "Oh, siktir git."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor ve söylediklerimin farkına varan Rory dehşet içinde oturuyor.

Bir.

İki.

Üç.

Hayatımda duyduğum en gürültülü, en iğrenç kahkahayı atması bu kadar saniye sürüyor.

İkinci kez tiyatronun dikkatini çekiyoruz ama bu sefer umurumda değil. Rory'nin başını arkaya atması, korkunç sesler çıkarırken vücudunun titremesi beni çok etkiliyor. Korkunç bir ses. Gerçekten çok gürültülü ve utanç verici.

Yine de, her nasılsa, gözümü kaçırıyorum... ya da nefret edemiyorum. Gerçekten, gerçekten nefret etmeliyim ve gerçekten, gerçekten bir daha duymak istememeliyim. Ama istiyorum.

"Vay canına. Özür dilerim." Gözlerini ovuşturarak akan yaşları siliyor. "Özür dilerim. Bana siktir olup gitmemi söylemeni hiç beklemiyordum."

Bunu söylemeyi beklemiyordum. Birden ağzımdan çıktı ve anında geri almak istedim. Ama onu bu kadar çok güldürecekse bunu ona söylemeyeceğim.

"Pastırma sevmediğin gibi psikopatça bir şey söylemeni beklemiyordum."

"Elbette pastırmayı severim Lawson. Ben vahşi değilim. Her neyse..." Gözlerine bir kez daha vurdu. "Bana köpeği sinemaya götürmenin aklına gelen en kötü fikir olmadığını söylüyordun. Lütfen devam et çünkü merak ediyorum."

"Tüm endişelerinizi giderdiğimi hissediyorum." "Tuvalet sorunları mı?"

"Ah. Şu." Yavru köpeğin kıvrıldığı ceketimi okşuyorum. "Bebek bezi takıyor."

Yorgun bir iç çekiş. "Ona köpek bezi aldın, değil mi?"

Yanaklarım kızardı. "Köpek bezi diye bir şey mi var?"

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. İnsan bezi takıyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kulaklarım da ısınıyor.

"En azından kuyruğu için bir delik açtınız mı?"

Hatırladığım için kendimle gurur duyarak sırtıyorum. "Evet." Rory başını sallıyor. "Sen... Sen..."

"Ne?"

Zümrüt gözleriyle beni inceliyor, sonunda "Bir şey" diyene kadar dudakları birçok kez aralanıyor. Sen bir şeysin, Lawson."

Sırtıyorum çünkü o şeyin iyi bir şey olduğunu *biliyorum*. "Biliyorum."

Bu bana bir huff ve göz devirme daha kazandırdı. Gerçekten onları saymaya başlamalıyım.

"Ya serbest kalırsa?"

Köpeği işaret ediyorum. "Bir yere gidiyor gibi mi görünüyor? Sana söylüyorum, bu şey çok tembel."

"O şeyin hâlâ bir adı yok, değil mi?" "Var."

Rory kaşlarını kaldırdı. "Peki bu ne olabilir?"

"Bu..." Oturduğumuzdan beri bir santim bile kıpırdama zahmetine katlanmayan köpeğe bakıyorum. Dünyaya karşı tamamen ölü ve tamamen sevimli. "Daisy."

"Bunu tamamen kışından uydurdun, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Sırtıyorum ama bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Her nasılsa, bu isim ona mükemmel bir şekilde uyuyor ve başka bir şey olduğunu hayal edemiyorum.

"Daisy," diye fısıldıyorum, denemek için. Parmağımı burnunun üzerinde gezdiriyorum ve koltuğuma yerleştiğimden beri ilk kez kıpırdanıyor.

"Hoşuna gidiyor," diyor Rory aynı sessizlikle, yavrunun bir nefes verişini, sonra da huzurlu bir uykuya dalmadan önce yumuşak bir homurtu çıkarışını izliyor. "Onunla gerçekten nasıl gidiyor? Dün gece iyi miydi? Bazı köpekler tepki verir ama bu nadirdir."

"İyiydi. Hiç sorun çıkarmadı."

İyi olduğundan emin olmak için alarmımı her iki saatte bir çalacak şekilde ayarladığımdan biliyordum. Her kalktığımda, eskisi gibi aynı pozisyondaydı ve muhtemelen her zamankinden daha mışıl mışıl uyuyordu. Kesinlikle benim uyuduğumdan daha mışıl mışıl uyuyordu.

"Güzel. Bu çok iyi. Sadece daha fazla iğne için onu geri getirdiğinizden emin olun. Casey'e sana bir hatırlatma göndermesini söyleyeceğim."

"Evet, evet, Çarşamba."

Duraksıyor. "Çarşamba mı?"

"Evet, Çarşamba Addams." Kaşları içe doğru kayıyor. "*Addams Ailesi'nden*. Siyah saç, siyah elbise, hayata siyah bakış açısı. Solgun ve-"

"Çarşamba'nın kim olduğunu biliyorum, Lawson. Ben neden *Çarşamba olduğumu* soruyorum." "Neden, güneşli mizacınız, açıkça."

"Belli ki," diyor kuru bir sesle.

Bunun ironisi hakkında yorum yapmamaya çalışıyorum.

"Sen de onun gibi duygusuz ve gerçekçisin," diyorum ona. "Bana onu hatırlatıyorsunuz, Bayan En Sevdiğim Film *Kara Noel*."

Omuz silkiyor. "Devam edelim o

zaman..." "Ne kadar da

Çarşambalısın."

"Onunla ne yapacaksın?" diye devam ediyor. "Hokey tekrar başladığında yani?"

İşte milyon dolarlık soru bu ve şu anda buna verecek bir cevabım yok. Hiç köpek almamamın en büyük nedeni de bu. Ekipte köpeği olan arkadaşların biz yoldayken evde onlara bakacak ortakları var. Daisy'yi gizlice sinemaya sokabilsem de, onu takip etmek için uçağa ya da piste sokamıyorum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ve bunu bir an önce çözmem gerekiyor.

Işıklar kararıyor, filmin başladığını işaret ediyor ve beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor - başka bir Noel mucizesi.

"Şşş. Film başladı."

Ekrana doğru başımı sallıyorum ve Rory gözlerini bana diyor ama bana bu galibiyeti vererek yeni koltuğuna yerleşiyor. Ön gösterimler başlıyor ve elimi gizlice patlamış mısırına sokup koltuk arkadaşına uzatıyorum çünkü tam bir canavar değilim.

Şaşırtıcı bir şekilde, kabul etti.

Ve sonra daha fazlası için geri döner. Daha da fazla. Patlamış mısırı paylaşıyoruz, ellerimiz defalarca birbirine değiyor ama Rory elini çekmek için hareket etmiyor, ben de etmiyorum.

Bugünün böyle geçmesini hiç beklemiyordum ama en son ne zaman bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

RORY

"Noel'in nasıl geçti?" diye soruyor ikizim. Duyduğuma göre havaalanında New York'tan Seattle'a dönüş uçağını bekliyormuş.

"İyiymi," diyorum ona.

"Sonunda ne yaptın?"

Tereddüt ediyorum. Ona dünü Lawson'la geçirdiğimi söyleyebilirim ama onu milyonlarca sorusu olacağını ve bunların en az yüzde doksan dokuzunun cevaplamaya hazır olmadığı sorular olacağını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Ben de sorguya çekmek yerine ona basitçe "Sinemaya gittim" diyorum.

"Ne? Neden?"

Bu haklı bir soru, özellikle de en son ne zaman sinemaya gittiğimi hatırlayamadığım için. Lawson'ın tatili sinemada geçireceğini bana garip bir şekilde söylemesi sayesinde şehirde bir yere gideceğini biliyordum. Sadece gidebileceği onca yer varken benimle aynı sinemaya gideceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

İşin en garip yanı, sinemaya gitmeye niyetim bile yoktu. Evde tek başıma oturuyordum, canım çok sıkılıyordu ve televizyondaki hiçbir şey hoşuma gitmiyordu, ben de yürüyüşe çıkmak için ayakkabılarımı giydim. Sonrasında bildiğim tek şey, Queen Anne Bulvarı'ndaki sinemaya doğru yürüdüğüm ve sevmediğim bir film olan *A Christmas Story* için bilet istediğim oldu. İşte bu şekilde dayanamadığım adamla bir tatil geçirmiş oldum, aynı adam bir Noel'i gizlice

Sinemaya giden köpek yavrusu. Bunu kim yapar ki? Ve neden... neden bunu bu kadar sevimli buluyorum?

Lawson ve sevimli kelimeleri bir arada kullanılmaz. Lawson ve seksi? Evet, öyle. Gözlerim var; onun çekici olduğu çok açık. Lawson ve sinir bozucu mu? Daha da iyi bir kombinasyon. Ama Lawson ve sevimli? Hayır. Asla birlikte çalışmazlar... sanırım çalıştıkları zamanlar hariç.

Kız kardeşime gerçeği söylemeliydim. Yani bir öğleden sonrayı birlikte geçirdik, bir kova patlamış mısırı paylaştık, ellerimizi fırçaladık? Önemli değil. O adamdan hâlâ hoşlanmıyorum ve asla da hoşlanmayacağım.

Ama eğer önemli bir şey değilse, neden bu konuda konuşmakta bu kadar tereddüt ediyorum?

"Bilmiyorum. Herkes beni ektiğinden beri yapacak bir şey işte."

Bu doğru, Rory. Saptır. Bu işte iyisin.

"Özür dilerim," diyor kız kardeşim ve sesindeki pişmanlığı, orada olmaması gereken pişmanlığı yanlış anlamak mümkün değil. Erkek arkadaşıyla geçirdiği ilk Noel'di; tam da olması gerektiği yerdeydi. "Umarım en azından iyi vakit geçirmişsindir."

"Ben yaptım."

Ve doğrusu, ben de öyle yaptım. Elbette, Lawson çok fazla konuştu, filmin her saniyesini analiz etti ve film boyunca her düşüncesini bana bildirmek için eğildi. Çok fazla patlamış mısır yedi ve birden fazla kez onu parmaklarını yalayıp kovaya geri sokarken yakaladım. Kolçağa yapıştı, patlamış mısırı yere döktü ve *filmin* sonunda alkışladı. Sinir bozucuydu ama yine de iyi vakit geçirdim, muhtemelen yıllardır geçirmediğim kadar iyi vakit geçirdim.

Bu, Noellerimi babam ve kız kardeşimle geçirmeyi sevmediğim anlamına gelmiyor, ancak geçmiş yıllarda Auden her zaman gizlice işe giderdi ve babam her zaman akşam yemeği servis edilmeden önce kanepede uyuyakalırdı. Her zaman çok sıkıcı, çok yavan gelirdi.

Dün hiç de öyle hissettirmede ve eminim bunun nedeni normların dışında bir şey olmasıydı. Lawson'la hiçbir ilgisi yoktu.

"Oh! Sana son dedikoduları anlattım mı? Hutch bana Lawson'ın bir köpek aldığını söyledi.

Lawson! Bir köpek! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Bırakın kendisini, bir köpeğe bile bakabileceğini düşünemiyorum, o yüzden hayır, buna inanamıyorum."

"Doğru mu?" Auden gülüyor. "Yemin ederim bilmiyordum, yoksa onu kliniğinize gönderirdim."

O da ciddi. İnsanları bana gönderme konusunda inanılmazdı. Sanırım ben onun otuzundan önce bir otel imparatorluğu kurup milyarder olmasıyla ne kadar övünüyorsam o da benim veteriner olmamla o kadar övünüyor.

Eğer Lawson benim liseyi erken bitirip yirmi beş yaşında veteriner olmamdaki iş ahlakımdan etkilendiyse, eminim kız kardeşimin başarıları da onun aklını başından almıştır. *Benim de aklımı başımdan* aldılar ve ben bunların hepsini izledim. Başarılı ve lüks bir otel zinciri kurma hayallerini gerçekleştirmek için o kadar çok şeyden vazgeçti ki, bırakın tatile çıkmayı, bir gün bile izin almayarak kendini yerin dibine soktuğundan uzun süre endişe ettim. Çalıştı, çalıştı, çalıştı, gece başını yastığa koyduğunda asla tatmin olmadı ve bunun onu yıpratmış olduğunu söyleyebilirdim.

Erkek arkadaşı Hutch'la görüşmeye başladığında ilk başta buna inanmamıştım. Kendisi için hiçbir şey yapmazdı ve bir erkek için her şeyini ortaya koymazdı, ama olan tam olarak buydu. Onu mutlu eden başka şeylere odaklanmak için şirketini satacağını söylediğinde şaşırmıştım. Bu "şeyin" bir erkek olması beni daha da şaşırttı, özellikle de ilişkiler konusunda benim kadar kötü olduğu ve benim gibi uzun zaman önce tövbe ettiği için.

"Biliyorum," diyorum Auden'a, "ve desteği sevmeme rağmen, Lawson'ı bana gönderdiğin için sana lanet ederdim. O... bir şey."

"Yorucu. Çok yorucu. Bir keresinde Büyük Çark'a tırmanmaya çalıştığını biliyor muydunuz? Hutch onu fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldığını söyledi. Ve tamamen ayıkmış."

Keşke saçmaladığını söyleyebilseydim ama Hutch'ın yalan söylemediğinden hiç şüphem yok. Lawson ilgi çekmek için her şeyi yapabilecek bir tipe benziyor.

"Tabii ki Keller'ın bir meydan okumasıydı, belki de bu yüzden yaptı, ama yine de." Gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum. "Lawson'dan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Hangi filmi izledin? Seni ektiğim için hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

"Hayır, yok ve ben buna memnunum. Yapacak daha iyi işlerin vardı."

Kıkırdıyor ve ben bu sese bayılıyorum çünkü onun ne kadar mutlu olduğunu duymayı seviyorum. "İyi. Ama kendimi biraz kötü hissediyorum."

Şimdi inandım.

"Şey, yapma. İyiydi. Filmden sonra eve gittim ve en sevdiğim Noel filmini izlerken yaklaşık iki düzine kurabiye yedim, B-"

"*Kara Noel*, orijinali. Biliyorum, biliyorum. En azından annemden gelen hediyeni açtın mı?"

"Oh, bana gönderdiği Cadılar *Bayramı* kartını mı kastediyorsun? Evet, bayıldım. Şu anda buzdolabımda asılı duruyor."

Auden güler. "Tabii ki bunu gönderdi. Döndüğümde benimkini açmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu yıl hangi bayramı kutladığını bana söylemen gerekecek. Noel'se altın tuğlaya sıçarım."

"Bu sadece benim favori olduğum anlamına gelir."

"Lütfen, bu kadının tek favorisi en sevdiği şarap şişesi ve en sevdiği kristaldir."

Gülüyoruz, ikimiz de annemizin olduğu gibi biri olduğu gerçeğini kabullenmiş durumdayız. Emekli bir NHL oyuncusu olan babamızla hokey kariyerinden sonra bir araya gelmişler ve evlilikleri en iyi ihtimalle çalkantılı geçmiş. Auden ve ben gelmeden önce evliliğin büyük bir bölümünü karavanla ülkeyi gezerek geçirdiler, sonra Washington'a yerleştik ve eyalet içinde oradan oraya savrulduk. Bu annem için uzun sürmedi ve sadece altı ay önce bavullarını toplayıp kendisine macera vaat eden başka bir adam için babamı terk etti.

Geri geldi tabii ki. Sonra tekrar gitti. Geri, gitti, geri, gitti. Ben on altı yaşıma gelene kadar bu şarkıyı ve dansı yaptılar, sonunda babam artık yeter dedi. Annem velayeti vermekten çok mutlu oldu ve o zamandan beri sadece ben, Auden ve babam varız. Annem ara sıra arıyor ya da mesaj atıyor ama hayatlarımız hakkında çok az şey biliyor ve görünüşe göre yılın hangi zamanı olduğu hakkında daha da az şey biliyor.

Neyse o.

"Ben-oh, kahretsin. Bekle biraz."

Auden dönmeden önce arka planda bir karışıklık, sonra da tiz bir ses duyulur.

"Özür dilerim. Uçağımızın yirmi dakika rötar yaptığını söylediler. Ne dedin? Hayır! Hayır! Tuvalette seks için bu kadar zaman yetmez Reed."

Hutch arka planda gülüyor, bu da kız kardeşimin daha çok kıkırdamasına neden oluyor, bu da *beni* gülümsetiyor. Aşkla ilgilenmiyor olabilirim ama kız kardeşimin mutlu olmasından çok mutluyum.

Auden tekrar telefona dönerek, "Üzgünüm," diyor. "Boş ver onu. O bir tırmıkçı."

"Tırmık mı?" Gülüyorum. "Nedir bu, Regency Londra'sı mı?"

"Diliyor. Belli ki o kitapların çoğunda anlatılan yasak şeylerle ilgileniyor."

Bunun üzerine Hutch'ın homurdandığını duyduğuma yemin edebilirim, bu da telefonu kapatmam için bir işaret. "Hey, az önce bir hasta geldi, " diye yalan söyledim, bir kaleme uzandım ve parmaklarımın arasında döndürüyorum.

"Ne? Yine mi ofistesin? Hiç ara vermiyor musun?" "Dün kapalıydık. O bir molaydı."

"Elbette, ama film den sonra kliniğe geri dönüp sabahın erken saatlerine kadar kaldığınıza dair büyük paralara bahse girerim."

Cevap vermiyorum, ki bu Auden için yeterli bir cevap.

Nefes nefese. "Yaptın, değil mi? Rory. Hadi ama. Biraz ara vermelisin. Çok fazla çalışıyorsun."

Sözlerindeki ironiyi görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü birkaç ay öncesine kadar ben de ona aynı şeyi söylüyordum.

"Mola veriyorum," diyorum, ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. "Ablan olarak senden *daha fazla mola vermeni istiyorum.*"

Gözlerimi deviriyorum çünkü ilk doğanın kendisi olduğunu yüzüme vurmaya *bayılıyor.* "Üç dakika, Auden. Tam üç dakika."

"Bunlar çok önemli üç dakika, çok teşekkür ederim." "Ona o şey hakkında soru soracak mısın?" Hutch diyor ki.

Bana mı soracaksın? "Ne şeyi?" Ben soruyorum.

"Önemli bir şey değil. Eğer çok meşgulsen eve geldiğimde sana anlatabilirim." "Sorun değil. Casey hâlâ hastayı kontrol ediyor."

Ben bir yalancıyım. Lobide birinin olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Yarım saat daha açmayacağız. Ya Auden bunun farkında değil ya da beni çok iyi tanıyor ve yalanı görmezden geliyor.

"Pekala, Hutch'ın aklına köpek ve kedilerin yerel barınaklardan sahiplenilmesine yardımcı olmak için Yılanların hayvanlarla birlikte yer aldığı bir takım takvimi yapmak gibi eğlenceli bir fikir geldi. Çocuklar kendi hayvanlarını da kullanabilir, gerçek bir soruna dikkat çekmek ve oyuncuları buz dışında sergilemek için bir karışım falan yapabilirler. Yine de yönetimle görüşmesi gerekiyor, ancak bu kadar kısa sürede yardım etmeye istekli bir barınakla bizi temasa geçirebilir misiniz? Aklımızda zaten bir fotoğrafçı var. Sence insanlar bununla ilgilenir mi?"

İnsanların sadece yerel bir hayvan barınağını desteklemekle kalmayıp aynı zamanda Serpents'in takımındaki göz alıcı oyuncuları da sergileyen bir takvimi satın alacaklarını düşünüyor muyum? Tabii ki evet. Muhtemelen ben bile bir tane alırdım. Lawson'ın sayfasını yırtar atarım ama yine de bir tane alırım.

"Bu harika bir fikir. Dışarıda iyi bir yuvaya ihtiyaç duyan çok fazla evcil hayvan var."

"Ve sonra, sen çok harika olduğun için, işi sana yönlendirebilirler. Bu şekilde herkes bundan bir şeyler elde eder."

İlk ziyaretleri ücretsiz sunmanın neye mal olacağını şimdiden kafamda hesaplıyorum. Pahalı olacak ve kendi cebimden çıkmak zorunda kalacak ve benim için fazladan saatler anlamına gelecek, ancak bu hayvanları sevgi dolu yuvalara kavuşturmak için zamanımı ve uzmanlığımı memnuniyetle veririm.

Dahili telefondan başka bir ses gelirken Auden, "Bir dakika," der. "Kahretsin. Bu bizim uçuşumuz. Sanırım artık gidebiliriz, o yüzden yola çıksak iyi olur."

"Ah, evet. Birinci sınıf olmamıza ve istediğimiz zaman uçağa binebilmemize rağmen kapıya doğru acele edelim."

Auden, Hutch'a keskin bir ses tonuyla, "Ukalalık etmeyin Bay Grumbles," diyor ve onun da Hutch'a aynı derecede delici bir bakış gönderdiğinden hiç şüphem yok.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa sevdiğin o şeyi yapmam. Bilirsin, dilimi üzerinde kullandığım zaman-"

"Auden!" Sözümlü kestim. "Ben hâlâ buradayım."

"Ah. Doğru." Bir kıkırdama daha. "Seni bıraksam iyi olacak."

"Bunu çok isterim. İyi uçuşlar. En sevdiğin uçuş olmadığını biliyorum."

"Artık Hutch'ım olduğu için o kadar da kötü değil. Aman Tanrım, kes şunu!" İnliyor ama sesinde hâlâ bir gülümseme duyabiliyorum. "Seni seviyorum, küçük kardeşim."

"Ben de seni seviyorum," diye homurdanıyorum.

Hutch anlayamadığım bir şeyler söylüyor ve kız kardeşim bu kısa konuşmada dördüncü kez kıkırdıyor. İlk kez onun sahip olduğu şeyi biraz kıskanıyorum ve bu gerçeği nasıl bağdaştıracağımdan emin değilim.

Hutch takvim fikrini Auden'la birlikte şehre döndüklerinin ertesi günü ortaya attı ve ekip bunu yedi. Auden'ın yerel bir barınakla işleri koordine etmesine yardım etmek ve hastalara yetişmek arasında, bir haftadır deli bir kadın gibi koşturup duruyorum. Bütün gün randevular ve ziyaretçilerle uğraştık. Daha biz gelmeden

açıktan kapamaya. Müşterilerin erken gelmesi konusunda Auden'a asla yalan söylememeliydim çünkü sanırım bu bir şeyleri tetikledi. Yapılacaklar listemdeki bazı işleri halletmek için Pazar günü bile gelmek zorunda kaldım çünkü gün içinde yeterli saat yoktu.

Çok yorgunum. Bugün ve yarını atlatabilirim, Pazar günü çekimden önce uyuyabilirim.

"Tak, tak."

Evrak yığınının başımı kaldırdığımda Casey'nin kapımda dikildiğini görüyorum. "Dışarısı nasıl görünüyor?"

Teknisyenimin gözleri irileşiyor ama kendini toparlayıp bana güven verici bir gülümseme göndermeden önce bu sadece bir saniye sürüyor. "Harika. Her şey harika. Hillary moladan yeni döndü ve Tyson Murphy'lere başladı. Dışarısı biraz dolu ama biz hallederiz."

Lawson'ın Noel arifesindeki geç gelişini nasıl idare ettiğine rağmen, ona inanıyorum. Böyle yoğun günleri idare edemeyeceğini düşünseydim onu işe almazdım.

"Güzel. Başka bir şey var mı?" "Aslında evet."

Durakladığında devam etmesi için kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yani?" "Lucas Lawson seni aradı."

"Öyle mi?" *Sesim neden bu kadar yüksek çıkıyor?* Boğazımı temizliyorum. "Ne istedi?"

Noel'den beri Lawson'la konuşmadım.

"Söylemedi ama onu geri arayacağınızı söyledim."

Bir an için beni neden cep telefonumdan aramadığını merak ediyorum ama bu düşüncemi yüksek sesle dile getirmiyorum. İhtiyacım olan son şey Casey'nin bir müşterimin neden ofis yerine kişisel telefonumu aradığına dair sorular sormaya başlaması ve Lawson'la aramızda bir şeyler olup olmadığını merak etmesine gerçekten ihtiyacım yok. Söylenecek bir şey olduğundan değil ama yine de.

Başımı salladım. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, Bay Duhaime'in Petey'le birlikte dördüncü odada olması dışında." İnledim. "Bu sefer ne oldu?"

"Petey'de pire olabileceğini düşünüyor."

Çenem gevşiyor. "O değil. Piyasadaki en iyi önleyici ilacı kullanıyor."

"Sanırım bunu *hepimiz* biliyoruz, ama..." Casey omuz silkiyor, benim kadar iyi biliyor ki

Bay Duhaime'e ne söylersek söyleyelim, bu onu

haftada en az bir kez ofise geliyor. Bu noktada, sanırım sadece yalnızlık çekiyor.

Sanırım bu gibi gereksiz ziyaretler için ondan ücret almayı uzun zaman önce bırakmış olmam iyi bir şey. Bırakmasaydım şu anda beş parasızdı.

"Pekâlâ." İçimi çektim. "Bay Duhaime'e birazdan onunla ve Petey'le birlikte olacağımı söyle. Önce üçüncü odayı kontrol etmem gerekiyor."

"Gidip ona haber vereyim. Altıncı oda da hazır." "Tamamdır."

Casey odadan koşarak çıkıyor ve ben de yorgun bir iç çekişle ayağa kalkarak masamdan uzaklaşıyorum. Hediye olarak yeni evcil hayvanlar alan insanların sayısı sayesinde Noel'den sonra burası her zaman çılginca olur. Yeni bir hayvanın sadece eğlence için değil, yaşam için ciddi bir sorumluluk olduğu konuşmasını defalarca yaptım ve muhtemelen geçen hafta en az yüz aşı uyguladım. Yine de önümde beş saatlik bir iş var.

Dördüncü odada duruyorum ve Petey'e baktıktan sonra Bay Duhaime'e tam olarak ona söyleyeceğimi bildiğim şeyi söylüyorum - pire yok. Petey son derece sağlıklı ve sahibini ön büroya götürürken, yemin ederim köpek bana "*Saçmalıklarına geri döndü, Doktor. Haftaya görüşürüz.*" Ve görüşeceğimizden hiç şüphem yok.

Bay Duhaime'i nihayet kapıdan çıkardıktan sonra, neyse ki ziyaretlerin hızlı ve kolay olduğu, birinin aşuya, diğerinin alerji ilaçları için reçeteye ihtiyacı olduğu üç ve altı numaralı odalara uğruyorum. Ondan sonra, Noel şekeri artığı yiyen birkaç köpek, çorap yiyen bir köpek ve ağacın tepesinden yuvarlanan ve şimdi bacağı kırık olan bir kedi arasında işler o kadar kolay değil. Uzun, yorucu bir gündü ve nihayet oturabildiğimde saat sekize yaklaşıyordu ve hala yapmam gereken telefon görüşmeleri vardı.

Çin yemeği siparişi veriyorum, sonra da telefonlara bakmaya başlıyorum. Dördüncü siparişimden sonra yemeğim geliyor ve ilk kez mola veriyorum. Ancak listemden bir isim gözüme çarpmaya devam edince ve kızarmış pilav ve baharatlı tavuğumu yerken ona bakınca bu gerçekten bir mola olmuyor.

Lucas Lawson.

Lucas Lawson.

Lucas Lawson.

Elimdeki paket servis kutusunu bırakıp cep telefonumla değiştirdim. Genelde telefonumdan iş görüşmesi yapmam, çünkü *benim* telefonum *olduğunda*

Kişisel zaman, benim kişisel zamanım türünden bir politika, ama yine de Lawson'ın adını çıkarıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Çarşamba!"

Sesindeki gülümsemeyi *duyabiliyorum* ve son bir haftadan fazladır canımı dişime takarak çalıştığım ve tamamen bitkin olduğumdan mı emin değilim ama ben de kendimi gülümserken buluyorum.

Bunu neredeyse gerçekleştirdiği anda düzeltiyorum. "Lawson," diye karşılık veriyorum, ondan çok daha az neşeli bir şekilde.

"Ah, hadi ama. Beni şimdiden özlememiş gibi davranma."

"Tüm gece uyumayı, sırtım ağrıyarak uyanmamayı ve Tamagotchis'i özlediyorum. Ancak sen, özlediğim şeyler listesinde bile yoksun."

"Yalanlar."

"Gerçek. Bazen acı verdiğini biliyorum ama ağlayacaksan bunu telefonu kapattığımızda yap lütfen."

"Biliyor musun, bana karşı daha nazik olmalısın. Daha yeni bir hokey maçı kaybettim.

Desteğe ihtiyacım var, şımarıklığa değil."

"Özür dilerim derdim ama şımarıklık benim karakterim." Saate bakıyorum: saat sekizi yirmi geçiyor. "Neredesin sen?"

"Neden? Beni özledin mi?"

"Sadece rüyalarında, Lawson."

Gülüyor. "Philly," diye cevaplıyor sonunda. "Biz berbattık, onlar değil. Eğer izlemek istersen yarın Washington'da olacağız."

"Biliyor musun, yapabilirim. Eminim D.C. bu t a r a f a daha fazla hayran gelmesini *ister*."

"Çok kaba."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir kahkaha daha. "Bir anlamı yok. Sadece bir gözlem." "Sanırım alçaklığımı seviyorsun."

"Belki," diye geçiştiriyor ve ses tonu haklı olabileceğimi gösteriyor. Haklı olmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Neden aradın, Lawson?"

"Ah, doğru. Kış tatilindeyken Daisy'ye bakan bir komşu çocuğum var. Daisy'nin bandajının yarısını yırttığını söyledi. Bununla ilgili protokolün ne olduğundan tam olarak emin değildim."

"Acı çekiyormuş gibi mi davranıyor?"

"Hayır mı? Yani, çocukla görüntülü konuştum ve iyi görünüyordu, ama on iki yaşında, bu yüzden bir köpeğe bakmakla ilgili gerçekte ne bildiğinden tam olarak emin değilim."

"Bunu yeni köpek babası söylüyor."

"Hey! Ben harika bir köpek babasıyım. Onu hindi pastırmasıyla besliyorum." "Ve onu sinemaya götürüyorum. Bunu unutamam." "O seviliyor."

"O *şımarık* ve sen de enayinin tekisin." "Sen enayi diyorsun, ben iyi köpek baba diyorum."

"Hmm." Kararsız cevabıma kıkırdıyor. "Dokunulduğunda kırmızı mı yoksa sıcak mı?"

"Öyle mi... Bekle, ne?"

"Odaklan Lawson. Daisy'den bahsediyorum."

"Ah, doğru." Garip bir şekilde gülüyor. "O konuya geri döndüğümüzü fark etmemiştim. Uh, um, hayır. Kırmızı değil ve sıcak değil."

"Emin misin? Çünkü sesin emin gelmiyor ve emin olmana ihtiyacım var."

"Eminim, Çarşamba."

Beni göremese de lakabına gözlerimi deviriyorum. "Acı çekmiyorsa, kızarıklık yoksa ve sıcak değilse bandaj olmadan da iyi olacaktır. Ona antibiyotik verdim ve bir haftadan uzun süredir sarılı. Bir şeyler ters gidecek olsaydı şimdiye kadar giderdi."

"Yani o iyi mi?"

"O iyi."

Rahat bir nefes alır. "Güzel. Çünkü ona bakmak için eve dönmek zorunda kaldığım için hokeyi kaçırmak istemezdim."

"Bunu yapar mısın?"

"Yılın En İyi *ve En Seksi Köpek Babası* ödülünü kazanmak istediğime göre, evet.

Ben de büyük kupalar bekliyorum."

"En azını yaptığın için sana bir ödül vermiyorum Lawson." "Ama diyorsun ki, eğer kazanılacak bir ödül olsaydı en seksi köpek babası olmak?"

K e n d i m i tutamadan bir kahkaha patlıyor ve anında pişman oluyorum, özellikle de Lawson yüksek sesle soluğunu tuttuğunda.

"Sen... Ben... Ben seni *güldürdüm mü*? Yine mi?"

Sesindeki gurur açıkça belli oluyor ve göğsünü gururla k a b a r t t ı ğ ı n ı hayal edebiliyorum. O kadar iğrenç biri.

Kendimi ayılttım. "Hayır. Boğazımı temizliyordum."

"Uh-huh. Tabii. Bu bana gülmek gibi geldi." "O zaman bir şeyler duyuyorsun."

"Bundan emin miyiz?"

"Olumlu. Her neyse, Daisy'yi daha kapsamlı bir kontrol için getirmeniz gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Burada ödüllü bir köpek babası var. Tabii ki bunu biliyorum." Bir duraklama. "Bana zamanı tekrar hatırlatabilir misin?"

"Programda bile değilsin."

"Elbette. Bana ne zaman randevu verirsiniz."

Bu sefer gülmüyorum ama dudaklarımın seğirmesini de kaçırmıyorum. Onları hareketsiz kalmaya zorluyorum, onu eğlenceli bulduğum için sinirleniyorum. Uykusuzluktan olmalı. "Casey'nin seni programa almasını sağlayacağım. Sana bilgileri gönderecek."

"Mükemmel. Daisy de ben de size teşekkür ederiz."

Hat sessizleşiyor, ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Kapatmalıyım. Yapacak bir yığın işim var ve eminim o da daha yeni oyun oynadığı için yorgun düşmüştür.

"Orada saat kaç?" Kendimi yine de sorarken buluyorum. "Onbirden sonra."

"Ne yapıyorsun?"

"Şu anda havaalanına giden otobüsteyiz. Bu gece D.C.'ye gidiyoruz, böylece sabah dinlenebiliriz. Şimdi bana ne giydiğimi mi soracaksın?"

"N-"

"Çünkü merak ediyorsan söyleyeyim, bu bir takım elbise. Her şeyi giyme seçeneğimiz var ama ben takım elbise içinde nasıl göründüğümü seviyorum, o yüzden neden olmasın diye düşündüm."

Tabii ki nedeni bu olabilirdi.

"Sormayacaktım."

"Tabii ki değildin." Kahkahası telefonun içinden gürlüyor.

"Ülkenin öbür ucundasın ama yine de çok sinir bozucusun."

"Bu bir hediye."

"Bana sorarsanız daha çok bir lanet gibi." "Yine de yapmadım."

"Oooh, uykulu Lawson arsız Lawson." "Ne?"

"Yapabiliyorsun ama kaldıramıyor musun?"

"Oh, bunu kaldırabilirim." Kelimeler a ę z ı m d a n ę ıktığı anda pişman oluyorum. "I-"

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok, Rory." Sesi çakıllı, alçak ve çok *ateşli*. Lawson'ın sesinin ne kadar seksi olduğunu nasıl fark etmedim?

Hayır. Sıcak değil. Sinir bozucu. Lawson sinir bozucu. Onunla ilgili her şey sinir bozucu, özellikle de sesi.

Bacaklarımın arasındaki ani zonklamayı görmezden gelerek sandalyemde öne doğru oturuyorum. "Tek istediğın bu mu?"

Sözlerinin bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi karanlık bir şekilde gülüyor. "Evet, hepsi bu."

"Güzel."

"Evet, güzel." Ama sesindeki mizahı hâlâ duyabiliyorum. Bundan nefret ediyorum. "Pazar günü görüşürüz," diyor bana.

"Bekle... Ne? Neden Pazar?"

"Fotoğraf çekimi, hatırladın mı? Daisy'yi getiriyorum."

Aman Tanrım.

Neden Lawson'ı randevusuna kadar bir daha görmek zorunda kalmayacağımı düşündüm? Neden onun fotoğraf çekiminde olacağını düşünmedim? Ugh. Her geçen saniye daha da pişman oluyorum.

"Oh."

"Bu kadar heyecanlı olma, Rory."

"Heyecanlı değilim."

"Ben de."

"Değilim," diyorum ama çocukça ve anlamsız geliyor çünkü ne söylersem söyleyeyim buna itiraz edeceğini biliyorum.

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa."

"Sen imkansızsın."

"İnanılmaz derecede iyi görünüyor olabilir."

Başımı sallayarak iç çektim. "Hoşça kal *Lawson*."

"İyi geceler, *Rory*."

Ben inliyorum, o gülüyor. Telefonu çekip ekrandaki kırmızı düğmeye bastığımda hâlâ duyabiliyorum. O tanıdığım en sinir bozucu insan ve ne derse desin, Pazar günü onu göreceğim için heyecanlı *değilim*.

İşte bu yüzden bu düşünceyle içimde çakan kıvılcımı tamamen görmezden gelmeyi ve kendimi Lawson'sız bir çalışmaya gömmeyi seçiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

LAWSON

"Sol, sol!" Locke buzun üzerinden bağıyor ve bir süredir birlikte oynadığımız için benimle konuştuğunu biliyorum.

Gelen darbeden kaçınmak için bir spin-o-rama yapıyorum, Washington oyuncusu beni tamamen ıskalayarak cama sertçe çarptığında gülüyorum. O bunu benim kadar komik bulmuyor, peşimden buza doğru hücum ediyor, ben onu geçmek için bacaklarımı olabildiğince zorlarken disk artık sopamın üzerinde.

Hızlı, hakkını vereyim ama ben daha hızlıyım, pakı iki defans oyuncusunun arasından geçirip hücum bölgesine doğru ilerliyorum. Pakı kaleye doğru savuruyorum, aslında kaleyi hedeflemiyorum ama kalecinin pedini çıkarıp kurtarmasını ve Hayes'in topu içeri atmaya hazır bir şekilde durduğu diğer tarafta bir gol şansı yaratmasını umuyorum.

Daha iyi kurgulayamazdık -Hayes elinden geleni yapıyor, disk Washington kalecisini geçiyor, arkasındaki lamba yanıyor. Hayes sopasını havaya kaldırıyor ve biz de onun etrafını sarıyoruz.

"Evet amına koyayım." Keller kaskını genç forvetin kaskına vuruyor. "İşte benim oğlum!"

Defans oyuncularımızdan Dulak, "Devam edelim çocuklar," diye teşvik ediyor. "İşte görmek istediğim şey bu!" Hutch, Hayes'i omuzlarından tutuyor,

Beni çemberin içine almadan önce elini sıkıyor ve ben de çocuğu yumrukluyorum. Hayes bana "İyi oyundu," dedi.

Omuz silkiyorum, geriye doğru kayarken onu işaret ediyorum. "Hepiniz, dostum. Hepiniz."

Yedek kulübesiyle yumruklaştık, sonra işimize döndük. İlk periyodun sonunda 1-0 öndeyiz ve kendimizi çok iyi hissediyoruz ama ikinci periyot için sahaya çıktığımızda her şey değişiyor. Washington ilk beş dakikada iki sayı buldu, ardından boktan bir düdükle bir güç oyunu kazandı ve tekrar sayı buldu ve resmen çetin bir savaşın içindeyiz.

"Siktir!" Çıglık atıyorum, sopamı ikiye ayırana kadar tahtalara vuruyorum.

Eminim TV kameraları bana ve patlamama odaklanmıştır ama umurumda bile değil. Çok kızgınım. Tam bir pislik gibi oynuyoruz ve yemin ederim Koç'u bizi iyi bir kafa yapısına sokup oyuna geri döndürmeye çalışmak yerine saatini kontrol ederken yakalıyorum.

"Bu çok zor, dostum," diyor Keller ben bankta otururken. "Bok gibi oynuyorsun."

"Bunu yapabiliriz," diye söz veriyorum ama bu faydasız bir düşünce.

Washington ikinci devrede yine gol atamadı ama üçüncü devrede bir değil, iki değil, *üç* gol daha attılar ve biz de başımız öne eğik bir şekilde buzdan kayarak çıktık. İlk maçta böylesine güzel bir golün ardından gelen bu mağlubiyet çok acımasızdı ve ne yazık ki bu sezonki tek maçımız da bu değildi. Tüm yıl boyunca inişli çıkışlı bir grafik çizdik ve ben bundan bıktım. İstikrar istiyorum. Kazanmak istiyorum. İyi olmak ve herkese St. Louis'in bana davrandığı gibi bir kazazede olmadığımı kanıtlamak istiyorum.

Soyunma odasına giriyoruz, üzerimizdekileri çıkarmaya başlarken birimiz bile tek kelime etmiyor. Birkaç sessiz dakikanın ardından Koç içeri giriyor ve hepimiz yaptığımız işi durdurup tüm dikkatimizi ona veriyoruz.

"Pak üzerinde daha güçlü olmalıyız. Daha sert kontrol etmeliyim. Daha hızlı hareket etmeliyim. Gelecek maçta daha şanslı ol."

Ve odadan çıkmadan önce söylediği tek şey bu.

Takım şaşkın bir şekilde oturuyor. Hepimiz az önce tanık olduğumuz liderlik eksikliğinden rahatsız olmuş bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

Gözlerim Hutch'ı buldu. "Bundan sonra söyleyeceği tek şey bu mu gerçekten?" Hutch başını sallıyor. "Sanırım öyle."

Koçumuzun kötü bir koç olduğunu söylemiyorum - kesinlikle nasıl kazanılacağını ve işlerin nasıl halledileceğini biliyor - ama Seattle'da masaya ne getiriyorsa... iyi değil. Hem de hiç. 6-1 yenildik ve onun cevabı bu mu oldu? Elbette sahada hataları yapan o değil ama soyunma odasında oyuna geri dönmemize yardım eden kesinlikle o olmalıydı. İkinci yarıda oyuna bile girmedi.

O altı golün üçünü yedikten sonra devre arasına girdik. Bizi motive etmeyi Hutch'a bıraktı ve henüz resmi olarak kaptan bile seçilmedi. Koçunuz size inanmıyor gibi görüldüğünde kendinizi desteklemek çok zorlaşıyor.

Duş alıp giyindikten sonra otobüse doğru yola çıktık. Eve dönmek için en son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Sadece bu yolculuğun bitmesini istiyorum. Hutch'ı kaptan ilan etmelerini ve takımı yeniden ateşlemelerini istiyorum. Köpeğime sarılmak istiyorum.

"Yarın için hazır mısın?" Hayes otobüste yanımdaki koltuğa yerleşerek soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Yarın mı?"

"Auden'ın kız kardeşiyle olan çekim."

Ah, doğru ya. Sanırım bu geceyi mahvettiğim için bir an için yarını unutmuşum.

Yarın, bir kameranın önünde çok uzun süre duracağım zaman.

Yarın, çok fazla gülümsemekten yüzümün ağrıyacağından hiç şüphem yok.

Yarın, Rory'yi tekrar göreceğim zaman.

"Kahretsin, dostum. Ondan hoşlandığınızı fark etmemiştim." "Ha?" Hayes'e baktım.

Başını bana doğru eğdi. "Auden'ın kız kardeşinden bahsettiğimde yüzünde beliren o gülümseme. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Kim, Rory mi?"

"*Kim, Rory mi?*" diye gülerek alay eder. "Evet, *Rory*. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Ben-"

"Yapma. Beni kandırmaya çalışma. Carolina Comets'te birkaç aptalın aşık olmasını izledim. O bakışı gördüğümde tanırım. Ondan hoşlanıyorsun."

"Onu tanımıyorum bile." Bu bir inkar değil, ama gerçek. Rory'yi tanımıyorum, bu yüzden ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı söyleyemem.

"Belki değil, ama onu tanımak *istiyorsun*."

"I..." Başlıyorum ama kelimeleri yutuyorum çünkü doğrusu, suçlamalarını çürütemiyorum.

Rory'yi tanımak istiyorum. Neden bilmiyorum ama ilgimi çekiyor. *Profesyonel hokey oyuncusu* olmamdan hiç etkilenmemiş gibi bana söylediği kötü sözler ya da

Benimle ilgilenmemesi, onunla ilgilenmemi sağlıyor. Her neyse, onu görmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Hayes küstahça gülümsüyor.

Onun yanından geçerken Hutch'ın bana baktığını görüyorum, kaşları çatık, dudakları çatık. Az önceki konuşmamızı duydu ve onaylamıyor mu yoksa zamanının yaklaşık yüzde doksan beşinde kızgın görüldüğü için yüzü böyle mi görünüyor karar veremiyorum.

Sert bakışları bir an keskinleşiyor, sonra çenesini bana doğru çevirip kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor. Ancak o zaman tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi bırakıyorum.

Hayes gülüyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Merak etme," diyor sessizce. "Sırrın benimle güvende."

Ona ortada bir sır olmadığını ve her şeyin onun kafasında olduğunu söylemek istiyorum ama nedense söyleyecek söz bulamıyorum. Bu da beni, belki de Rory ile aramda bir şeyler olduğunu düşünmekte haksız olmadığına inandırıyor.

Sanırım yarın göreceğim.

Uçakta Hayes'in söylediklerini düşünmeden edemedim.

Rory'yi tekrar görmeye hevesli olduğum belli miydi? Ondan gerçekten hoşlanıyor muyum, yoksa sadece onu kızdırmayı mı seviyorum? Hutch konuşmamızı duydu mu? Müstakbel baldızına aşık olduğum için beni öldürdüğünde cesedimi çöpe mi atacak yoksa domuzlara mı yedirecek? Sorular bütün gece zihnimde tekrarlanıp durdu ve hangisine evet cevabı verebileceğime karar veremedim.

Bu sabah alarmım çaldığında, uzun zamandır hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde yataktan fırladım ve fotoğraf çekimine hazırlanmak için aptal gibi evimin etrafında koşuşturdum.

Rory yüzünden değil. Hayır. Hiç alakası yok. Onunla hiçbir alakası yoktu. Sadece Daisy'ye ulaşip bugünü atlatmak istiyordum. Önümdeki manzaradan rahatsız olmamın *tek* nedeni bu.

Daisy'ye göz kulak olması için işe aldığım on iki yaşındaki komşu çocuğu Jaden'a, "Bana neler olduğunu tekrar anlat," diyorum.

"Şey, Daisy'nin çışı gelmişti, ben de onu dışarı çıkardım. Bir kedi vardı ve Daisy onu gördü. *Sadece* merhaba demeye çalışıyordu ama kedi korktu ve ona vurdu. Daisy havladı ve kedi korktu, sonra kaçmaya çalıştı ve..."

Daisy onu kovaladı. Çok uzağa gitmedi, yemin ederim, ama bir su birikintisi vardı ve..." Köpeğimin kuyruğunu sallayarak ve dilini çıkararak oturduğu yeri işaret ediyor. Tamamen çamura bulanmış durumda ve yarım saat içinde fotoğraf çekiminde olmamız gerekiyor. "Biraz dağınık."

"Biraz mı?" Gözlerimin arasında şimdi zonklayan noktayı ovuyorum. O iyi bir çocuk ve suçun onda olmadığını biliyorum ama kahretsin. Şimdi çekime geç kalacağım.

Başparmaklarını kemer halkalarına geçirmiş, yerdeki görünmez bir şeye tekme atıyor. "Gerçekten üzgünüm, Bay Lawson."

Bu isimden tiksiniyorum, bana babamı hatırlattığı için değil, özellikle de annemin soyadını taşıdığım için. Hayır, *bay* kısmı yüzünden. Otuz yaşın altındayım; bay değilim.

"Sorun yok, Jaden. Bu senin suçun değil." Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum, yüz dolar alıp ona doğru itiyorum. "Al bakalım."

Paraları alırken gözleri büyüyor ve megawatt gücünde bir sırtışıla onları dağıtıyor. "Çok teşekkürler Bay Lawson. Yemin ederim kumbarama koyacağım ve gerçekten çok ihtiyacım olmadıkça dokunmayacağım. Yeni *Zombi Savaşları: Ölüler Uyanıyor... Yine (Bu Sefer Gerçekten Ölüler Deluxe Edition)* kitabını bile almayacağım, söz veriyorum."

Gülüyorum, kirli sarı saçlarını karıştırıyorum. "Bu senin paran, evlat. Ne istiyorsan onu yap. Ve lütfen bana Lawson de."

Daisy'yi kucağıma alıyorum, üzerimi kirletmeyecek kadar uzakta tutmaya çalışıyorum ama nafile. Sırılsıklam ve kirlenmeden geri dönmemin imkânı yok.

"Ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil. Her zaman bir köpek istemişimdir ve annem bunun iyi bir alıştırma olduğunu söyledi, belki..." Topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor ve o söylemeden ne istediğini biliyorum.

"Ona övgü dolu bir eleştiri yapacağıma söz veriyorum." Ona göz kırpiyorum ve ön kapıyı açıyorum. "Oh, ve ona şu maçı sormayı unutma. Sana ve arkadaşlarına bilet ayarlayacağımı söylediğimde ciddiydim. Bana sadece tarihi söyle ve ben de bunu gerçekleştireyim."

Takımdaki çoğu kişinin aksine ben daha mütevazı fiyatlı bir dairede yaşamayı tercih ettim. Bol maaşım sayesinde çok daha güzel ve gözlerden uzak bir yerde yaşayabilirdim ama hokeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Hâlâ kazanabiliyorken biriktirebildiğim kadar para biriktirmek istiyorum. Bu

Burada yaşıdıkça doğru seçimi yaptığımı daha çok düşünüyorum. Jaden ve annesi yanımda olmasaydı, ben burada yokken benim boşluğumu doldurmaya yardım etmeselerdi ne yapardım bilmiyorum. Paige posta ve paketlerimi almak konusunda çok yardımcı oluyor. Karşılığında ben de fırsat buldukça Jaden'ı dışarı çıkarıyor ve onunla bire bir vakit geçiriyorum. Babası uzun zaman önce aramızdan ayrıldı ve sanırım bekar bir anne tarafından büyütüldüğüm için onu anlayabiliyorum.

Çocuğun sırtışı büyüyor ve bana bir başparmak işareti yapıyor.

"Yapacağım, Bay.

Lawson."

"Görüştürüz, Jaden." Bu kez onu düzeltme zahmetine katlanmıyorum, kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum.

Koridordan daireme geri dönüyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Neyse ki Daisy banyo boyunca benimle kavga etmedi. Hatta bayılıyor, küçük bir çocuk gibi suyun içinde sıçırıyor. Onu temizliyor, kuruluyor ve ben yokken Paige'in evine teslim ettiğim taşıyıcıya koyuyorum, sonra kapıdan çıkmadan önce kıyafetlerimi değiştiriyorum.

Bir mucize eseri, yolda çok az trafik var ve otoparka girdiğimde sadece on dakika gecikmiş oluyorum.

"Ben buradayım! Buradayım!" Çekimin yapıldığı binaya koşarak giriyorum.

"Ah! Nihayet!" Auden heyecanla alkışlıyor ve Daisy için hazırladığım malzeme çantasını benden almak için acele ediyor. "Hepimiz biraz geride kaldık, o yüzden henüz başlamadık. İçecekler ve atıştırma malzemeleri burada, sen de bu küçük meleş tutabilirsin" -parmaklarını sandığın içine sokup Daisy'ye doğru sallıyor- "ya da onu diğerlerinin yanına koyabilirsin."

Birkaç taşıyıcının sıralandığı bir noktayı işaret ediyor, bazılarında köpekler, bazılarında kediler var. Birkaç kafes boş, takımdaki diğer çocuklardan bazıları çoktan hayvanlarla bağ kurmuş. Kısa bir süreliğine onları halka tanıtmaya şansımız olacak mı yoksa oyuncular bugünden sonra hepsini sahiplenecek mi diye merak ediyorum.

"Teşekkürler," diyorum ona. "Rory burada mı?"

Auden'ın kaşları birbirine çarpıyor, muhtemelen neden kız kardeşini sorduğumu merak ediyor. Kahretsin, onu neden sorduğumu bile bilmiyorum, ama şimdi geri alamam.

"Evet," diyor takım arkadaşımın kız arkadaşı. "Şurada."

İşaret ettiği yeri takip ediyorum ve Rory'nin masanın diğer tarafında durduğunu görüyorum. Koyu renk saçları omuzlarına gevşekçe dökülmüş, koyu renk kot pantolonu

her kıvrımına yapışıyor. Dekolteli olması gereken basit bir lacivert üst giyiyor. Bunu biliyorum çünkü takımdaki en zayıf adam olan Gregor, karısı ve evdeki üç çocuğu bir yana, onun gömleğinin altına bakıyor.

Masaya doğru yürüyüp onların karşısında duruyorum.

"Rory."

İrkiliyor, şimdiye kadar gördüğüm en berrak olduğuna yemin ettiğim o lanet yeşil gözleriyle bana bakıyor. Ben olduğumu anlayınca gözleri kısıldı.

"Evet?"

"Buradayım," diye anons ediyorum.

Neden anons ettiğimi bilmiyorum. Belki de Gregor'a bu kadar yakın durmasından nefret ettiğim içindir. Belki de ona bu kadar yakın duranın *ben olmamı* istediğim için. Ya da belki sonunda aklımı kaçırdım. Kim bilir?

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Kurabiye ister misin?"

"Evet."

Sırıttırıyor, sonra uzanıp masadan bir tane alıyor ve bana uzatıyor. "Al bakalım."

Elime alıyorum, ağzıma atıyorum ve delirmiş bir adam gibi yiyorum, gömleğime dökülen kırıntıları umursamıyorum. Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor ve şimdi onu gülümsettiğim için ne kadar gülünç göründüğüm umurumda değil. Aptal Gregor değil. *Beni*.

"Vay canına. Şu haline bak."

"Evet. Bana bak." Takım arkadaşına bakıyorum. "Gregor, karın nasıl?"

Gözle görülür bir şekilde sertleşiyor, bir eli ensesini sıkmak için kalkıyor. "Ah, o iyi." İçkisinden bir yudum alır. "Ben çekim için kostümümü giymeye gidiyorum."

"Evet, bunu yaparsın dostum." Sözlerimdeki zehri, ses tonumdaki hırıltıyı kesinlikle yanlış anlayamazsınız.

"Affedersiniz," diye mırıldandı ve Rory'ye bir kez daha bakmadan aceleyle uzaklaştı.

Ona dönüp baktığımda dudaklarını birbirine doluyor ve gülmemek için kendini zor tutuyor. "Mutlu musun?"

"Evet."

Başını sallıyor, yüzünde hafif bir gülümsemeyle uzaklaşıyor ve ben... rahatlıyorum. Böyle hissetmeye hakkım yok ama var. Bir yılı aşkın süredir onun takım arkadaşayım. Gregor'un neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordum ve Rory'nin onun oyununa gelmesine izin veremezdim.

Kahretsin, onun da benim saçmalıklarına kanmasını istemiyorum, ama onun yerine benim olmasını tercih ederim. Bu düşünceden sıyrılıp bir kurabiye daha alıyorum. Önümüzdeki birkaç saati atlatmak için şeker ihtiyacım olacak.

Hızlı bir toplantı yaptık, süreci, poz fikirlerini ve diğer ayrıntıları gözden geçirdik. Çocuklardan altısı sergilemek için kendi evcil hayvanlarını getirdi ve diğer ayları yerel bir barınaktan köpek ve kedilerle dolduruyoruz ve takvimin yayınlanmasından sonraki otuz gün içinde, yani önümüzdeki hafta, onları sahiplendirmeyi hedefliyoruz. Projenin üretime geçmesi için kısa bir süre var, ancak hepimiz bu zorluğa hazırız, özellikle de bu küçük adamlara bir yuva kazandırmak anlamına geliyorsa.

İlk olarak, sahibi altı ay önce vefat eden yaşlı turuncu tekir Keller ve Cheddar var. O zamandan beri barınakta kalıyor ve onu yanına alacak yeni bir aile arıyor.

"Gülümse!" Rory, ölü bir suratla oturduğu iki çekimden sonra talimat veriyor.

"Gülümsüyorum."

"Kaşlarını çatıyorsun."

"Hayır, bu bir gülümseme," diye karşı çıkıyor asık suratlı merkezci.

Rory oflayıp pufluyor, yumruklarını sıkıyor. Takım arkadaşımın ne kadar gülünç görüldüğüne, Rory'nin ne kadar sinirli olduğuna gülmek için elimden geleni yapıyorum. Bunun gerçekten onun gülümsemesi olduğunu bilmiyor. Geleneksel, dişlerini gösteren bir sırıtış istediğini biliyorum ama Keller'ın yüzü o şekilde hareket etmiyor.

Keller'ın kucağındaki kedi birkaç dakika içinde üçüncü kez kıpırdanarak kurtulmaya çalışıyor.

Rory ona, "Senin rahatsız olduğunu hissedebiliyor," dedi.

"Çünkü ben rahatsızım. Gerçekten balıkçı yaka giymek zorunda mıyım?"

"Evet. Sizi seçkin gösteriyor."

"Lanet bir inek gibi görünüyorum," diye homurdanıyor ve kediyi yeniden düzenliyor.

"Daha Ocak ayındayız ve bu şimdiye kadar yaptığım en sevdiğim proje," diyor fotoğrafçı Ryan Bell, kameranın arkasından sırtarak sahnenin gelişimini izlerken. "Lütfen kimse Adrian'a bunu söylediğimi söylemesin."

Gözleri, Salı günü oynayacağımız Carolina Comets takımının defans oyuncusu olan kocası Adrian Rhodes'un Hutch ile konuştuğu setin yan tarafına kayıyor. Ryan sadece makyaj videolarıyla tanınan mega bir YouTube yıldızı değil, aynı zamanda başarılı bir fotoğrafçı ve onun yaptıklarını internette görmemek için bir kayanın altında yaşıyor olmanız

gerekir,

Özellikle de evlendiği iri yarı, huysuz hokey oyuncusunu kamera karşısında ağlattığı kusurlar hakkındaki yazısı.

"Bunu duydum," diye bağıyor Rhodes, gözlerini Yılanlar'ın kaptanından ayırmadan, her ne söylüyorsa başıyla onaylıyor.

Ryan bakışlarını gökyüzüne çeviriyor, dudaklarında bir gülümseme. "Pekâlâ. Şimdi *dişlerimizi* göstererek gülümsemeye çalışalım," diye Keller'a talimat verdikten sonra Rory'ye göz kırptıyor ve önümüzde olup bitenleri izlemek için benim yanıma doğru ilerliyor.

Keller dudaklarını aralayarak kameraya dişlerini gösteriyor ve bu son derece dehşet verici. Belki de hiç gülümsememesinin nedeni budur.

"Neden bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şey?" Keller kediye sakinleştirmeye çalışırken Rory gözlerini çekime dikmiş bir şekilde konuşuyor.

"Düpedüz ürkütücü", katılıyorum.

"Tamam, evet, bunu yapma." Ryan ona güven verici olduğunu düşündüğüm bir gülümseme atıyor, ama en iyi ihtimalle sallantılı. O da bizim kadar ürkmüş durumda.

Takımdaki birkaç kişi güler ve Keller onları tersler.

"Bunun için Pazar günümü bıraktığıma inanamıyorum," diyor Rory, ağzını kapatıp esnemesini gizlemeye çalışarak.

Bunu ona yüksek sesle söyleyeceğimden değil ama yorgun görünüyor. Bahse girerim buralarda bir yerde bir yatak olsaydı, üzerine yüzüstü düşecek ilk kişi o olurdu.

"Neden burada olduğumuzu biliyorum, peki ya sen?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım bir şey olması durumunda sette bir veterinerin bulunmasının faydalı olacağını düşündüler. Auden istedi, ben de buradayım."

"Yani çocukları denetlemek için mi buradasınız?"

"Buradasın, değil mi?" diye karşı çıkıyor, kara kaşlarını bana doğru kaldırarak.

Sırıyorum. "Yeterince adil." Sandığından çıkardığımdan beri kollarımda sakince dinlenen Daisy'yi kaldırıyorum. "Kızımıza merhaba dedin mi?"

Rory derin bir iç çekti. "Bir kez daha söylüyorum, biz ortak ebeveynler değiliz Lawson."

"Tabii ki değiliz." Daisy'nin patisini tutup el sallamasını sağlıyorum.

"Merhaba anne.

Beni özledin mi?"

"Yemin ederim..." Burnunu sıkıyor. Kullandığım aptal bebek sesinden mi yoksa ona sürekli eş ebeveynim dediğim için mi daha çok

sinirlendiğinden emin değılim. Her iki durumda da durmuyorum.

"Babam yokken çok iyi bir kızdım. Sadece iki kez kaza yaptım ve bol bol karnımı okşadılar. Ama babamı çok ama çok özledim."

Sonunda başını çevirip bakıyor. "Baban bir aptal Daisy ve seni eve götürdüğü için her gün biraz daha pişman oluyorum."

"Hey!" Köpeği tekrar kollarımın arasına alıp kulaklarını kapatıyorum. "Bana karşı beslediğin kötü hislerin onu zehirlemesine gerek yok."

"Onu zehirlemiyorum. Sadece onu eğitiyorum."

"Adi."

Omuz silkmesi kayıtsız olduğunu gösteriyor ama dudaklarının seğirmesi aksini söylüyor.

"Sıradaki!" Birkaç kişi arka planı değiştirmek için içeri girerken Ryan kamerasıyla oynayarak bağırıyor.

Ekip büyük bir stüdyo kiraladı ve farklı ayları temsil etmek için odanın etrafında farklı sahneler kuruldu. Bazıları birkaç aksesuarın hızlıca değiştirilmesiyle ayarlanabiliyor ama her birinin kendine has bir havası var. Şu anda Şubat ayına geçiyoruz, bu da biraz daha az kar ve daha fazla pembeler ve kırmızılar anlamına geliyor. Dağ arka planı parlak bir beyazla değiştirildi ve yan taraftaki kardan insan ailesinin yerini kalp balonlar aldı. Çok ayrıntılı bir şey değil ama iyi bir amaç için eğlenceli bir şey yaratmak için yeterli.

"Şubat kim?"

"Bu benim!" Hayes elindeki atıştırmalık tabağını yere bırakıp sete doğru ilerliyor.

"Bana beş dakika ver, sonra hazır olacağım," diyor Ryan ona. "Ve kalp şeklindeki gözlüklerini unutma."

Yüzünü buruşturuyor ama bu sadece bir an sürüyor çünkü Rhodes ona "*Karımı dinle yoksa ben sana dinletirim*" diyen ölümcül bir bakış atıyor.

"Evet, hanımefendi." Hayes çenesini göğsüne yasladıktan sonra aksesuarlarını almak üzere gardırobun yolunu tutar.

Rhodes'un bakışları beni bu kadar korkutmasaydı tüm bu değiş tokuşa gülerdim. Rhodes'la sadece buzda tanıştım ve yeterince iyi birine benziyor ama yüzünün yan tarafına doğru uzanan o kötü yara izi, ağzından ne çıkarsa çıksın onu tehditkar gösteriyor.

"Sen ve Daisy kaçınıcı aydasınız?" Rory soruyor. "Mart."

"Mmm." Tek söylediği bu, her zamanki gibi soğukkanlı ve kayıtsız. Rol yapmayı bırakması için ne gerektiğini görmek istiyorum.

Bir adım daha yaklaşıyorum. Kımıldamıyor ama nefesini içine çekiyor.

"Neden? Haziran ya da Temmuz olmamı mı umuyordun? Beni yüzme şortuyla görmeye mi heveslendin?"

"Hayır." Ama bu kelimedede her zamanki ısırık yok.

Daha yakına eğildim. "Gömleğimi çıkarmam gerekecek. Yaz temasına uyması için tabii ki."

Yutkunuyor. "Ew."

Yine ısırık yok.

Bir adım daha attım, dudaklarım kulağına sadece birkaç santim uzaklıktaydı. "Bahse girerim yağı karın kaslarıma sürmek için ilk gönüllü sen olurdun, değil mi Rory?"

Kıpırdanışını görmek, sözlerimin onu etkileyip etkilemediğini görmek için söylüyorum ve etkiliyor da. Nefesleri daha keskin geliyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Gözleri bana doğru kaydığında, içlerinde daha önce görmediğim bir şey çalkalanıyor: *şehvet*.

"Hayır, teşekkürler. Bugün kahvaltımı yapmamayı tercih ederim." Sözleri soğuk ve duygusuz. Ama gözleri.

Tamamen farklı bir hikaye anlatıyorlar.

"Sen nasıl istersen, Rory. Sen ne dersen."

Oflayıp puflamadan önce gözlerini kısıyor, hışımla uzaklaşıyor. Gidişini gülerek izliyorum ama ben de onun kadar iyi biliyorum ki gitmek hiç de onun istediği bir şey değil. Yapması *gereken* buydu, çünkü Rory kalsaydı, benden hoşlandığını kabul etmek zorunda kalabilirdi.

Ve bu fikir çok hoşuma gitti.

BÖLÜM 6

RORY

Uzun zamandır ilk kez, fotoğraf çekiminin ertesi günü işe geç geldim.

Bütün gece dönüp durdum ve alarmım saat beşte çaldığında hiç tereddüt etmeden *iki* kez erteleme tuşuna bastım. Hades bile uyumama izin verdi. Her zamanki gibi sabahın köründe karnımın üzerinde zıplayarak beni uyandırmadı. Casey cep telefonumu arayıp gelip gelmeyeceğimi sorana kadar nihayet kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve kliniğe koştum.

Ne dersenem deneyeyim bir türlü uykuya dalamıyordum. Sonunda, üç saat uğraştıktan ve iki meditasyon seansından sonra uykuya dalabildim, ancak gecenin bir yarısı en korkunç rüyaların ardından ter içinde uyandım.

En sinir bozucu kısmı da bunun benim hatam olmaması. Lawson'ın hatası.

Takım arkadaşına davranış şekliydi. Tek yaptığımız konuşmaktı. Yani, tamam, Gregor biraz flört ediyordu, ama bu daha önce yaşamadığım bir şey değildi. Lawson'ın yardımı olmadan onunla mücadele ediyordum. Araya girip kabarmasına gerek yoktu. Kıskanıyor muydu? Yoksa Gregor'un evli olduğunu bildiği için mi korumacı davranıyordu? Bilmiyorum, ama ondan sonra uzaklaşmak zorunda kaldım. Araya girdiği için ona kızdığımdan değil, dürüst olmak gerekirse, onun bu yönünü çok sevdiğimden. En son ne zaman birinin bana karşı bu kadar *sahiplenici davrandığını* hatırlamıyorum. Düşüncelerimi toparlamak ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Sonunda kendimi kontrol altına aldığımda, onu gömleksiz görmek ve her tarafına yağ sürmek istediğim konusunda benimle dalga geçmek *zorunda kaldı*, bu da kalbimde yepyeni bir yürüyüş başlattı. O zaman da istememiştim, şimdi de istemiyorum ama beynim bunu bir türlü çözemiyor. Karın kaslarına sadece yağ değil, aynı zamanda krem şanti de sürdüğüm bir rüyadan sonra sıcaktan uyandığımı, alt bölgelerimin zonkladığını düşünürsek vajinam da çözemiyor.

Garip, tuhaf bir kabustu ve her saniyesinden nefret ediyordum, bu yüzden sürekli tekrarlanması çok can sıkıcıydı. Tekrar tekrar, sadece Lawson ve ben vardık. Masumca başlıyordu, sonra aptalca bir şey söylüyordu ve ben de mucizevi bir şekilde yağlanmış olan ellerimi üzerinde gezdirerek gömleğini yırtıyordum.

Tamamen mantıksızdı ama yine de vücudumun buna tepki vermesini engelleyemedim. Lawson'dan daha da nefret etmeme neden oluyor, aklıma girme şekli ve şimdi onun sayesinde işimin gerisinde kaldım. Tekrar.

"Hey, patron, ben gidip öğle yemeği yiyeceğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Öğle yemeği. Evimden hızla çıkarken bunu düşünmemiştim bile.

"The Coffee Spot'tan büyük boy kahve?" Casey'e sordum. Güldü. "Gece geç saatte, ha?"

Ah, bir bilse. "Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. "Döndüğünde bana programı getirebilir misin? Üzerinden geçmek ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Yapacağım."

Zıplamadan önce kapının pervazına iki kez vuruyor ve beni işimle baş başa bırakıyor.

Kahve ile geri gelmeden önce üç hastayı halletmeyi başardım, ayrıca bir sandviç bıraktı çünkü beni muhtemelen öğle yemeği hazırlamadığımı bilecek kadar iyi tanıyor. Telefonum çaldığında sandviçi mideye indirmenin tam ortasıydım.

Ekranda ismi gördüğümde gülümsüyorum.

"Abla," diye cevap veriyorum.

"Rory! Seni kötü bir anında yakalamayı umuyordum." "Beni daha dün gördün. Ne istiyor olabilirsin ki?" "Tanrım, bana olan aşkın beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor."

Gülüyorum. "Sadece sen değilsin."

"Evet, evet, biliyorum - insanlar çok kötü. Vesaire, vesaire, vesaire."

"Gerçekten öyleler. Özellikle de iş gününün ortasında beni rahatsız ettiklerinde. Neden arıyorsun, Auden?"

"Ben sadece..." Sözüünü kesiyor, sonra derin bir iç çekiyor.

Yemeğimi bıraktım. Bu uzun bir konuşma olacaktı gibi geliyor. "Sıkıldın, değil mi?"

"Hayır. Sadece ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum." Biraz gülüyor. "Yani... bir ay önce milyar dolarlık bir imparatorluğu yönetiyordum. Şimdi ise... buradayım."

"Rahatlıyor olman gerekiyordu."

"Dinleniyorum!"

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi doğaçlama bir takvim fotoğrafı çekimine öncülük ettin? *Rahatladığın* için mi?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor çünkü haklı olduğunu biliyor.

Onu gerçekten suçlayamam. Yıllarca durmaksızın çalıştıktan sonra kapatmanın onun için zor olduğuna eminim. Ben de aynı sorunu yaşıyorum.

"Şirketinizi satarak hata yaptığınızı düşünüyor musunuz?"

"Hayır." Cevabı anında geldi, doğru olduğunu da bu şekilde anladım. "Hiç de değil. Sattığıma memnunum. Keşke daha önce satsaydım. İnsanların şirketimi bir adam için sattığım için benimle konuşup dalga geçtiklerini biliyorum - bu saçmalığa hiç başlamayayım bile - ama umurumda değil. Hutch için değildi. *Benim* içindi. Mutsuzdum. Sürekli *açık* olmaktan ve sürekli gitmekten, gitmekten, gitmekten bıkmıştım. Beni yanlış anlamayın, inşa ettiğim şeyi seviyorum ama bunun için çok şeyden vazgeçtim. Yirmili yaşlarımızı boğaz tokluğuna çalışarak geçirmemeliyiz. Eğlenmemiz, hatalar yapmamız ve hatta belki aşkı bulmamız gerekiyor, kendimizi öldürmemiz değil. Omuzlarımdaki stresin ne kadarının artık yok olduğunu bilemezsiniz. Bu gerçekten bir rahatlama. Ben sadece..."

"Evet?"

"Bilmiyorum. Kendimi yormaya o kadar alışmışım ki şimdi ne yapmam gerekiyor? *Rahatlamam mı?* İnsanlar rahatlamak için ne yaparlar ki?"

Ona cevap veremiyorum çünkü bilmiyorum. Asla rahatlamıyorum. "İzinli" olduğum günlerde bile beni klinikte bulabilirler ve eğer evdeysen muhtemelen en son tedavileri ve tıbbi haberleri okuyorumdur. Nasıl rahatlayacağımı ben de bilmiyorum, ama bunu öğrenmeyi çok isterim.

"Yanlış kişiye soruyorsunuz. Bence babam tavsiye vermek için daha uygun olur. O emekli olma konusunda bir profesyonel."

Auden gülüyor. "Gerçekten çok sevdi, değil mi?"

Babam golf sahasında değilse, hokeyle ilgili bir şey yapıyor, bir bağış topluyor ya da pisti ziyaret ediyordur. Uzun zamandır oynamıyor ama istese de oyundan uzak kalamaz.

"İki çocuğu neredeyse tek başına büyütmek bunu yapacaktır. Ailelerimizden bahsetmişken... Hangi tatili aldınız?"

"Paskalya." Bu kadar üzücü olmasaydı gülerdim. "Hutch ona bir parça akıl vermek istiyor. Onu her şeyin yolunda olduğuna ve buna alıştığıma ikna etmek zorunda kalıyorum."

"O iyi biri."

Rüya gibi bir iç geçiriyor. "O en iyisi."

Yalandan nefes alıyorum. "İğrenç."

"Kapa çeneni. Eskiden ben de senin gibiydim, bilirsin, aşka, duygulara falan tövbe etmiştim. Şimdi bana bak, bir hokey oyuncusuna sıırılsıklam aşığım. Sana da olacak."

"Bu hayatta değil."

"O kadar emin olma," diye şarkı söylüyor. "Hiç beklemediğin bir anda sinsice yaklaşacak. Sadece izle."

"Ben almayayım, teşekkürler."

Gözlerinin yuvarlandığını duyduğuma neredeyse eminim.

"Her neyse. Sadece bekle." "Oh, nefesimi tutarak bekliyorum."

"Çok alaycısın."

"Bu benim en gurur verici özelliğim."

"Öyle de denebilir. Dün birkaç çocuğun sana özlemle baktığını gördüm, biliyorsun."

"Yapmadın," diye karşı çıkıyorum.

"Öyle de oldu. Hayes de onlardan biriydi." "Ne? Yeni adam mı?"

"Ona böyle seslenerek Hutch gibi konuşuyorsun."

"Şey, o yeni adam." Hayes sezon başlamadan önce Serpents'a takas edildi. Bu takım için büyük bir hamleydi ve kimse bunun olacağını tahmin etmemişti, en azından Hayes. Şimdiye kadar NHL'de biraz sorunlu bir çocuktu, bu yüzden takımın bunu üstlenmek istemesine şaşırdım. "Ve bana bakmıyordu. Muhtemelen sadece atıştırmalık masasını kontrol ediyordu. Çok fazla yanında durdum."

"Sen imkansızsın, bunu biliyor musun?" "Ama yine de beni seviyorsun."

Casey ofisimin önünde durdu, elinde bir kağıt parçası vardı: istediğim program. Ona el salladım.

"Bak Auden, şu anda süper emekli *olduğunu* biliyorum ama bazılarımızın hâlâ çalışması gerekiyor."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diyor bu konuşma sırasında üçüncü kez. "Çok orijinal."

"Senden nefret ediyorum."

"Yalan," diyorum ona, Casey'den kâğıdı alıyorum ve o gitmeden önce *teşekkür ediyorum*.

"Güzel. Seni seviyorum, Aurora Rose Sinclair."

Tam adım duyunca öğürmek istiyorum. Nefret ediyorum. Neden bana bir Disney prensesinin adını vermişler ki? Lawson haklıydı. Haftanın herhangi bir günü bir prenesten çok Wednesday Addams'a benziyorum.

Lawson'ın haklı olmasından nefret ediyorum. "Kes şunu," diyorum.

"Seni çooooooooook seviyorum," diye şarkı söylüyor, *aşk* kelimesini iğrenç bir şekilde uzatarak. "En sevdiğim küçük kız kardeşim. Seni sonsuza dek seviyorum."

"Yemin ederim kapatacağım." "Ve her zaman ve her zaman."

Kırmızı tuşa basıp telefonumu masanın üzerine fırlattım.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra, yaklaşık yüz kalpli bir mesaj alıyorum. Orta parmakla cevap veriyorum ve o da beni çok iyi tanıdığı için bir sürü gülme emoji gönderiyor. Hiçbir zaman "seni seviyorum" mesajları gönderecek ya da ona duygularımı anlatacak biri olmayacağım. Kız kardeşim onu sevdiğimi biliyor ve önemli olan da bu.

Programı gözden geçirmeye başlarken sıcacık kahvemden bir yudum alıyorum. Hangi hastaların geleceğine hazırlıklı olmak isterim, böylece zor bir gün mü yoksa iyi bir gün mü olacağını anlayabilirim.

Yarın şu ana kadar iyi görünüyor. Hallstead'ler ve Boxer'ları Kenneth. Bay Oliver ve kedisi Legolas. Bayan Winters şımarık ama tatlı Chihuahalarını getiriyor. Sonra Lucas Lawson ve-

Bekle.

Tekrar okudum. *Lucas Lawson, Daisy ile birlikte. ÖĞLEDEN SONRA I'DE. Dr. Sinclair.*

Yarın.

Lawson *yarın* kliniğe geliyor.

Bunu nasıl bilemedim? Neden uyarılmadım? Neden dün bir şey

söylemedi? Tabii ki olabilirdi çünkü günün çoğunu

gün onu görmezden geldi ve veda etmeden gitti, ama yine de. *Bir şeyler söyleyebilirdi.*

Zihnim Auden'ın telefon görüşmemiz sırasında söylediklerine kayıyor ve bana bakan adamlardan bahsederken kimi kastettiğini merak ediyorum. Hayes dediğini biliyorum ama çoğul kelimeler kullanmıştı, bu da birden fazla adam olduğu anlamına geliyor.

Lawson'ı mı kastediyor? Kalbim dün gece sersemlemiş bir halde uyandığımda attığı o telaşlı ritmi tekrar atmaya başlıyor. *Güm güm, güm güm.*

Lawson'ı kastetmesini *istiyor* muyum? Hayır. *Hayır.* Bu çok saçma. Onu kastetmesini istemiyorum. Onu kastetmesini isteyemem. Lawson. Ondan hoşlanmıyorum. Eminim tüm bu kalp çarpıntısı dün ve bir yıldır seks yapmamam yüzündendir. Hepsi bu.

Programımdaki ismine tekrar baktım.

Güm güm, güm güm, güm güm.

Aceleyle ayağa kalkıyorum, beyaz önlüğümü alıp omuzlarıma atıyorum ve kendimi aptal programdan uzaklaştırıyorum. Yarın Lawson'ı göreceğim için heyecanlı değilim. Hem de hiç.

Lanet kalbimin ne dediği umurumda değil.

Bugün sanki yüzüncü kez saate bakıyorum. Otuz dakika kaldı.

Nasıl oldu bilmiyorum ama gece boyunca uyumayı başardım. Yine de önemli değil; bütün gün diken üstündeydim ve bunun için kimi suçlayacağımı çok iyi biliyorum.

Casey. Neden Lawson'ın dosyasını Dr. Helms'e vermedi? O inanılmaz bir veteriner. Eminim onu hastası olarak görmeyi benden çok daha fazla isterdi ama ne yazık ki bana işkence etmeye karar verdi. İlk geldiği gece burada olduğum için mi? Her iki durumda da, mahvoldum. Elbette bunu reddedebilirdim, geçiştirebilirdim, ama bu sahip olmadığım cevaplar gerektiren daha fazla soru yarattı.

Saati tekrar kontrol ediyorum: yirmi beş dakika var.

Dikkatimi dağıtmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, hatta o kadar ileri gidiyorum ki zaten düzenli olan malzeme dolabını düzenlemeye başlıyorum. Teknisyenler ve resepsiyon görevlileri bana çıldırmışım gibi bakıyorlar ama duramıyorum. Durmak zorundayım.

kendimi meşgul tutmalıyım. Eğer yapmazsam, durup *neden bu* kadar heyecanlandığımı düşünebilirim ve bunu *gerçekten* yapmak istemiyorum.

Saati tekrar kontrol ettiğimde saat birdi, yani Lawson'ın burada olması gereken saatti ama yoktu. Bir gözüm kapıda, zil her çaldığında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor ama anlamsız çünkü gelmiyor.

Beşten sonra değil, ondan sonra değil, otuzdan sonra bile değil.

Geç kaldı, *gerçekten geç kaldı* ve şimdi sadece sinirliyim. Nasıl bu kadar sorumsuz olabilir? Daisy'ye bakması gerekiyordu; böylesine önemli bir randevuyu nasıl kaçırabilir? Bu kadar sokakta kaldıktan sonra bir kontrole ihtiyacı var.

Saat üçü vurduğunda, resmen sinirlenmiş olacağım. Ondan hiçbir iletişim gelmedi. Bir siktir git, *gelmiyorum* mesajı bile yok. Hiçbir şey yok.

Onu aramaya zahmet etmedim. Onun yerine ofisime gidip adresini buldum ve beyaz önlüğümü çıkarıp başka bir önlükle değiştirdikten sonra çantamı kaptığım gibi bir görev için kliniğin önüne doğru fırladım.

"Dr. Sinclair?" Casey kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde soruyor.

"Bir ev çağrım vardı. Bir sonraki hastam erken gelirse, onu Dr. Helms'e gönderin."

Neyse ki buna söyleyecek bir şeyi yok. Sadece başını sallıyor, sonra istediğimi yapmayı kabul ediyor ve ben de binadan dışarı çıkıyorum.

Ancak o zaman derin bir nefes alabiliyorum.

Dikkatsiz davranıyorum. Bunu biliyorum. Ama kendimi durduramıyorum. Çok sinirliyim.

Lawson'ın dairesine gitmek için telefonumu çıkararak ilerliyorum. Buradan çok uzakta değil. Kim bilir? Belki oraya vardığımda sakinleşmiş olurum ve bunu gerçek anlamda söylemiyorum.

Yün ceketimi üzerime çekiyorum, sağa, sola, sağa, sonra tekrar sağa dönüyorum. Neredeyse onun evine varmıştım ve hâlâ sakinleşmemiştim. Lawson kim olduğunu sanıyor? Sadece benim değil, başkalarının da zamanını mı harcıyor? Kliniği iyi işleyen bir makine gibi tutmak için çok çalışıyoruz. Randevusunu kaçırın bir müşteri, başka birinin, evcil hayvanlarını gerçekten önemseyen birinin zamanından çalınmış demektir.

Evet, muhtemelen biraz dramatik davranıyorum ama *Lawson* bu. Sorumsuz olduğunu biliyordum ama beni tamamen yüzüstü bırakacağını düşünmemiştim.

Binasına geldiğimde adımlarım yavaşlıyor. Ondan beklediğimden çok uzaktı. Devasa yüksek binalardan birinde, son derece lüks içinde yaşadığını düşünmüştüm ama durum hiç de öyle değil. Önümdeki bina şık ama mütevazı. Yeni inşa edildiği belli ama lüks değil.

Hiç de beklediğim gibi değil ama yine de kapıyı çekip açıyorum ve lobiye adım atıyorum. Omuzlarımı geriye doğru itip asansöre doğru ilerlerken beni, şapkasını bana doğru eğen, ütülenmiş lacivert üniformalı bir beyefendi karşılıyor.

Babam bana uzun zaman önce bir şey öğretmişti - gitmemen gereken bir yere gidersen, yine de oraya aitmişsin gibi davran ve ben de şu anda tam olarak bunu yapıyorum. Asansöre doğru giderken kimse beni durdurmuyor ve on ikinci katın düğmesine basıyorum. Geçtikleri katları sayıyorum, asansör varış noktamda durduğunda sakinleştirici bir nefes daha alıyorum. Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum, sonra duruyorum.

Ne yapıyorum ben? Bu delilik. *Ben deliyim*. Ben-

Beyaz kapının diğer tarafından bir havlama sesi geliyor ve bu ihtiyacım olan tek şey. Yumruğumu tahtaya vuruyorum.

Hiçbir şey.

Kapıyı tekrar çaldım. Hâlâ bir şey yok. Üçüncü kez vurmak için elimi kaldırıyorum ama anlamsız çünkü kapı artık orada değil. Kırılarak açılmıştı ve karşımda Lawson duruyordu... ve üstsüzdü.

Hayır. Sadece gömleksiz değil.

Üzerinde hayal gücüne çok az şey bırakan, düşük belli gri bir eşofman altından başka bir şey *yok* ve aklım başımdan gidiyor. Pazar günkü fotoğraf çekiminde söylediklerinin beni öfkeliendirdiğini mantıken biliyorum ama bu, bedenimin önümdeki manzaraya tepki vermesini engellemiyor.

Göğsünde ve karın kaslarında bir tutam kıl var. Bu kadar çok ya da bu kadar keskin görünmelerinin mümkün olduğunu bilmiyordum. Hokey oynarken Lawson'ın üstsüz fena görünmeyeceğini düşünmüştüm. Sanırım bu kadar iyi görüneceğini de hiç beklemiyordum.

"Rory?" dedi, sesi cızırtılı ve alçaktı.

Ancak o zaman gözlerimi onun yarı giyinik halinden çekip yüzüne dikiyorum. İlk fark ettiğim şey tıraş olması gerektiği. İkincisi, *tıraşsız halinin* iyi görüldüğü. Üçüncüsü, hiç de iyi görünmeyen siyah çerçeveli bir gözlük takmış olması. Dördüncüsü ise onu uyandırdığının çok ama çok açık olması.

Elini kaldırıp göğsünü kaşdı. "Burada ne yapıyorsun, Rory?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, meme uçlarımın ince tişörtümün üzerinde zorlanmasını gizlemeyi umuyorum. "Geç kaldın."

Kalın kaşları yukarı kalktı.

"Affedersiniz?" "Randevunuz. Geç kaldınız."

Başını yana eğiyor, ne demek istediğimi anlamadığı belli. Küçük tatlı Labrador'u dairenin içinde ilerliyor, ayak sesleri parke zemin üzerinde *takır tukur sesler çıkarıyor*. Kafasını Lawson'ın bacaklarının arasına sokarak varlığını belli ediyor.

İşte o zaman farkına varıyorum.

"Siktir." Lawson iç çekerek başını geriye doğru düşürür. "Kahretsin."

Daisy'yi koluna almak için eğiliyor, onu kendine yaklaştıırken pazuları şişiyor.

Bir köpeği

kıskanmayacağım. Bir

köpeği kıskanmayacağım.

Bir köpeği kıskanmayacağım.

"Özür dileriz," diyor Daisy'nin patisini bana doğru sallayarak. "Kestiriyorduk."

Şekerleme mi? Büyük bahanesi bu mu?

Kımıldamıyorum. Aslında, kımıldamayı bile *düşünmüyorum*. Daha iyi bir açıklama bekleyerek ona bakmaya devam ediyorum.

Kolunu kaldırıp elini saçlarının arasında gezdiriyor. Oturduğu bina neden birdenbire bu kadar sıcak oldu? Isıyı gerçekten arttırıyor olmalılar. Ocak ayında olduğumuzu anlıyorum ama lanet olsun.

"İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor, yana doğru ilerleyerek.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, ister merak deyin ister başka bir şey, ama onun yanından geçip dairesine giriyorum. Köşeye yığılmış kutuları fark edince duruyorum.

"Burada mı yaşıyorsun yoksa gecekondu mu yapıyorsun?"

Gülüyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. "Öyle görünmediğini biliyorum ama evet, burada yaşıyorum. Henüz eşyalarımı yerleştirme fırsatı bulamadım."

"Bir yılı aşkın süredir buradasınız."

Kaşlarını kaldırıp bana doğru baktı. "Beni takip mi ediyorsun, Rory?"

"Öyle olsun. Auden'ın Yılanlar hakkında konuştuğunu duydum. Sanırım artık hokeyle çok ilgileniyor."

"Bir hokey oyuncusuyla çıkmanın getirdiği bir Şey." Daisy'yi yere bırakıyor; Daisy onun ayaklarının dibinden ayrılmıyor. Arkasını işaret ediyor. "Gidip bir tişört giyeceğim."

"Bu tercih edilirdi."

SırtıŐından bana inanmadığını anlıyorum ama neyse ki hiçbir Şey söylemiyor ve Daisy'nin peşinden yatak odasına doğru ilerliyor.

Dairesine bakma fırsatını değerlendirdim. Temiz, hakkını vereyim, ama boş. Duvarlar kirli beyaz ve üzerlerinde hiçbir Şey yok. Kanepe, sehpa, kitaplık ve televizyondan başka da pek bir Şey yok. Burada neredeyse hiç yaşamıyor gibi görünüyor. Evinin neye benzemesini beklediğimden tam olarak emin değilim. Belki daha sert çizgiler, oturması rahatsız görünen mobilyalar, süslü aletler ve belki de çok büyük açık havuzunun yanında oturan bikinili bir kadın. Zengin playboy hokey oyuncusunu çağrıŐtıran bir Şey.

Bu ondan çok farklı.

Çoğunluğu biyografi ve polisiye romanlardan oluşan kitap koleksiyonunu inceliyordum ki odasından çıkıp mutfağa yöneldi. Ne yazık ki üzerinde bir gömlek var ve gözlüklerini lenslerle deđerıŐtırmıŐ.

Buzdolabını açıyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor.

"İçecek?" "Hayır, teşekkürler."

Omuz silkiyor ama yine de bir sürahi su çıkartıyor. Buzdolabının yanındaki dolaba uzanıp iki fincan alıyor ve her birine su doldurduktan sonra mutfağın karşı tarafına yerleŐtirdiđi iki kâseye geçip birine su dolduruyor.

Daisy'ye filtrelenmiŐ su veriyor. Daisy'ye filtrelenmiŐ su vermesine *bayılıyor*um.

Sürahiyi buzdolabına geri koyuyor, sonra dolu su bardaklarından birini tezgahın üzerinden bana doğru itiyor. Ancak o zaman ilerleyip dairenin içine doğru ilerliyorum. Tezgâha yanaŐıp içeceği kabul ediyorum, aniden susadığımı hissediyorum. Yarısını tek seferde içiyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde Lawson kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturup arkasındaki tezgâha yaslanıyor. "Ee, Rory, seni buraya getiren nedir?"

"Sana söyledim, geç kaldın. Sen-"

"Bunu biliyorum. Sanırım sadece kafam karıŐtı. Tüm hastalarınıza ev ziyareti yapıyor musunuz?"

"Evet."

Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama nedense Lawson beni o. arayıp

"Daisy için endişelendim," dedim ona, omuzlarımı geriye iterek ve Çenemi daha yukarı kaldırarak.

"Öyle mi?" Sırıttıyor. "Endişelenecek bir şey yok. Gördüğünüz gibi, o iyi." Başıyla yavrunun oturduğu yeri işaret ediyor, yine ayaklarının hemen yanında, dili dışarıda babasına bakıyor.

Evet, ben de Daisy. Ben de.

Bu düşünceyi bir kenara itip karşımda duran ukala hokey oyuncusuna bakıyorum. "Günün ortasında uyuyarak ne yapıyorsun?"

"Oyun günü," diye düzeltiyor ve içime ağır bir his çöküyor. Bugünün onun için bir oyun günü olduğunu fark etmemiştim. Bilseydim, muhtemelen buraya gelip onunla yüzleşmek konusunda biraz daha fazla düşünürdüm. "Her zaman maç öncesi kestiririm. Sabah pateninden sonra bitkin düştüm ve kendimden geçtim. Randevumu düşünmedim bile. Özür dilerim."

Şimdi karşısında durduğumda yorgun görüldüğünü görüyorum. Eminim tüm seyahatler, maçlar, basın, fotoğraf çekimi ve profesyonel bir sporcu olmanın getirdiği diğer her şey yüzündendir. Evde yepyeni bir köpek yavrusu olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu herkes için çok fazla.

Savunmamı düşürüp omuzlarımın gevşemesine izin veriyorum. "Artık buradayım, o yüzden Daisy'ye iğnelerini yapabilirim."

"Ne? Burada mı?"

Başımı sallayıp çantamı yanımdaki sandalyeye koyuyorum. Yün ceketimi çıkarıp taburenin arkasına attıktan sonra, gitmeden önce oraya sıkıştırdığım ilaçları arıyorum, sonra da içinde bulundukları kutuyu tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Veterinerlerin ev ziyaretleri yaptığını bilmiyordum."

"İyi seyahat edemeyen hastalarımız ve iyi dolaşamayan yaşlı sahiplerimiz var, bu nedenle özel durumlar için ev ziyaretleri sunuyoruz."

"Ve ben özel bir durum muyum?"

"Hayır, Lawson. Değilsin. Sen sadece randevusunu kaçıran bir aptalsın."

Başını sallayarak dudaklarını birbirine yapıştırıyor. "Bunu hak ettim." Daisy'yi tekrar kucağına alır. "Bizi nerede istiyorsun?"

"En rahat ettiği yer neresiyse."

Başını kanepeye doğru sallıyor. "Orası iyi."

Yolu göstermesine izin veriyorum, sonra kanepeye yerleşiyorum, aramızda bir minder açık bırakıyorum. Köpeği yere bırakıyor ve o da ne olduğunu anlamamış gibi aramıza bakıyor.

Merak etme Daisy, ben de öyleyim.

"Onu tutabilir misin?" İlk aşığı kopararak ona soruyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Tek yaptığım ona sarılmak. Bana kafayı takmış durumda, değil mi bebeğim?"

Kız bebek. Neden bilmiyorum ama Lawson bana hiç evcil hayvan ismi gibi gelmemişti. Ama şimdi bu kelimeyi dudaklarından duymak... Nefret etmiyorum.

Bir köpeği kıskanmayacağım.

"Onu daha yakına getir," diye talimat veriyorum ve o da yaklaşıyor, deri ve sedirin karışık kokuları bana aynı anda çarpıyor. Başım biraz bulanıklaşıyor ve yemin ederim burası gittikçe ısınıyor.

Cidden, bu binanın ne tür bir ısıtma sistemi var?

"Onu nasıl tutmalıyım?" diye soruyor ve onu yatıştırmak için elini başının üzerinde gezdiriyor.

"Bunun gibi."

Ona hareketsiz durmasını sağlamanın en iyi yolunu gösteriyorum ve iğnenin batırılmasıyla sıçrama ihtimaline karşı onu sakinleştiriyorum. Yerleştikten sonra iğneyi hazırlıyorum.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Derin bir nefes alıyor. Daisy'den daha gergin ve bu çok tatlı.

Ugh. Neyim var benim böyle? Bu Lawson, Tanrı aşkına. O sevimli değil. Hem de hiç.

Kendimi zihinsel olarak bir silkeliyorum, sonra aşığı sabit bir elle yapıyorum. Daisy irkilmiyor, aşığı bir profesyonel gibi alıyor. Lawson'ın lacivert tişörtündeki kocaman ıslak noktayı yalamakla meşgul olduğu için olabilir ya da Lawson'ın onu rahatlatmak için fısıldadığı tüm kelimeler olabilir.

"Çok iyi gidiyorsun."

Sonra...

"Bundan sonra sana bir sürü pastırma vereceğim. Ev yapımı hindi pastırması, tıpkı senin sevdiğin gibi."

Ve...

"İşte böyle. Sabit durmaya devam et. Evet, böyle. Aferin kızıma."

Aferin kızıma.

Bu iki kelime bacaklarımın arasında ınlamazsa ne olayım. Bunu g rmezden geliyorum,  zellikle de bunları s yleyen adamla *hiçbir* ilgisi olmadığını bildiğim için, sonra ikinci atışı serbest bırakıyorum. Daisy yine iyi iş çıkartıyor ve ben bacağındaki kesiği kontrol ederken Lawson onu tutmaya devam ediyor.

"O nasıl, Doktor?"

Doktor.

Daha  nce de pek çok kez, hatta her g n bu şekilde anıldım. Ama Lawson s ylediğinde... Bilmiyorum. Hoşuma gidiyor, belki biraz fazla. Birdenbire Lawson'a d n şt ğ m başka bir boyuta mı kaydım diye d ş nmeden edemiyorum.  nk  eğer  yleyse, şimdi gerçekliğe d nmek istiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Aslında gerçekten iyi. Biraz kilo aldı ki bu iyi bir şey  nk  buna ihtiyaı vardı. Bacağı g zelce iyileşiyor ve sokaklarda olduğunu d ş n rsek, mizacı şaşırtıcı derecede uysal. Bu hoşuma gitti. K  k bir savaşçı olduğu kesin."

Burnuna vuruyorum ve daha fazlasını isteyerek dokunuşuma bastırıyor. Elimi başının  zerinde gezdirerek teklif ediyorum.

Lawson bana usulca, "Senden hoşlanıyor," dedi.

"O herkesi sever," diyorum parmaklarımı k peğin yumuşak t ylerinde gezdirirken. "Yani bu gerçekten d ş nd ğ n gibi bir iltifat değil."

"Mmm. Bence yanılıyorsun, ama buna inanmaya devam etmene izin vereceğim."

Kafamı kaldırıyorum ve onu dumanlı g zlerinde daha  nce g rmediğim bir bakışla bana bakarken buluyorum. Samimiyet ve adını tam olarak koyamadığım başka bir şeyin karışımı. Her ne ise, koltuğumda kaymama neden oluyor. Beni rahatsız ettiği için değil, tam tersi hoşuma gittiği için.

Hoşuma gitmesinden nefret ediyorum.

"Siktir!" Lawson koltuktan fırlıyor, elleri saçlarına gidiyor, sonra Daisy'yi korkuttuğunu fark edince ona uzanıyor. Beni de korkuttu.

"Ne var? Ne oldu?" Panikle sordum. Omzumun hemen  st ndeki boşluğa, mutfaağa doğru bakıyor. Ne yaptığını g rmek için arkama bakıyorum ama g r ş alanımda fırın dışında bir şey yok.

"Geç kaldım. Bir saatten az bir s re içinde pistte olmam gerekiyor ve burası Seattle ve duş almadım ya da giyinmedim ve yanımda..." Elini bir kez daha saçlarında gezdirerek konuşmasını sonlandırıyor. Dişleri alt dudağına g m l yor ve onu daha  nce hiç bu kadar stresli g rmemiştim.

"Ben... *Kahretsın!*"

Daisy onun endişesini hissederek sızlanmaya başlar.

"Hayır, hayır. şşş. Sorun yok. Ben iyiyim," diyor ve onu kollarının

arasına çekip sarılıyor. Sonunda bana baktı. "Arenaya gitmem gerek."

"Oh." Ayağa kalktım. "Tamam. Ben gideyim." Eşyalarımı toplamak için mutfığa yöneliyorum, böylece onun yolundan çekilebileceğim. "Ben-"

"Hayır Rory, arenaya gitmem gerek."

Kaşlarımı birleştiriyorum. "Bunu sen söyledin."

"I..." Daisy'ye bir el sallıyor. "Ona bakacak kimsem yok." "Şimdilik kendi başına idare edebilir, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Henüz bina sorumlusuna ondan bahsetmedim."

Neredeyse iki haftadır onunla birlikteydi; neden bir şey söylemedi?

"Neden söylemesin?"

Bir kez daha yüzümü buruşturuyorum ve cevabından hoşlanmayacağımı biliyorum. "Onu tutacağımdan emin olmadığım için mi?"

"Lawson!" Ayağımı yere vurarak tıslıyorum çünkü o benim bu yönümü ortaya çıkarıyor. Bu inanılmaz bir şey! Onu nasıl böyle terk edebilir?

"Hey, emin *olmadığımı* söylemiştim. Şimdi *eminim*. Eminim, eminim. O benim."

Öfkelendim. Öyle dedi, değil mi? "Peki. Ama onlara haber vermelisin."

"Biliyorum, biliyorum ve yapacağım. Ama o zamana kadar onu burada tek başına bırakamam. Bilirsiniz, ortalığı karıştırırsa diye."

"Kargaşa mı?" Neden bilmiyorum ama bu kelimeyi kullanmasını beklemiyordum.

Başımı salladım. "Peki ya ona göz kulak olan komşu çocuğu?" "Salı günleri okuldan sonra grup çalışması var."

Ona çocuğun programını nasıl bildiğini sormak istiyorum ama şu an karşımda durup gözlerinde panikle *bana* bunu düzeltmemi ister gibi bakarken bunun zamanı değil gibi görünüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Uzun bir nefes üflüyor. "Ona bakabilir misin? Lütfen? Lütfen?" Alt dudağını dışarı çıkarır.

Orada dururken çok gülünç görünüyor, ellerini saçlarında gezdirmekten saçları dağılmış ve alt dudağı dondurma külahını düşüren küçük bir çocuk gibi dışarı çıkmış.

Bunu kazanamayacak. Hiç şansı yok. Sayılmaz bile. Daisy inliyor ve ben pas geçiyorum.

"Tamam."

"Gerçekten mi?" Lawson az önce ödül verdiğim bir köpek gibi görünüyor.

Başımı sallıyorum. İnanılmaz derecede rahatsız edici olacak ve kliniği arayıp günün geri kalanında dışarıda olacağımı bildirmem gerekecek olsa da, gidiyorum

Bunu yapmak için. Lawson için değil, Daisy için.

Bu *sadece* Daisy için.

"Evet, gerçekten. Onu teslim et."

Ellerimi uzatıyorum ve o da Daisy'yi uzattığım ellerime yerleştirmek yerine beklediğim en son şeyi yaparak aradan geçiyor.

Bana sarılıyor. Köpek dolu kollarını bana doladı ve sıktı. Ben sersemlemiş bir halde orada dururken deri, sedir ağacı ve sıcaklık üzerimi örtüyor,

tamamen hareket edemiyorum. Hareket etmek istiyorum. Hareket etmeyi o kadar çok istiyorum ki karıncalanıyorum. Karıncalanmamın sebebi bu olmalı. Olmak *zorunda*. Kesinlikle onun sert vücudunun benimkine ne kadar iyi bastırıldığıyla ya da benim ona ne kadar mükemmel oturduğumla hiçbir ilgisi yok.

Hayır. Öyle değil.

"Lawson?" Ben soruyorum, o da geriliyor. "Evet?"

"Bana sonsuza kadar sarılacak mısınız?"

"Oh." Üzerimden sıyrılıyor ve -bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğime yemin ederim- onu neredeyse anında özlüyorum. Bir adım geri çekiliyor, sonra boğazını temizleyerek bir adım daha atıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, gözlerini benden başka bir yere dikerek. "Ben, uh... İşte."

Daisy'yi ellerime itecek kadar öne çıkıyor, sonra aramıza mesafe koymaya devam ediyor. Sonra daha fazla. Ve daha fazla. Başparmağını omzuna atarak koridora doğru geri geri gidiyor.

"Ben, uh, ben... uh..." diye başlıyor ve ancak o zaman normalde solgun olan yanaklarının kırmızıya boyandığını fark ediyorum.

Utanıyor. Bana kliniğe geldiği geceyi hatırlatıyor.

Lawson hakkında hep yanılmış mıyım? O gerçekten benim düşündüğüm klişe erkek düşkünü sporcu mu? Yoksa iyi biri mi?

"Üstümü değiştireceğim," diye ağzından kaçırdı. "Gidip üstümü değiştireceğim."

Lawson'ın geçen geceki gibi görüntüleri tekrar aklıma geliyor, ama bu sefer sadece tişörtsüz değil, her şeyini çıkarıyor. Tişörtünü başından aşağıya çekiyor, ellerini eşofmanlarına götürüyor, onları a-

Hayır! Hayır! Hayır. Hayır. Oraya gitmiyorum.

Düşünceden sıyrılıyorum, nefes alıyorum, sonra aynı yavaşlıkta nefes veriyorum. Yutkunuyorum. "Tamam."

"Doğru. Tamam." Bir adım daha. "Gidiyorum."

Dönüyor, koridordan aşağıya doğru fırlıyor. Daisy ellerimde kıvranıyor, gözden kaybolduğu anda mız mızlanıyor, ben de onu yere bırakıp peşinden koşmasını izliyorum.

Bir köpeği

kıskanmayacağım. Bir

köpeği kıskanmayacağım.

Bir köpeği kıskanmayacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

LAWSON

Midem fırtına sırasındaki bir okyanus gibi çalkalanıyor, devasa dalgalar bana çarpıyor, huzursuzluk her santimetremde kıvrılıyor.

Ben tam bir moronum.

"Hadi ama Lawson. O kadar da kötü değil." Hutch en garip şekilde omzumu okşadı.

Bunu ona asla itiraf etmem ama şu anda *omzumun sıvazlanmasını* istemiyorum. Sarılmak istiyorum. İyi, eski moda bir sarılma istiyorum, belki annemden bile bir tane.

Aman Tanrım. Lanet bir *anne kucaklaması* istiyorum. İşte bu kadar boktan hissediyorum.

"Demek bizim filemize gol attın. Sorun değil. Olur böyle şeyler," diye ekliyor kalecimiz Fox ama imzası olan "*Her şey yoluna girecek,*" sırtışı yok. O da benim aptal olduğumu düşünüyor.

"Ben bile daha önce yapmıştım," diyor bir diğer takım arkadaşı Thomas, alyansını kolyesinden çıkarıp tekrar parmağına takmadan önce soyunma odasının karşısından. Her maçtan sonra yaptığı ilk şey bu. Bütün evli adamlar bunu yapar. Kendimi tam bir pislik gibi hissetmeseydim muhtemelen bunu komik bulur ve alaycı bir yorum yapardım.

"Hiç yapmadım."

Odadaki tüm gözler Hayes'e, yeni bir numaralı düşmanıma çevriliyor. "Dostum," diye tısladı Fox. "Hadi ama."

"Ne? Yapmadım. Bu aptalca bir hareket." Hayes omuz silkiyor, sonra patenlerinin bağcıklarını çözmeye başlıyor.

Patenlerinin ne kadar keskin olduğunu görmek için *onu* bir test mankeni olarak kullanma dürtüsü içimde kabarıyor. Bu biraz dramatik olabilir ama yüzde yüz haklı. Zaten bok gibi hissediyorum. Onun daha da kötüleştirmesine ihtiyacım yok.

"Kazandık," diyor Hutch. "Önemli olan tek şey bu."

"Ne kadar da kaptansınız." Gözlerimi formasını süsleyen C harfine kaydırıyorum.

Hutch bugün maçtan önce resmi olarak kaptan seçildi. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk. Bunu en çok hak eden kesinlikle o. Keşke kaptan olarak çıktığı ilk maçta kendi kalemize gol atarak onu lekelememiş olsaydım, pakın bacağımdan ya da patenimden sekmesinden falan bahsetmiyorum.

Hayır. Tam anlamıyla *sopamı* kullandım ve sayı yaptım.

Kaleye doğru gidiyordum, pakı diğer takımdan önce almaya çalışıyordum ve işte o anda oldu - pak sopamın üzerine düştü ve bir de baktım ki zil çalıyor ve Carolina Comets "sayı" yapıyor.

Topu en skorer oyuncular Grady Miller'dan uzaklaştırmak için acele ederken Fox'un arkasına attım ve hepsi bu kadar. Biletleri tükenmiş bir kalabalığın önünde bunu yapmak korkunçtu ve şimdi tüm takım arkadaşlarım etrafımda toplanmışken olayı hatırlamak da bir o kadar kötü hissettiriyor.

Koç içeri girdiğinde üzerimize bir sessizlik çöktü.

"İyi çaba. Devam edelim." Ve sonra tekrar gitti.

Başka bir cansız konuşma. Başka bir minimal yanıt. Bu çok garip.

Sırada Koç Steen var. "Harika bir oyun çıkardınız çocuklar. Bunu bir sonraki maçımızda da devam ettirelim. Medya için-"

Nefesimi tutuyorum. *Lütfen ben olma. Lütfen ben olma. Olma. Sikeyim. Ol. Ben ol.*

"-Hutch, Thommer, Kells. Sıra sizde," diye bitiriyor yardımcı koçumuz ve ben nefesimi bırakıyorum.

Şükürler olsun. Yapmak istediğim son şey kameraya çıkıp aynı soruyu beş farklı şekilde sormak ve bu gece ne olduğunu beş farklı şekilde açıklamaya çalışmak.

Koç ekibi odayı boşaltır ve hepimiz kaptana bakarız.

Hutch yedek kulübesinden kalktı. Ellerini kalçalarına dayayarak takıma seslendi. "Orada çok sıkı oynadık ve bizimle gurur duyuyorum. Zor bir sezon oldu, inişli çıkışlı ve tekrar yükselişli. Nasıl kazanacağımızı biliyoruz. Biz

sadece kazanmaya devam etmek için doğru dürtüyü bulmalıyız. Bu geceyi zorlukların üstesinden gelebileceğimizin ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapabileceğimizin bir örneği olarak kullanalım. Ben bu takıma inanıyorum. İleriye taşıyacak başka bir şeyiniz yoksa, bunu taşıyın."

Tekrar yerine oturdu, oda sessizdi. Normalde bir galibiyeti kutluyor olurduk ama çok zor bir maçı, özellikle de benim hatamdan sonra ve hak etmediğimizi bildiğimiz halde bu odadaki hiç kimse bunun için tezahürat yapmak istemiyor. Sahadaki en iyi takım biz değildik. Carolina'ya beraberlik golünü attıktan sonra hokey tanrıları benim için üzölmüş olmalı, çünkü bitime otuz saniye kala garip bir şekilde seken ve kalelerine zar zor giren bir pakla kutsanmıştık.

Umarım bir şekilde bu galibiyeti alırız ve sonunda kafamızı kığımızdan çıkarıp kazanmaya *devam ederiz*. Tüm sezon boyunca mücadelemiz bu oldu. İki maç kazanıyoruz, sonra üç maç kaybediyoruz. Bir ileri bir geri. Her zaman diğer ayakkabının düşmesini beklerken moralinizi yüksek tutmak zor.

Eşyalarımı çıkarırken bu duygudan kurtulmaya çalışıyorum, sonra da duşa giriyorum. Çabucak durulanıyorum, buradan çıkıp eve gitmeye hevesliyim, böylece bu geceyi geride bırakabilirim. Kıyafetlerimi çekiştirirken telefonum çalıyor ve onu kapıyorum.

Greer: Saklanıyor musun?

Sırıtiyorum.

Senden mi? Evet.

Greer: Kaldır kıçını da buraya gel, küçük kardeşim. Otobüs birazdan kalkacak ve seni yüzüne karşı kızartmak istiyorum.

Ben: Bana beş ver.

Üvey kardeşim de ligde olduğu için onu neredeyse hiç göremiyorum. Birlikte büyümedik, birbirimizi sadece yazları babamızın evinde olduğumuzda görebildik ama yıllar boyunca iyi bir ilişkimiz oldu, özellikle de ikimiz de hokeyi çok sevdiğimiz için.

Birkaç dakika sonra Greer'i koridorda otobüse gitmeye hazır bir halde buluyorum. Comets yarın Vancouver'da oynayacak, bu yüzden

Bu gece uçuyorlar, böylece maç günü seyahat etmiyorlar.

"Ah, işte orada, en sevdiğim Comets oyuncusu." Duvarı itiyor, parmağını şıklatıyor ve beni işaret ediyor. "Bekle, sen Comet değilsin. Sen bir Yılan'sın. Tuhaf, çünkü daha önce Fox'a sayı attığına yemin edebilirdim. Sen-"

Karnına yumruk atıyorum ama Greer, iki kez Stanley Kupası kazanmış bir kaleci olarak, temas edemedi beni durduruyor.

"Ah, ah, ah. İyi denemeydi, küçük kardeşim. Senin için çok hızlıyım."

"Gerçekten mi? Üçüncü golü atıp maçı kazandığımızda o kadar hızlı görünmüyordun."

Gözleri kısılıyor, sonra yumruğunu çekerek beni kendine çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Bok kafalı," diyor bana sıkıca sarılarak.

"Kardeşimden öğrendim," diye cevap veriyorum, sırtını iki kez sıvazlayarak. Ayrıldık ve bana sırtıttı.

"Seni gördüğüme sevindim. Dün akşam yemekte bir araya gelemediğimiz için üzgünüm.

Kuyruklu yıldızlarla bir ilişkisi vardı."

"Merak etmeyin. Bu hokey hayatının ne kadar yorucu olabileceğini bilen biri varsa o da benim."

Başını sallıyor. "Çok yorucu. Noel'de Kuzey Carolina'ya gelmeliydin. O zaman görüşebilirdik. Annem Cassidy'nin bardan biraz uzaklaşıp seyahate çıktığını söyledi, yani eve gitmediğini biliyorum."

Greer ve ben yıllar boyunca sadece iletişim halinde kalmadık, aynı zamanda annelerimiz de arkadaş, her ikisi de babamız tarafından yakıldı. Babamız hangi pisliği yaparsa yapsın, annelerimizin bizi bunun dışında tutmasını ve sadece babamızla değil, birbirimizle de iyi bir ilişkimiz olmasını sağlamasını her zaman takdir etmişimdir.

Omuz silktim. "Burada meşguldüm."

"Saçmalık."

Saçmalamasına gülüyorum. "İyiyim. Sadece uçup geri dönmek istemedim, anlıyor musun? Ayrıca, benim için iyi oldu. Bir köpek yavrum oldu."

"Gerçekten mi? Göster bana."

Telefonumu çıkarıp fotoğrafları yüklemeye başladım bile. "Adı Daisy," diyorum ona gururla.

"Çok tatlı bir kız. Macie'nin ondan haberdar olmasına izin verme. Onunla oynayabilmek için buraya gelmem için bana yalvaracak. Stevie de öyle."

Gözlerini deviriyor ama bu hareketin arkasında kötü bir niyet yok. Aslında tam tersi ve bu bende gülme isteği uyandırıyor. Eğer biri bana Jacob Greer'in bekâr bir anneyle yuva kuracağını söyleseydi, yüzüne gülerdim. Çocuklardan her zaman nefret etmekle kalmadı, kız arkadaşı Stevie'ye kadar ilişkilere tüm Yılanlar Bekarlar kulübünün toplamından bile daha karşıydı. Şimdi onun durulduğunu ve tamamen aşık olduğunu görmek komik ama onun adına mutluyum. Biraz mutluluğu hak ediyor, tıpkı Hutch'ın Auden ile mutluluğu hak ettiği gibi.

Ben de mutluluğu hak ediyorum ama kupamı kazandığımda bunu elde edeceğim. "Hey, Greer, geliyor musun?"

Döndüğümüzde Carolina Comets'in kaptanı Cameron Lowell'ın yola çıkmaya hazır bir şekilde koridorda durduğunu görüyoruz.

"Hemen geliyorum," diyor kardeşim ona.

Lowell çenesini bana doğru kaldırdı. "İyi oynudu, Lawsy." "Sağ ol dostum."

"Hayır, hayır. Gol için teşekkürler. İstatistiklerimi yükseltiyor."

Onu tersliyorum, o da gülüyor ve otobüse doğru giderken başını sallıyor. "Bu pisliğe inanabiliyor musun?"

Greer gülüyor, ama bu sadece bir saniye sürüyor, sonra ayılıyor, yüzü düzleşiyor ve gözleri sertleşip yarıklara dönüşüyor. "O pislik benim kaptanımdır. Dikkat et."

Şaka yapıyor. Sanırım.

Hâlâ otobüslerinin yönünü gösteriyorum. "Onlar seni burada bırakmadan gitsen iyi olur. Bunu kimse istemez, en azından ben."

Gerçekte ne demek istediğimi: *Seni özleyeceğim, ağabey.*

Burnunu çekiyor, ellerini ceplerine sokuyor ve benden başka her yere bakarak, "Değil mi? Bunu istemezdim."

Gerçekte ne demek istiyor: *Ben de seni özleyeceğim, küçük kardeşim.*

Tam bir ikiliyiz. Sanırım duygularımızı paylaşmamayı babamızdan almışız.

"All-Star tatili için bir planın var mı?" Greer soruyor.

"Muhtemelen köpek yavrusu ile burada takılacağım."

Kardeşim başını sallıyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, Macie'yi Disney'e götüreceğiz. Prensesler umurunda bile değil ama *Star Wars diyarı* için çok heyecanlı." Ses tonuna bakılırsa o da çok heyecanlı. "Neyse," diyor arkasına bakarak, "Miller'ı içeri göndermeden gitsem iyi olacak."

beni aramak için. Bu gece kaybettik ve ikinci kez sinirlenmemeyi tercih ederim."

"Bu çocuk başka bir şey."

"Dostum... bilmiyorsun bile." Ağır bir iç çekişle başını arkaya düşürdü. "Stevie'nin kız kardeşine evlenme teklif etmek için can atıyor. Onu zaten çok fazla görüyorum ve Scout'la evlenmesi zaten çok fazla Miller'ın olduğu bir dünyada çok fazla Miller olur."

"Ciddi olamazsın." Söz konusu adam sırtarak koridorda ilerliyor. Greer'i omuzlarından tutarak sertçe sarsar. "Beni seviyorsun. Miller'la geçirebileceğin *tüm* zamanı istiyorsun, dostum."

Kardeşim onu silkeliyor ve *beni* titreten bir bakış fırlatıyor.

Miller bundan hiç rahatsız olmuyor, gülüyor ve dirseğini Greer'in kaburgalarına saplıyor. "Hadi ama. Kelle sayımı yapıyorlar. Kardeşine beni daha çok sevdiğini sonra söylersin." Bana doğru baktı. "N'aber Lawsy? Gol için teşekkürler."

"Kapa çeneni Miller," diyorum ona, hançerlerimi savurarak.

Miller gülüyor ve Greer ile beni işaret ediyor. "Evet, kesinlikle kardeşsiniz. Aynı bakışlar ve hepsi." Takım arkadaşının omzunu tekrar sıvazlıyor ve Greer bir kez daha onu silkeliyor. "Keşke Seattle'dayken kız kardeşimi görecektim zamanım olsaydı diyorum ama yaz tatilinde ona uğramam gerekecek. Şimdi otobüse gidelim de Vancouver'ın kıcını tekmeleyelim."

"Lütfen yap," diyorum ona. "Daha fazla puan almalarına gerek yok. Arayı kapatmaya çok yakınız."

"Oooh. Belki bizim için gol atmalarını da sağlayabiliriz." Ellerini havada esnetiyor. "Bu ipeksi eldivenler biraz mola verebilir."

"Miller, yemin ederim..." Ona doğru bir adım attım.

Gülerek geri çekiliyor. "Ve bu da benim işaretim." Başını çıkışa doğru çevirir. "Hadi gidelim, FBIL. Söyleyecek karaokemiz var."

"FBIL?" Ben soruyorum. "Karaoke mi?"

Greer Miller'ın maskaralıkları karşısında başını sallayarak iç geçiriyor. "Müstakbel kayınbiraderim ve diğer konuda beşinci maddeyi savunuyorum."

Gülüyorum. "Ona hiç yorucu olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sadece her gün." Bir kafa sallama daha. "Her neyse" - yumruğunu uzattı - "Sonra görüşürüz, küçük kardeşim."

"Evet, dostum, sonra." Yumruğumu onunkine vuruyorum. O da gülümsüyor. Gülümsüyorum.

Birden beni hızlıca kucaklıyor ve saçlarımı karıştırıyor, sonra da beni duvara doğru itip "Salak" diye mırıldanarak uzaklaşıyor.

Ben de gülüyorum. Birlikte büyümemiş olabiliriz ama o *tam* bir ağabey.

Güvenlik görevlimiz Andrew'a el sallayarak ters yöne doğru ilerliyorum ve Seattle'a taşındıktan sonra kendime izin verdiğim bir savurganlık olan siyah BMW X5 M'ime atlıyorum. Yola çıkmadan önce telefonumu kontrol ediyorum ve Rory'den gelen bir mesajın beni beklediğini görünce şaşıyorum. Mesaja tıklıyorum ve ekranım Daisy'nin kanepede kıvrılmış uyurken çekilmiş bir fotoğrafı ve "*İşte böyle yapılır, millet*" yazan bir mesajla doluyor. Kendi ağıma gol atmanın verdiği mutsuzlukla, bu gece utanç verici olsa da, hala dört gözle beklediğim bir şey olduğunu unutmuşum.

Rory.

Onu bırakmak için tüm gücümü toplamam gerekti. Başlangıçta ona neden sarıldığımı bilmiyorum - bu doğal bir refleksti - ama kollarımı ona doladığımda tek düşünebildiğim, *bunu neden daha önce yapmadığımdı*.

Sıcak ve yumuşaktı ve bana yaslandığında kendimi *çok* iyi hissediyordum. Piste giderken kendimi, onun vücudunu kendime yaslamaktan hoşlanmamın tek nedeninin üç aydır sevişmemiş olmam olduğuna ve belki de bu yüzden bu kadar istekli olduğuma, insan dokunuşuna hasret kaldığıma ikna etmeye çalıştım. Ama Rory'den uzaklaştıkça ve piste yaklaştıkça, ona sadece dokunmayı özlediğim için sarılmadığımı fark ettim. Ona sarıldım çünkü ona dokunmak istiyordum.

Hayır, çünkü ona dokunmam *gerekiyordu*.

Beni kurtardığı için de değildi. Bundan daha fazlasıydı. Çok uzun zamandır yapmak istediğim bir şeye teslim olmamdı. Tekrar yapmak istediğim bir şeye.

Eve doğru uzun zamandır hiç olmadığım kadar hızlı koşuyorum ve ne olduğunu anlamadan parmağımı asansörün düğmesine bastırıyorum. Asansörün gelmesi sanki sonsuza kadar sürüyor ve beni on ikinci kata çıkarması daha da uzun sürüyor. Sonunda indiğimde heyecandan titriyorum. Bu çok aptalca, özellikle de Rory'yi görmek dışında heyecanlanmak için bir nedenim olmadığı için, ama elimde değil. Dairemin kilidini açıp kapıyı itiyorum.

"Tatlım, ben ho-"

"Şşşt! Onu daha yeni uyuttum!" Rory azarlıyor ama beni durduran şey bu değil. Daisy'yi battaniyeye sarılmış görmek değil. Daisy'nin

Kanepede uyuklarken küçük köpeği horluyor ve seğiriyor.

Bu başka bir şey.

"Bu benim formam mı?"

Rory, tam ortasında ağzından bir hokey diski çıkan öfkeli bir yılanın suratı olan koyu yeşil kazağına baktı. "Ah. Bu." Alt dudağını dişlerinin arasından geçirerek bana bakıyor. "Bunun muhtemelen tuhaf görüldüğünü biliyorum" diyor, ayağa kalkıyor ve ellerini kuduz bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi uzatıyor. "Ama değil. Daisy sen gider gitmez mızmızlanmaya başladı ve onu sakinleştirmek için ne yaparsam yapayım durmadı. Ben de yatak odana girdim -ki bu arada, yatağın hâlâ yerde ve içindeki kutularla bir seri katilin odasına benziyor- ve dolabında bunu buldum. Senin gibi kokuyor, ben de bunu giydim ve ona sarıldım, ve şey..." Daisy'nin hâlâ uyukladığı yeri işaret ediyor. "Belli ki işe yaramış. Hiç dışarı çıkmadı

beri. Umarım sakıncası yoktur."

Umarım sakıncası yoktur? O ciddi mi?

"Dürüst olmak gerekirse, umursayacağını düşünmemiştim," diye ekliyor.

Benim formamı giymesini önemsiyorum. Hem de çok fazla önemsiyorum. Burada durmuş, bu odayı geçip formamı ondan koparmamak için elimden geleni yapıyorum, ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil.

"İşte, çıkarabilirim." Etek ucuna uzanıyor.

"Dur!" Bağırıyorum, sesim boş duvarlarda yankılanıyor.

Duraklıyor, şaşkın gözlerle bana bakarken başını yana eğiyor.

"Dur," diye tekrarlıyorum bu kez sessizce, ona doğru iki deneme adımı atıyorum. Bir tane daha.

Bir tane

daha.

Bir

başkası.

Ondan sadece bir adım uzaklaşana kadar devam ediyorum. Bir adım daha ve dokunacağız. *Bir adım. Daha fazla. Adım.*

Sertçe yutkunuyor, başını geriye eğiyor ve şişe yeşili bakışlarını bana yöneltiyor.

"Lucas..."

Bana asla Lucas demez. Her zaman Lawson der.

Ama bu gece olmaz. Şimdi olmaz, ikimiz de ne olacağını bilirken olmaz.

Son adımı atıyorum, bedenim tıpkı daha önce olduğu gibi ona doğru kolayca kayıyor. Bir elimi beline dolayarak onu son bir kez daha kendime çekiyorum, sonra yüzünü kavrayıp biraz daha geriye yatırıyorum.

Dudakları ayrılıyor, gözleri ağzıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Sakın çıkarma," diye tembihliyorum. "Arkanı dön."

Bir yutkunuş daha, ama talimatlarıma kulak veriyor, yavaşça dönüyor.

İlk geldiğinde arkaya doğru topladığı koyu renk saçları şimdi omuzlarından gevşekçe sarkıyor. Uzanıp ipeksi saç tellerini topluyorum ve bir kenara fırçalıyorum. O zaman görüyorum: ismim ve numaram sırtına işlenmiş.

Lawson.

25.

Ona bakarken içimde daha önce hiç yaşamadığım bir açlık oluşuyor. Bu kadar derinlerde yattığını bilmediğim bir arzu yüzeye çıkıyor ve ne yaptığımı tam olarak anlayamadan onu geri döndürüp öpüyorum.

Hayır, ona *sahip çıkıyorum*.

Çünkü Rory'yi öpmek sadece bir öpücük değildir. Bundan daha fazlası. Bunu biliyorum ve o da biliyor.

Altımda sadece bir an duraklıyor, sonra birden beni öpmeye başlıyor, kollarını etrafıma doluyor, bana karşı inlerken beni kendine çekiyor.

Olacağını düşündüğüm her şey. Benim sert olduğum yerde o yumuşak. Dillerimiz birbirine dolanırken, sadece ikimizin duyabildiği bir müzikle dans ederken, temkinli ama muhtaç, esnek ama sadece onun olabileceği şekilde baskın. Tırnakları sırtıma batıyor ve onu kendime daha da sıkı çekiyorum, belini sıkıca kavriyorum. Bu öpücüğün bana ne yaptığını hissetmemesine imkan yok, onun için ağrıyan sert sikimi hissetmemesine imkan yok, onu ne kadar çok istediğimi hissetmemesine imkan yok.

Orada ne kadar durup birbirimizi keşfettiğimizden emin değilim ama tek bildiğim bunun bitmesini istemediğim. Kahretsin, *bunun bir* başlangıç olmasını istiyorum, ama bu bana bağlı değil. Bu ona bağlı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Rory geri çekiliyor ve gözlerindeki panik hiç de yanlış anlaşılmıyor. Onu bırakıyorum ve o da hemen birkaç adım geri çekiliyor, aramıza mesafe koyuyor, her ne kadar bu şu anda istediğim son şey olsa da.

"Lawson..."

Ve böylece, sadece Lawson olmaya geri döndüm.

"I..." Başını sallayarak bir adım daha uzaklaşıyor. "Bunu yapamayız."

"Neden olmasın?" Sesim acınası geliyor ama umurumda değil. Ben bunu istiyorum.

O bunu istiyor. İstediğini biliyorum. "Çünkü ben..."

Sözünü kesiyor.

Sonra görüyorum: Bunun olmayacağına karar verdiği an. Rory omuzlarını geriye itip çenesini yukarı kaldırıyor.

"Çünkü bu olamaz Lawson."

Onunla tartışmak, ona hatalı olduğunu söylemek istiyorum ama öyle olduğunu zaten bildiğini hissediyorum.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyor, yanımdan geçip tezgâha doğru ilerliyor ve çantasını, ardından da içinde akşam yemeğinden kalanlar olduğuna emin olduğum bir pizza kutusunu kaptığı gibi ön kapıya yöneliyor. Kapıyı açıp durdu ve bana baktı. "Daisy konusunda yardıma ihtiyacın olursa..."

Başımı salladım.

"Arayacağım."

"Tamam."

Başını sallayıp kapıdan çıkmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. Kapı arkasından usulca kapanıyor ama her nasılsa sesi sağır edici.

Çikolatalı Labrador'a bakıyorum. Artık uyanmış ve Rory'yi şimdiden özlemiş gibi özlemle kapıya bakıyor. İçimi çekip kanepeye, onun yanına uzanıyorum. Kucağıma kıvrılıyor ve yumuşak bir miyavlama sesi çıkarıyor. Elimi başına götürüp parmaklarımı yumuşak tüylerinde gezdiriyorum.

"Ben de, Daisy. Ben de."

BÖLÜM 8

RORY

Onun formasını sakladım.

Hala taktığımı tam olarak ne zaman fark ettiğimi bilmiyorum ama saat gece yarısını vurduğunda yatağa girdiğimde hala takılı olduğunun tamamen farkında olduğumu itiraf etmeliyim. Kendimi onu çıkarmaya ikna edemedim. Yorulmuştum. Tek nedeni buydu. Bundan eminim.

Bu sabah beni saran deri ve sedir kokusuyla uyandım ve bu koku yüzünden yataktan kalkıp duşa girmem için fazlasıyla ikna olmam gerekti. Sanki dün gecenin anısını yıkayacakmışım gibi geldi ve oradan ne kadar çabuk kaçtıysam da yıkamak *istediğimden* emin değilim.

Lawson beni öptü.

Sadece o beni öpmekle kalmadı, ben de onu öptüm.

Sert.

Pervasızcaydı ve bunu yapmamam gerekiyordu ama yine de dudaklarımın onunkilere değmesine engel olamıyordum. Eminim bunun nedeni en son ne zaman öpüldüğümü hatırlayamamamdı ve Lawson'ın kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. En azından kendime tekrar tekrar söylediğim şey buydu.

"Sonra Hutch başka kimseyle yapmadığım o şeyi yapıp yapamayacağımızı sordu, ben de evet dedim ve dükkana gidip bir popo tıkacı aldık ve-"

Başımı kaldırdım. "Popo tıkacı mı? Ne oluyor, Auden?" Açık ofis kapıma doğru bakıyorum, yakınlarda bunu duyacak kimse olmadığı için şükrediyorum.

Gülüyor. "Dikkatini verip vermediğini test ediyordum. Sanırım ediyorsun."

"Sayılır." Sandalyeme geri oturup neredeyse hiç dokunmadığım öğle yemeğime bakıyorum. "Kusura bakmayın. Bu sabah biraz dikkatim dağınık."

"Anlayabiliyorum. Neler oluyor?"

"Bu..." *Söyle ona. Söyle ona.* "Sadece geç bir geceydi, hepsi bu." diye karar verdim.

"Hmm." İkizimin ela gözleri beni delip geçiyor ve onun meraklı bakışlarından saklanabilmeyi çok isterdim. Beni çok iyi tanıyor ve isteyeceğim son şey dün gece neler olduğunu öğrenmesi.

Ayrıca, bilmesi için bir sebep yok. Bir kerelik bir şeydi ve bir daha asla olmayacak. Bilmemesi sorun değil.

"Çok fazla çalışıyorsun," diyor bana milyonuncu kez, sonra sandviçinden bir ısırık alıyor. Çiğniyor, yutkunuyor. "İki hafta sonraki All-Star tatili için bizimle tatile gelmelisin. Yılanlar Locke'u gönderiyor, bu yüzden Hutch ve ben Banff'a gidiyoruz."

Kız kardeşim ve onun erkek arkadaşıyla bir tatil mi? Evet, hayır, teşekkürler. Tüm hafta boyunca üçüncü teker olmamayı tercih ederim, ayrıca burada gerçekten yapacak çok işim var. Bırak iki kliniği, bir kliniği yönetmek bile kolay değil. Başka bir doktor tutmayı düşünüyordum ve belki de sonunda bunun olması gerektiğini kabul etmenin zamanı gelmiştir. O kadar meşgulüz ki benim için bile yetişmek zorlaşıyor.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama yetiştirmem gereken bir sürü iş var." "Bundan hiç şüphem yok ama tam da bu yüzden bir tatile ihtiyacın var."

Sen-"

"Çok fazla çalışmak. Biliyorum, Auden. Seni ilk sekiz milyon kez duydum."

"Kulağa çok yüksek bir rakam gibi geliyor." Gözlerimi kısıyorum, o da gülüyor. "Doğru olmasaydı bunu söylemezdim ama. Yıllarca ara vermem için beni ikna etmeye çalıştın ve şimdi şu halime bak." Kollarını uzatıyor.

"Oh, sana bakıyorum - ofisimi işgal ediyorsun ve gün boyunca verdiğim tek mola olan öğle yemeğime dalıyorsun."

Omuz silkiyor. "Kız kardeşimi özledim."

"Beni daha hafta sonu gördün."

"Fotoğraf çekiminde mi? Bu pek sayılmaz. İkimiz de tüm o süre boyunca meşguldük."

"Bu sayılır. Buradasın çünkü rahatlama konusunda çok kötüsün ve bu kadar boş vaktin varken ne yapacağını bilmiyorsun."

"Bu doğru değil. Çok yoğun bir programım var, çok teşekkür ederim." "Öyle mi? Benimle öğle yemeği, Lilah ile içki ve babamla akşam yemeği?"

"Hayır," diye itiraz ediyor ama yanakları pembeleşiyor. "Peki. Evet." Öne doğru oturuyor, dirseğini geniş beyaz masama dayıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Ama bütün bunları yapabiliyorum çünkü artık tanıdığım *biri* gibi kıcımlı yırtarak çalışmıyorum."

İç çekiyorum. "İzin almak o kadar kolay değil, Auden. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

"Biliyorum. Biliyorum ve bu yüzden sana benim geldiğim noktaya gelmeden önce bir ara vermeni söylüyorum. Neredeyse hiç uyumuyordum, sürekli seyahat ediyordum ve yaptığım işe karşı tüm tutkumu kaybetmiştim. Elbette hala *seviyordum* ama beni heyecanlandırmaktan çok tüketiyordu. Aynı şeyin sizin de başınıza gelmesini istemiyorum."

"Olmayacak," diye söz veriyorum. "Ayrıca, hayatımda beni meşgul edecek bir sürü şey var."

Canlandı ve ben de yanlış kelime seçimi olduğunu hemen anladım. "Ha! Biliyordum! *Geceyi geç* geçirmiş olabilirsin, ama bunun nedeni yalnız değildin, değil mi? Bu yüzden Hayes'in sana baktığını söylediğimde ilgilenmemiş gibi göründün. Biriyle görüşüyorsun."

"Hayes'le ilgilenmiyor gibiydim çünkü o Hayes. Hokeyi takip bile *etmiyorum* ve neden olduğu bok fırtınalarını gördüm. Hayatımda zaten yeterince kaos var. Daha fazlasını eklememe gerek yok."

"Bu, biriyle görüştüğünüzü inkâr etmek anlamına gelmiyor."

Ona olmadığımı söylemeliyim, bu konuyu hemen kapatmalıyım, ama nedense kendimi hiçbir şey söylemezken buluyorum, ki bu ona her şeyi söylemek gibi geliyor.

"Aman Tanrım, öylesin! Kim? Onun adı ne? Onu tanıyor muyum?" Daha da yaklaşıyor. "Fotoğraf çekiminden biri mi?" diye fısıldıyor komplocu bir tavırla.

Alay ediyorum. "Hayır. Bu..." Başımı salladım. "Tanıdığın biri değil ve sadece bir randevuydu. Büyütülecek bir şey değil."

Bu bir yalan. Hepsi yalan ve içime yerleşen o duygudan nefret ediyorum. Ama Auden'a Lawson'ı öptüğümü söylemek? Bu kulağa çok daha kötü geliyor. Belki Lawson olduğu için, belki de öpüşmeyi itiraf etmek istediğimden çok daha fazla sevdiğim ve dudaklarını hâlâ üzerimde hissedebildiğim için. Belki de duygularımı paylaşmak aklıma gelen en korkunç şey olduğu içindir.

Her iki durumda da yalanın odaya nüfuz etmesine ve Auden'in bu konuda heyecanlanmasına izin verdim. Berbat bir ablayım ama aynı zamanda tedbirli de biriyim. İhtiyacım olan son şey onun Lawson'ı öğrenmesi, sonra Hutch'a söylemesi, onun da tüm ekibine söylemesi ve bir anda herkesin öğrenmesi ve sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı öğrenmemelerini tercih ederim.

"En azından iyi bir randevu muydu?" diye soruyor kız kardeşim, bu konuda övünmeyeceğimi çok iyi bildiği için ve sadece gerçek olmadığı için değil.

Lawson'ın bana yaslandığı dün geceyi düşünüyorum. Elleri belimde, beni kendine yakın tutuyordu. Mükemmel yontulmuş vücudunun benimkinin üzerindeki hissi. Beni otorite ve kararlılıkla öpüşünü. Hayır, sadece öpmedi. Beni ele geçirmişti ve ben de ona izin vermeye fazlasıyla istekliydim.

Düşünmeme izin vermediğim tek şey onun ne kadar sert olduğu, benim ne kadar ıslak olduğum. Bu anlamsız. Tamamen boşuna.

"Mükemmel bir beyefendiydi," diyorum ona ve bu doğru. Mükemmel bir *beyefendiydi*, açıkça karşı çıkmak istememe rağmen en ufak bir itirazda bulunmadan çekip gitmeme izin verdi.

Ve ona söylediklerimde ciddiydim. İhtiyacı olursa Daisy'ye yardım ederim. O genç ve belli ki terk edilme sorunları var. Veteriner olduğumda yemin ettiğim her şeye aykırı olurdu onu yüzüstü bırakmak. Lawson'la öpüşük diye Daisy'yi yüzüstü bırakacak değilim, özellikle de bunun bir daha olmasına imkân yokken.

Asla. Asla.

Buna inanmam için daha kaç kez tekrar etmem gerekecek merak ediyorum.

Üç gün sonra saat üçte cep telefonum çalıyor ve cevap vermeden önce sadece birkaç saniye tereddüt ediyorum.

"Alo?"

"Çarşamba! Cevap verdin!"

Bana taktığı yeni lakabı görmezden geliyorum, her ne kadar biraz hoşuma *gitmeye* başlasa da, bunu ona söylemiyorum. "Neden cevap vermeyeyim ki?"

Duraklıyor. Boğazını temizler. "Bana deli gibi aşık olduğun için tabii ki." Gülüyorum. Belki biraz yüksek sesle, biraz fazla sert ve biraz fazla

zorlama. "Hayal kurmaya devam et, Lawson."

Kıkırdıyor ama içindeki rahatsızlığı duyuyorum. "Her neyse, Daisy'ye yardım etme konusunda ciddi olup olmadığını merak ediyordum."

"Bir veteriner hekime bir hayvana yardım etme konusunda ciddi olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

"Ah, evet?"

Buna cevap vermeye bile tenezzül etmiyorum.

"Tamam," diye devam ediyor. "Bu gece müsait olma şansın var mı? Eminim meşgulsünüzdür ya da bir randevunuz falan vardır, o yüzden hayır dersiniz endişelenmeyin. Daisy üzülecek ama bunu atlatacaktır. Komşunun çocuğu Jaden'in bu akşam münazarası var ve..."

"Hala süpermenine söylemedin mi?"

"Ah, hayır. Dün antrenman yaptık, sonra çocuk hastanesine bir gezi yaptık ve günün çoğunu orada çocuklarla geçirdim, Sevgililer Günü kartları yapmalarına yardım ettim. Sonra bu sabah yine antrenman, maç öncesi basın toplantısı, öğle yemeği, sonra-"

"Lawson?" Sözümlü kestim, çünkü onu çocuk hastanesinde düşünmek bile istemiyorum. Evet, muhtemelen zorunlu bir etkinlikti ama bu hafta başında olanlardan sonra Lawson'ın hasta çocuklarla Sevgililer Günü kartı yapmak gibi tatlı bir şey yaptığını düşünemiyorum. Bu çok fazla. Bu onu çok gerçek kılıyor, bu da olanları çok gerçek kılıyor.

"Evet?"

"Yardım edeceğim."

"Oh, Tanrıya şükür." İç çekiyor. "Bu harika olurdu. Sana çok şey borçluyum."

"Sorun değil. Yardım etmek benim için sorun değil. Sen gider gitmez Daisy gerçekten stresli görünüyordu."

"Biliyorum. Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıyım, ha?"

"Yapmalısın. Onu ayrılışıma karşı duyarsızlaştırmak için kullanabileceğiniz bazı teknikler var. Deneyebileceğiniz şeylerin bir listesini çıkaracağım."

"Gerçekten mi? Kahretsin, bu harika olurdu. Maç sırasında onun için endişelenmek isteyeceğim son şey. Zaten berbat durumdayız. Daha fazla strese ihtiyacım yok."

"Neden emiyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Sadece öyleyiz. Kıçımızı kurtarmak için galibiyet serisi yakalayamıyoruz."

Auden'ın kısa Noel tatilinden önce Serpents'in iyi oynarken kötü oynamaya başladığını ve bunun Hutch'ın üzerinde baskı yarattığını söylediğini hatırlıyorum. Görünüşe bakılırsa hala öyle gidiyor.

"Her neyse, sen bir cankurtaransın, bunu biliyor muydun?"

Onun övgüsü karşısında yüzüm ısınıyor ve nedenini bile bilmiyorum. İnsanlar bana daha önce de benzer şeyler söylemişti. Bu yeni bir şey değil ama Lawson'dan mı geliyor? Bilmiyorum. Sadece beni farklı etkiliyor.

Sandalyemde kıpırdanıyorum, bundan daha fazlası olduğunu bilsem de kendime sadece daha rahat olduğumu söylüyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sorun değil."

"Beşe kadar burada olabilir misin?"

Lanet olsun. Saat dört buçukta bir müşterim gelecek. Hızlı bir randevu *olmalı* ama uzun sürebilir. Belki Dr. Helms'e sorup onun yerine bakmaya razı olup olmayacağını öğrenebilirim.

"Deneyeceğim," diyorum ona, yapamayacağım bir şey için söz vermek istemediğimden. "Teşekkür ederim. Çok minnettarım."

"Sorun değil," diye tekrarlıyorum.

Burası ikimizin de vedalaşıp telefonu kapattığımız kısım ama ikimiz de bunu yapmak için harekete geçmiyoruz. Hattın diğer ucundan nefes alışını duyabiliyorum, Daisy'nin patilerinin parke zeminde çıkardığı *tak tak seslerini duyabiliyorum.*

"Beşte görüşür müyüz?" Sonunda sordum.

Diğer uçta bir karışıklık var. "Evet, kesinlikle. Kesinlikle. Beşte görüşürüz."

"Tamam."

Telefonu kapatmaya hazırlanırken, adım söylediğini duyuyorum. "Ve, Rory?"

"Evet?" Kulağıma götürerek soruyorum.

"Belki bu sefer beni öpmemeye çalışırsın." Ve hat kesilir.

Şaşkın bir sessizlik içinde oturmuş, Lawson'ı öpmeyi ne kadar berbat ettiğimi ve buna rağmen neden tekrar yapmak istediğimi anlamaya çalışıyorum.

BÖLÜM 9

LAWSON

"Kahretsin, hadi. Hadi, hadi, hadi," Hayes buzda süzülürken, disk sopasının ucunda Calgary kalecisine yaklaşırken nefesimin altından söylüyorum.

Ne kadar uğraşırsak uğraşalım bir türlü önde kalmayı başaramadığımız için, ilk iki periyodu önde götürdükten sonra atışlara geçtik. Hayes yaklaştıkça Calgary file bekçisi kalesine doğru geri çekiliyor, eldiveni havada ve forvet ne gönderirse yakalamaya hazır. Hayes yavaşlıyor, pakı sopasının üzerinde hızla ileri geri hareket ettiriyor. Yavaş, yavaş. Sonra elinin tersiyle vuruyor ve top kalecinin omzunun üzerinden geçip ağlara gidiyor.

Tezahürat yapıyoruz ama henüz bitmedi. Şimdi Fox'un sırası. Bunu bizim için durdurmasına ihtiyacımız var. Bu atışlar zaten bizim hoşumuza gitmeyecek kadar çok skorsuz geçti.

"Ne güzel," diyorum Hayes'e, yanımdaki banka geri yerleşirken. "Mükemmel bir uygulama. Isırmasını sağladım."

Buzun üzerine tükürüyor, sonra burnunu çekiyor. "Yakalanacağından emindim."

"Hayır, dostum. Hızın onu şaşırttı. Bunu beklemiyordu." "Umalım da Fox bunu durdurabilsin."

Calgary oyuncusu pakın üzerine doğru kayarak pakı ileri doğru itiyor. Hayes'in az önce yaptığına benzer bir hareket deniyor, yavaşlıyor ve Fox'u ısırma çalışıyor, ancak bilmediği şey Hayes'in bunu uyguladığı

her zaman hareket eder. Fox düzenli olarak bununla yüzleşiyor ve bu adamın istediği gibi pes etmesine imkan yok.

Ve yapmıyor. Fox topu kolaylıkla eldiveni ile yakaladı ve yedek kulübesi patladı. Bir anda panoların üzerindeyiz, kalecimizle yarı yolda buluşuyoruz ve sırayla kasklarımızı ona çarpıyoruz.

"Oooh, Foxy. Ne inanılmaz bir kurtarış. Adamım benim!" Ona sarılıyorum ve bu takımdaki diğer bazı pisliklerin aksine o da bana aynı hararetle sarılıyor.

Soyunma odasına gidiyoruz, kıyafetlerimizi çıkarıyoruz, duş alıyoruz ve gece için dışarı çıkıyoruz. Kışımızdan bir galibiyet çıkardıktan sonra bile Koç odaya adımını atmıyor. Derdi ne bilmiyorum ama olması gerektiği gibi performans göstermiyor. Biz de değiliz ama bu bize olan inancını kaybetmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Cipime atlayıp eve koşuyorum, Rory'nin yine benim numaramı takip takmadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Eve numaramla gittiğini fark etmediğimi sanıyorsa yanılıyor. Fark ettim. Hem de nasıl fark ettim.

O kadar çok fark ettim ki, yatağa girdiğimde, sikim tekrar ağrıyana ve onu yumruklamaktan başka çarem kalmayana kadar tek düşündüğüm buydu. Formamdan başka bir şey giymemiş halini düşünerek mastürbasyon yapmaktan utanmalıydım ama rahatsız olamazdım. O öpücükten sonra olmaz.

Tanrım, o öpücük. Hemen ardından kaçtı ve ben de ona izin verdim ama bunun son kez olmayacağından hiç şüphem olmadığı için.

Trafik konusunda yine şansım yaver gidiyor ve kısa süre sonra kapalı otoparka girip rekor bir sürede binama ulaşıyorum. Neredeyse hiç bu kadar erken eve gelmiyorum ve bunun avantajını kullanmak istiyorum.

Rory bana playboy derken çok da haksız sayılmazdı. Yuva kurmakla tanınan biri değilim. Ben böyle biri değilim ve bağlanmaktan hoşlanmayan biri olduğum için çıktığım kişileri evime getirmem. *Asla*. İhtiyacım olan son şey onlardan birinin bana yapışması ve sonunda taşınmak zorunda kalmam ya da uzaklaştırma emri çıkarttırmam. Bu hatayı zaten bir kez yaptım ve bir daha yapmamak istiyorum.

Asansör beni on ikinci kata indiriyor ve hiç vakit kaybetmeden anahtarımı kapıya sokup açıyorum.

"Tatlım, ben geldim," diye fısıldıyorum ama anlamsız.

Daisy parke zeminde ilerliyor, her gün bir santim uzuyormuş gibi görünen patileri gürültüyle yere çarpıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, sonra şımarık prensesi kaldırıp ona sarılıyorum.

"Gecen nasıl geçti? Annen için iyi miydin?"

Rory iç geçiriyor, koltuktan kalkıp bana doğru geliyor. "Sana daha kaç kere ortak ebeveyn *olmadığımızı* söylemem gerekiyor?"

"Sanırım inanana kadar."

Uzun bir ayrılıktan sonra iki eş gibi eğilip yanağına bir öpücük kondurmak için tuhaf bir istek duyuyorum ama taşaklarıma oldukça düşkün olduğum için bu arzumu bastırıyorum. Yanımdan geçip mutfığa gidiyor, paltosu yine sandalyenin üzerine örtülmüş, çantası da tezgâhın üzerinde duruyor. Bu gece pizza yerine sokağın aşağısındaki favori şarküterimden aldığım yarısı yenmiş bir sandviç var.

"Bernie'ye mi gidiyorsun?"

"Haftada sadece dört gün," diyor akşam yemeğinden kalanları paketleyip çantasına atarken. "Bufalo tavuklu ve mavi peynirli sandviçlerine takıntılıyım."

"Ve şu patates cipsleri? Ölmek için."

"Tatlı ve baharatlı barbekü olanlar mı? Ugh. Aylardır ellerinde yok ve bu beni çok kızdırıyor." Başını sallıyor. "Tamam, durmak zorundayız. Ağzımı sulandırıyorsun ve yemeğimi bitirmeden önce önümde hâlâ bir yol var."

"Bekle, az önce sipariş mi verdin?"

Yanağının içini ısıyor, sonra başını sallıyor. "Evet. Yaklaşık on dakika önce geldi."

"Rory, saat neredeyse on bir oldu. Neden daha önce yemedin?"

Gözlerini kısıyor. "Yemek programımdan senin sorumlu olduğunu bilmiyordum."

Değilim ama yemek saatinin çoktan geçtiğini de biliyorum ve onun evimde aç oturması düşüncesinden nefret ediyorum. Buraya ikinci kez geliyor ve ikinci kez ona su dışında bir şey ikram etme zahmetine bile girmedim. Bana büyük bir iyilik yapıyor ve ben tam bir moronum.

"Mutfığı kullanabilirsin, biliyorsun." Burnunu

kırıstırıyor. "Hayır, teşekkürler."

"Yemek yapmıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Gerçekten ihtiyacım olursa yapabilirim ama bundan hiç hoşlanmıyorum. Kokular, çiğ şeylere dokunmak ve harcanan zaman..." Omuz silkiyor. "Bana göre değil."

"Çiğ şeyler sizi iğrendiriyor ama yine de veteriner misiniz?" "İyi, ben tembelim. Beni dava et."

Gülüyorum. Tembel, Rory'yi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Daha çok güçlü, kararlı, akıllı, çalışkan, güzel, muhteşem, muhtemelen formamdan başka bir şey giymeden inanılmaz seksi görünen... gibi sözcükleri tercih ederdim.

Ve işte zihnim, bir türlü kurtulamadığım fantezime geri dönüyor. Bu düşünceyi bir kenara bırakıp çantasına doğru başımı sallıyorum. "Kal. Yemek yemen lazım."

"Lawson, ben-"

"Lütfen." Yalvarmaktan korkmuyorum. Bu kelimeyi ona karşı kullanmaktan da korkmuyorum. Daha önce fark ettim ki, son derece inatçı davransa bile, sadece bu kelimeyi söylemek bile onun katlanmasını sağlıyor. Biraz manipülatif olabilirim ama bu iyi bir amaç için. Yemek yemesi ve kendine bakması gerekiyor. Şu anda bir numaralı önceliği bu.

İç geçiriyor, sonra omzunun yarısına kadar gelen çantayı tezgâha geri bırakıyor. "Tamam, ama sadece gerçekten çok iyi bir sandviç olduğu ve açlıktan öldüğüm için."

Ayakkabılarımı kapıda çıkarıp Daisy'yi indirdikten sonra mutfâğa geçiyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, küçük gölgem gibi arkamdan geliyor. Daha önce buna pek dikkat ettiğimi sanmıyorum ama bağlılığı gerçekten ciddi. Eğer hemen ilgilenmezsem bu bir sorun olacak.

"Daha önce bir şey yememenin sebebi bu ufaklık mı?" Buzdolabını açıp bir bira alarak soruyorum. Sezon boyunca nadiren içerim ama bu gece doğru hissettiriyor. "Çok fazla sorun çıkarmadı, değil mi?"

Rory sandviçinden bir lokma çiğneyerek başını sallıyor. Yutkunduktan sonra, "O kadar da kötü değildi. İlk gittiğinizde biraz mızızlandı ama yatağınızdan bir yastık aldım ve ona verdim."

Rory'nin yatak odamda olmasını ve bu sefer bir forma almamış olmasını çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Evde benim formalarımın birinin olduğunu ve ikimizin de bundan bahsetmek için çaba sarfetmediğini *de* düşünmüyorum.

Onun yerine ikinci birayı alıp havaya kaldırdım.

"Bira mı?" "İçmemeliyim, ben-"

Kaşlarımı ona doğru kaldırdığımda protestosunun ortasında durdu ve sessizce şöyle dedi,

Hadi ama. Bir bira için kal.

Kabul ediyor. "Tamam. Sadece bir tane."

Üstünü kapattım, sonra şişeyi ona doğru kaydurdum. Hemen içmiyor, şişeyi yanına koyuyor ve tekrar sandviçini alıyor.

Buzdolabını kapatıyorum, içeceğimin kapağını açıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Küçük kilere geçiyorum, kapağını açtığımda aydınlanıyor ve aradığım şeyi bulmam kolaylaşıyor. Poşeti alıyorum, sonra bunları tezgahın üzerine kaydırıyorum.

"Kapa çeneni! Yok artık! Onları burada mı tutuyorsun?"

Omuz silkiyorum, kendi biramla tezgâha yaslanıyorum. "Onları bulamamanın sebebi ben olabilirim."

"Şaka yapıyorsun."

Sırıtiyorum.

Çenesi gevşiyor. "Şaka *yapmıyorsun*. Ne... Nasıl? Ve neden?"

Bir omuz silkme daha. "Sana onları sevdiğimi söyledim. Onlar benim favorim, bu yüzden asla onlarsız olmadığımdan emin olurum. Yolda bile yanıma alırım."

"Yapamazsın."

"Ben de istiyorum. Uçaktaki atıştırmalığının ne olduğunu düşünüyorsun?"

Sırıtarak başını sallıyor, yüzündeki ifade tiksinti ve gurur arasında bir şey. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, sadece bunu ilk sen düşünmediğin için kızgınsın."

O cipsleri açıp hemen iki tanesini ağzına atarken ben biramdan bir yudum alıyorum. İnliyor ve ben bundan nefret ediyorum. Çok ama çok nefret ediyorum çünkü o inlemenin tadının nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Bir içki daha alıyorum... sonra iyi bir önlem için bir tane daha.

"Peki," diyorum boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunarak, "seni meşgul eden Daisy değilse, o zaman neden yemek yemedin?"

"Ben, uh, dikkatim dağıldı." Bunu söylerken bana bakmıyor. Gözleri başka bir yere odaklanmıştı.

Aklımdan geçen düşüncelerden kesinlikle utanmalıyım. Yatağında kıvranıyor, parmaklarını amına sokarken formam yukarı kalkıyor. Duşumda, çıkarılabilir başlığı oyuncak olarak kullanıyor. Kanepenin üzerinde domalmış, kıcı havadayken-

"Maçı izledim."

Onun dört kelimesi tüm yaramaz düşüncelerimi böldü ve onları uzaklaştırmak zor bir iş. "Oh."

Aptal gibi konuşuyorum ama o görüntüler hala bu kadar tazeyken başka bir şey söyleyecek kadar kendime güvenmiyorum.

"Seni televizyonda çok gösterdiklerini biliyor musun?"

Bir içki daha. "Sana söyleyemem. Kendimi televizyonda oynarken hiç izlemedim."

"Evet, öyle. Hem de *çok* çok."

"Birileri bundan rahatsız olmuş gibi görünüyor."

Kibirli bir şekilde homurdanıyor. "O ben değildim. Daha çok şuna benziyor." Ayaklarımın dibinde yatan ve dairemin etrafına dağılmış yirmi oyuncaktan birini kemiren Daisy'yi işaret ediyor. "Ne zaman sana doğru dönseler neşelenirdi. Çok tatlıydı." O lanet yeşil gözleriyle beni iğneliyor ve gözlerindeki ışıltıdan ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin hoşuma gitmeyecek bir şey olacağını anlıyorum. "Ve, hey, iyi haber - görünüşe göre annen dışında bir hayranın var."

Gözlerimi ona diktim. *Bu oyunu iki kişi oynayabilir.*

"Evde formam sende olduğu için biliyordur, değil mi Rory?"

Çiğnemeyi bıraktığında biramdan sıradan bir yudum alıyorum, o kıvılcım yerini paniğe bırakıyor. Ama o soğukkanlılığını koruyor, lokmasını yutuyor ve ardından birasından ilk yudumunu alıyor.

Ama bu bir yudum değil. Bu bir yudum ve pembe dilinin dışarı fırladığını ve şişeyi geri koymadan önce şişenin kenarını kovaladığını gördüğümde neredeyse bokumu kaybetmezsem lanet olsun.

İyi oynadın, Rory. İyi oynadın.

Tezgâhı itip balkon kapısına doğru yürürken tüm vücudum ısınıyor. Kapıyı kaydırarak açıyor, sonra da soğuk Ocak gecesine adım atıyorum. O anki rahatlama havadan mı, yoksa artık odayı Rory'yle paylaşmıyor olmamdan mı kaynaklanıyor, bilemiyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve sandalyesinden kalktığını duyuyorum, sandalyeyi iterken ayakları yere sürtünüyor. Mutfakta dolaşüyor ve ayak sesleri yaklaştıkça onu dinliyorum. Sadece o da değil.

"Hayır, hayır, hayır, küçük prenses. Kal."

Sadece bir çift ayak sesi balkona çarpıyor ve birden yanımda bitiveriyor. Rory korkuluklara yaslanmış, elinde birasıyla şehir altımızda ilerliyor. Geç olmasına rağmen insanlar hâlâ sokaklarda dolaşüyor. Katları aşan yüksek sesli konuşmalar yapıyorlar ve binalardan yankılanan müzikler çalıyorlar. Kornalar çalıyor ve lastikler gıcırıyor. Gürültülü, patırtılı ve biraz da sinir bozucu ama burası evimiz.

"Biliyor musun, şehre yerleşeceğimi hiç düşünmemiştim," diyor Rory düşünceli bir şekilde.

"Hayır mı? Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Üniversiteye kadar hiç aklıma gelmedi, okuldan sonra da şu anda sahip olduğum yeri buldum ve bir daha da arkama bakmadım."

"Yani,   m  r boyu b  y  k Ő ehir   ocuğu değil misin?"

Hafif  e kıkırdıyor. "Pek sayılmaz. Sanırım k    k bir kasabada b  y  d  ğ  m   s  yleyebilirsiniz."

"Ne kadar k    k? Bir stop lambasından mı bahsediyoruz yoksa iki mi?"

Y  z  n   buruŐ turuyor. "Hayır,   yle bir Ő ey değil. Sanırım orta b  y  kl  kte bir kasabaydı? Bilmiyorum. B  yle bir Ő ey olmadığı kesin."

"Nerelisin?" "Her yerden."

BaŐ ımı eğiyor.   ğrendiğim kadarıyla, babası   ok eskiden NHL'de oynamıŐ  ama o doğmadan   nce, yani babasının oyunculuk kariyeri y  z  nden taŐ ınmadıęını biliyorum.

"Sık sık taŐ ınırdık," diye a  klıyor. "Ailem hayatımın ilk on yılında bir karavanla seyahat etti, sonra babam ayak direyip   ocuklarını ger  ek bir k  kleri olmadan   lkenin d  rt bir yanına taŐ ımanın onların yaŐ amasını istediği Ő ekilde olmadığına karar verdikten sonra nihayet buraya yerleŐ ti. Annem istikrarı pek umursamadı ve   ekip gitti. Babam onu geri aldı ama bu uzun s  rmedi. Annem yine gitti. Babamın canına tak edene kadar d  n  p durdular. On altı yaŐ ımdan beri sadece ben, Auden ve o varız.   niversite i  in bile kaldım. Burası bildiğim tek ger  ek yuvaydı ve babamın yaŐ adıęı onca Ő eyden sonra onu geride bırakmaya dayanamazdım. Bu y  zden kaldım. Auden da   yle. Babam birkaç yıl   nce taŐ ındı ve onun adına mutluyum. Bunu hak ediyor. Auden da Hutch'la birlikte bunu hak ediyor."

Onu duyduğum en duygusal konuŐ maydı. Sanki ger  ek Rory Sinclair'i ilk kez g  r  yorum. Bu Rory'yi sevdim.

D  r  st olmak gerekirse, diğer Rory'yi de seviyorum, ama bu versiyonu... farklı. *O* farklı ve ben onun bu farklı halini d  Ő  nd  ę  mden   ok daha fazla sevdiğimi fark ediyorum.

"Kız kardeŐ in hakkında s  ylemek hi   de   arŐ amba *g  n  ne yakıŐ mayan* bir Ő ey."

"Hayır. Pugsley'i seviyor, sadece kendi tarzında, hepsi bu." Bir i  ki alır.

"Peki, benim hikayemi dinlediğine g  re, seninki ne?"

"B  y  d  ğ  m yer falan gibi mi?"

"Evet. Lucas Lawson'ı profesyonel hokey oyuncusu Lucas Lawson yapan neydi?"

"Annem."

"Annen mi?" KaŐ ları bir araya geliyor. "Nasıl?"

"Benim i  in her Ő eyden vazge  ti." Bir omzumu kaldırıyorum. "K    k kasabamızdaki bir barda kı  ını yırtana kadar   alıŐ tı - ki burası *ger  ekten* k    k bir kasabaydı.

Yolda. İki stop lambası vardı." Bu fikir karşısında bir an için dehşete düşmüş görünüyor ve ben de onu suçlamıyorum. Küçük kasabalar Hallmark filmlerinin anlattığından çok daha yorucu. "Her neyse, beni büyük şehirdeki derslere, antrenmanlara ve maçlara götürüp getirdi. Gecelerinden ve hafta sonlarından feragat etti ve artık istediğimi düşünmediğim zamanlarda beni devam ettirdi. Beni herkesten daha çok ve daha yüksek sesle destekledi. Beni Lucas Lawson *yaptı*, profesyonel hokey oyuncusu, ismi ve her şeyiyle."

Rory yüzünü buruşturdu. "Ve ne isim ama."

Gülüyorum. "Haklısın. Biraz aptalca, değil mi? Yine de büyükbabamdan sonra Lucas'ım."

"Bu ismin ne kadar ağız dolusu olduğunu biliyor olmalıydı..."

"Sanırım o sırada soyadının artık Lawson değil Greer olmasını planlıyordu."

"Greer?" İsmi birkaç kez daha deniyor ve ben tekerleklerin döndüğünü görüyorum. "Bu ismi duymuştum. Neden daha önce duydum ki?"

"Çünkü o Kuzey Carolina'da bir kaleci. Geçen yıl kız arkadaşının çocuğuna ders verirken ona su şişesiyle şaka yaptığında viral olmuştu. Macie'nin daha sonra onu yumrukladığına eminim, ki bunu gerçekten hak ediyor."

"Ona hayranmışsın gibi konuşuyorsun."

"Şey, evet. Sanırım öyle. O benim kardeşim."

"Özür dilerim. O senin... Bir *kardeşin* mi var? Senden bir tane daha mı var?"

"Dikkatli ol Rory, benden hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim. Ne demişler?"

Çok fazla protesto mu ediyor?"

Gözlerini deviriyor. "Pek sayılmaz. Sadece etrafta başka bir sen olduğuna inanamıyorum."

"Jacob ve ben birbirimize hiç benzemeyiz. Biz üvey kardeşiz. Babalarımız aynı, annelerimiz farklı. O Kanada'da büyüdü, ben Colorado'da. Benim yakışıklı olduğum yerde o çirkin. Benim komik olduğum yerde, o değil. Benim çok çekici olduğum yerde, o tanıdığım en huysuz insan ve buna Hutchy de dahil."

"Aynı babayı paylaşıyorsanız kardeşinizin çirkin olduğundan şüpheliyim. Senin

- "İma ettiği şeyin farkına varınca ağzını kapatıyor.

"Bana seksi olduğumu mu söylüyorsun, Wednesday? Beni tekrar öpmeyeceksin, değil mi?"

"Kapa çenenini," diye mırıldanıyor ve birasından uzun bir yudum alıyor.

Gülüyorum ama boş veriyorum. Korkuluklara yaslanıp altımızdaki tampon tampona trafiği izliyoruz, rahat bir sessizlik sürüyor. Daisy oyuncaklarından birini kapıyor, ara sıra kendimizi içine soktuğumuz baloncuğu kıran küçük, yumuşak bir *gıcirtı çıkarıyor*. Geç oldu ve Rory'nin muhtemelen gitmesi gerekiyor, ama gitmek için harekete geçmiyor ve ben de bundan bahsetmek istemiyorum. Elbette yarın erken kalkacağım ama Rory'yle fazladan zaman geçireceksem birkaç saatlik uykuyu feda etmeyi tercih ederim.

"Sanırım iki stop lambası olan bir kasabada yaşamak hoşuma giderdi."

Ona bakıyorum ama bana doğru bakmıyor. Yıldızlara bakarken başı arkaya doğru eğik.

"Gerçekten mi? Çünkü az önce bu fikirden tiksiniş gibi görünüyordun." "Evet, belki. Ama aynı zamanda, yıldızları hayal edebiliyor musun? Eminim onlar

Muhteşem. Gökyüzünü aydınlatacak parlak ışıklar yok. Sadece yıldızlar. Aman Tanrım, bak! Bakın!"

Kolumu tutuyor, sert ve hızlı bir şekilde sallıyor, artık boş olan bira şişesiyle gökyüzünü işaret ediyor. Bana bakıyor ve gülümsemesi geniş, parlak ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Kayan bir yıldızdı!" diye ilan ediyor, gözleri merakla parlıyor.

Dudakları kıpırdıyor ve dilek tuttuğunu anlıyorum çünkü kayan bir yıldız gördüğünüzde kurallar böyledir ve Rory ne kadar sert biri gibi davranırsa da içimden bir ses bu kuralı asla çiğnemediğini söylüyor.

Ona ne olduğunu sormak istiyorum ama cesaret edemiyorum. O zaman gerçekleşmezdi ve ben onun tüm dileklerinin gerçekleşmesinden başka bir şey istemiyorum. Onu gördüğüm en mutlu an ve şimdiye kadar görüldüğü en muhteşem an. İstesem de şu anda gözümü alamıyorum.

"Ne?" diye soruyor, benim tam bir sürüngen gibi baktığım birkaç dakikanın ardından. Bakışlarım dudaklarına kayıyor, dolgun ve yumuşak dudaklarına... tekrar öpmeyi o kadar çok istiyorum ki kendimi tutmak için korkuluklara tutunmak zorunda kalıyorum

bunu yapmaktan.

"Lucas?" diye fısıldıyor adımı, dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı fırlıyor. "Ne oldu?"

"Yok bir şey." Başımı hafifçe sallıyorum, gözlerimi onun ağzından çekip yukarı kaldırmaya zorluyorum kendimi. "Bir şey yok."

"Kayan yıldızı gördün mü?"

"Görmedim."

"Oh." Heyecanı azalıyor. "Muhteşemdi."

"Öyleydi. Öyle," diye mırıldanıyorum, o gökyüzüne bakmaya devam etse de gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Keşke her gece bunu görebilseydim. Bir balkonum olsaydı, her gece buraya çıkıp yukarı bakardım."

"Benimkini kullan."

Bakışları tekrar bana döndü. "Ne?"

"Benimkini kullan."

"Sen ne..."

"Sana bir anahtar yapacağım. Benimkini kullanabilirsin."

"Lucas..." Başını iki yana sallar. "Bu delilik. Sen..."

Ona yaklaşıyorum, sadece birkaç santim kalana kadar eğiliyorum ve o tanıdık armut ve çiçek kokusu bana çarpıyor. Dudakları aralanıyor. Göz bebekleri iki kat büyüyor. Nefesleri keskin ve hızlı geliyor.

"Senin için, Rory, gökyüzündeki bütün yıldızları toplar ve sadece senin için yüksek bir yere dizerdim, sırf seni tekrar böyle gülümserken görebilmek için." Nefesi kesiliyor. "O zamana kadar yapabileceğim en iyi şey sana bir anahtar yapmak."

Bakışlarımı kaçırıyorum, ondan başka her yere bakıyorum ve bu sözleri hayatım boyunca hiçbir şeyi kastetmediğim kadar kastettiğim gerçeğini bastırmaya çalışıyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

BÖLÜM 10

SERPENTS SINGLES GRUP SOHBETİ

Lawson: Övünmek gibi olmasın ama bu hatunun bana aşık olduğuna eminim.

Keller: Cidden yine köpeğinden mi bahsediyorsun?

Lawson:

Hayır.

Lawson:

Keller: fAiR olmak için

Evet.
Lawson: Ama adil olmak gerekirse, o
Lawson: Kapa çenem.
mükemmel.

Lawson: Diğer herkes nerede? Sinir bozucusun.

Keller: Muhtemelen senden kaçıyordur.

Tilki: Buradayım. İkkinizin daha ne kadar ileri geri gidebileceğini görmek için bekliyordum.

Lawson: Çok uzun. Keller kötü.

Keller: Surat mı asıyorsun? Çünkü surat asıyorsan yemin ederim antrenmanda seni ezip geçerim.

Lawson: Yemin etmene gerek yok. Sana inanıyorum. Şiddetten zevk alıyorsun, değil mi?

Fox: Çocuklar.

Locke: Ben Fox'la birlikteyim. Sakinleşelim, tamam mı?

Lawson: Eh? Yanında akçaağaç şurubu ister misin? Ya da biraz tatlı, tatlı O Canada?

Locke: Hey şimdi...

Kapa çeneni, Lawsy.

Hutchy! Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum.

Bana sorarsan çok erken. İşler iyiye gidiyordu. Bugün boşboğazlık yapıyor. Yarın pratiğinde sarsılma şansını artırıyor.

Hey!

Lawson: Ben ne yaptım ki? Ben masumum!

Keller: Takma adın aksini söylüyor.

Lawson: Takma adımda COOL GUY yazıyor.

Locke: Az önce kendinize "SOĞUK ADAM" dediniz ve bunun soğuk adam enerjisi olmadığına eminim.

Lawson: Tamam, büyükbaba.

Lawson: Ama Lawless Lawson'ın oldukça hasta bir lakap olduğunu kabul etmelisiniz.

Hutch: ...

Fox: ...

Hayes: ...

Locke: ...

Bu çok aptalca.

Lawson: Hadi ama. O kadar da kötü değil.

Keller: Gerçekten öyle ve diğer sikiklerin aksine ben bunu söylemekten korkmuyorum.

Lawson: Tekrar söylüyorum.

Keller: Dürüst.

Keller: Rica ederim.

Lawson: Umarım çekimdeki kediye sahiplenmişsinizdir, Kells. Kucaklanmaya ihtiyacın var gibi görünüyor.

Yapmadı. O şey ondan nefret ediyordu.

Lawson: Onu suçlayabilir misin?

Tilki: Yine de kedi çok tatlıydı. Muhtemelen onu eve götürmeliydin, Keller.

Keller: Hayır. Evcil hayvan sevmem.

Lawson: Hayvan sever değil misin? HAYVAN SEVER DEĞİL MISIN? Senin derdin ne lan?

Lawson: Boş ver. Cevap vermek zorunda değilsin. O kadar çok kelime bilmediğine eminim.

Keller: Belki, ama çok önemli iki kelime biliyorum.

Lawson: Kapa
çeneni?

Lawson: Gitmek mi?

Lawson: Beni yemek

Keller: Sen ve ben.
mi?

Lawson: Tsk, tsk. Böyle kötü bir dil kullandığın için annen ağzını sabunla yıkamalı.

Locke: Çok, çok, çok daha kötü şeyler söylediğini duydum, Lawsy.

Hutch: Daha dün bütün annelerini sikmeden önce San Jose'ye defolup gitmesi için bağırın sen değil miydin?

Lawson: GASP! Asla yapmam.

Tilki: Hayır, eminim öyledir. Seni ağda duydum.

Hayes: Aslında şöyle dedi, "Siktir git, seni lanet olası. Bir dahaki sefere benim için geldiğinde anneni sikeceğim. Duyduğuma göre senin aksine sopayı nasıl kullanacağını biliyormuş."

Lawson: Oh kahretsin. Evet, öyle dedim.

Lawson: Ama o cıvıltıyı hak ettiler! Yemin ederim kanıma susamışlardı ve ben yanlış bir şey yapmadım.

Locke: Bilmiyorum... ilk kontrol çok sertti, yedek kulübesinden bile.

Hayes: O adamı doğrudan İsa'ya göndermeye
çalıştın. Keller: Ben bile etkilendim.

Lawson: Bunun ekran görüntüsünü alıyorum ve
çerçeveletiyorum.

Keller: Tabii ki öylesin.

Keller: Annen sana daha çok sarılmalıydı.

Lawson: Annemi ağzınıza almayın.

Lawson: BEKLE BEKLE BEKLE BEKLE

Hayır, dostum. O çukuru sen kazdın.

Tilki: Uh-oh...

Locke: Ve bu benim işaretim.

Ben kalıyorum. BEN PATLAMIŞ MISIRIMI ALANA KADAR KİMSE BAŞLAMASIN.

Lawson: Kells?

Keller: Evet, Lawsy?

Lawson: Lütfen bana karşı nazik olun.

Keller: Oh. Sana karşı nazik olacağım. Ama annene? Hiç şansın yok.

Lawson: SEN ANNE KIZI Lawson:

ANNE KÖPÜĞÜ

Lawson: ŞEREFSİZ

Keller: Henüz değil, ama olacağım.

Buradan nefret ediyorum.

Keller: Burada olmanızdan nefret ettiğimiz kadar

değil. Keller: Her zaman gönderdiğin o aptal şey de

ne? Keller: Oh, doğru.

Keller: *öpücük surat emoji*

BÖLÜM 11

RORY

Durumlar rahatsız edici hale geldiğinde insanlardan kaçan biri değilim. Omuzlarını geriye doğru iten ve olan biten her neyse ona doğrudan yaklaşan ve ilişkiyi başka hiçbir şeyin engellememesi için bunu çözen kişiyim.

Ama konu Lawson'a gelince... onunla birlikte artık kim olduğumu bildiğimden pek emin değilim.

Daisy'ye yardım etmek için iki kez daha gittim, bir keresinde bir iç saha maçı sırasında ona bakmak için, bir diğerinde de Lawson All-Star arasından önceki büyük yolculuğuna çıkmadan önce onu almak için. Her iki gidişimde de gözlerinin içine bakamadım ve Daisy'yi kucağıma alır almaz kaçtım.

Yine de gerçekten suçlanabilir miyim? İki seferdir tüm savunmalarımı kırdı ve beni ondan daha fazlasını ister halde bıraktı. Önce öpücükle, sonra da Balkon Şeyiyle.

Evet, ben de tam olarak böyle diyorum çünkü bunu düşünmeyi *reddediyorum*. Düşünemem, yoksa yine bir lapa birikintisine dönüşeceğim. *"Senin için Rory, gökyüzündeki tüm yıldızları toplayıp sadece senin için yüksek bir yere dizerdim, sırf seni tekrar böyle gülümserken görebilmek için."*

Hay sikeyim! Bunu düşündüm.

Çok sevimsizdi. Hem de çok. Hallmark filmlerinden fırlamış gibiydi. Ve yine de... Dizlerimin altımda büküldüğünü hissettim. Korkuluklar olmasaydı, sert ve hızlı bir şekilde aşağı düşerdim ve bundan utanacağımdan da pek emin değilim.

O haklıydı. Gülümsüyordum. Gülümsüyordum ve bundan nefret bile etmiyordum.

Söz verdiği gibi, bana bir anahtar yaptı. Ertesi gün öğle yemeğinden önce, üzerinde bir notla birlikte ofisime teslim edildi.

*Çarşamba günü,
Belki de bu anahtarı kahvemi zehirlemek ya da küvetime piranalar koymak
gibi alçakça bir şey için kullanma. Daisy'yi babasız bırakmak istemeyiz,
değil mi?*

*Yakında görüşürüz.
Lucas*

Lawson değil.

Lucas.

Neden bilmiyorum ama beni en çok bu şaşırttı. Çok gerçekçi görünüyordu. Elbette, elimde gerçek bir anahtar tutuyordum ama Lawson yerine Lucas'ı imzalamak? Sadece onun yapabileceği şekilde dizlerimin titremesine neden oldu.

Anahtarı, yolculuğa çıktığından beri güvenli bir şekilde saklandığı masamdan çıkarıyorum. Bana izin verdiğini biliyorum ama yine de o yokken dairesine gitmek garip geliyor. Yine de, geçirdiğim son birkaç günden sonra, yıldızlara bakarak geçireceğim bir gece kulağa mükemmel geliyor.

Parmaklarımı soğuk metalin üzerinde gezdirirken ve onun evine gitmeyi düşünürken, telefonum masama çarpmaya başlıyor. Ona bakıyorum ve ekranda yanıp sönen isim beni duraklatıyor. *Onu ne zaman düşündüğümü biliyor mu?*

Bu seyahatinde birden fazla kez oldu. Daisy'yi kontrol etmek için her gün arıyor ve bunu sevimli bulsam da, aynı zamanda bunun gerçekten Daisy için mi yoksa bana daha fazla işkence etmek için mi yaptığını merak etmeme neden oluyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra cevap vermek için yukarı kaydırıyorum. Yüzü ekranı dolduruyor, her zamanki sırtışı yerinde.

"Çarşamba!"

"Lawson." Ben bile onun isminde genellikle gördüğüm acılığın eksik olduğunu duyuyorum.

Bu onun gülümsemesini daha da büyütüyor. "Kızım nasılmış bakalım?" "Ben iyiyim."

Dudaklarını birleştiriyor, zaten canlı olan gri bakışları daha da parlıyor. "Daisy'den bahsediyordum."

Yüzüm yanıyor. Hayır, sadece sıcak değil. *Kavurucu*. şu anda domates gibi görünmememin imkanı yok. Benim neyim var böyle? Neden böyle bir şey söyledim ki? Neden beni kastettiğini *düşündüm* ki? Yani, *gerçekten* bunu kastettiğini düşünmedim. Bir refleksti. Hepsi bu.

Bu. Bu. Hepsi bu.

"Bu bir refleksti."

Gülüyor. "Doğru. Tabii."

Bana göz kırpmıyor ve telefonu yüzüne kapatma isteği duyuyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine telefonu aşağı kaydırarak *kızının* nasıl olduğunu gösteriyorum. Daisy şu anda, o gittiğinden beri masamın altında duran yatağında mışıl mışıl uyuyor. Onu birkaç kez evimde bıraktım ve çoğunlukla iyi idare etti, ama hâlâ büyük bir bağlanma sorunu var, Hades'in ondan nefret ettiğinden bahsetmiyorum bile. Üzerinde çalışmak için onu kliniğe getiriyorum, masamın altındaki yatağı arasında döndürüyorum ve diğer insanları tanınması ve sadece bana ve Lawson'a güvenmemesi için ofiste dolaşmasına izin veriyorum.

"Masanın altında mı?"

"Evet," diyorum telefonu tekrar bana çevirerek. "Neredeyse bütün gün oradaydı. Onu buraya getirmek zorunda kaldım çünkü kedim ondan hoşlanmıyor."

"Kedin mi var? Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyorum. "Sormadın ki. Onun adı Hades."

"Senin için ne kadar uygun, Çarşamba." Hafifçe gülüyor. "Ben yokken onu aldığın için teşekkür ederim. Jaden'a soracaktım ama o grup için bir geziye çıkıyor."

"Komşun hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ben... Sanırım onunla bir tür ilişki kuruyorum, anlıyor musun? Annesi Paige, tıpkı benim annem gibi onu tek başına büyütüyor. Bir çocuk için bunu yaşamak çok zor. Ebeveyniniz sürekli çalışıyor ve diğeri etrafta yok. Yalnız kalabiliyorsunuz. Bu durumun onlar için de geçerli olduğunu fark ettiğimde, onu binanın etrafında her gördüğümde çocukla konuşmaya başladım. şimdi ben yokken Paige postalarımı alıyor ve ben de Jaden'ı fırsat buldukça dışarı çıkarıyorum, onu apartmandan dışarı çıkarıyorum ve normalde yapamayacağı şeyleri yapmaya götürüyorum." Omuzlarını bir kez daha kaldırdı. "Gerçekten önemli bir şey değil."

Ama bu büyük bir mesele. Sadece Jaden için değil, Paige için de. Elbette, annemle babam ben on altı yaşıma gelene kadar resmen

ayrılmamıştı ama bunun ne demek olduğunu hatırlıyorum.

Sadece bir ebeveynin yanında olması gibi. Bu herkes için yorucu. Lawson'ın yaptığı şey onun için büyük bir şey gibi görünmeyebilir ama Jaden için çok büyük ve bu Lawson'ın süperstar statüsünü hesaba katmıyor bile. Bu onun için sadece insan sütununda bir çentik daha, ne kadar istesem de bu sefer görmezden gelemeyeceğim bir çentik.

"Her neyse," diyor. "Kuşların mastürbasyon yaptığını biliyor muydun?" Öyle yüksek bir kahkaha atıyorum ki Daisy bile kıpırdanıyor.

"Ne?"

"Dedim ki, kuşları bilir miydin-"

"Seni ilk seferinde duydum. Sadece bunu söylemeni hiç beklemiyordum. Bunu nereden biliyorsun?"

"Yani doğru mu?"

Başımı salladım. "Evet, bu doğru. Aslında bir keresinde kuşu ona bağlanan bir müşterim vardı ve-"

"Ölümüne mastürbasyon yaptı, değil mi?"

Şaşırdım. "Evet. Sen nasıl..."

"Noel arifesi. Daisy'yi bulmadan hemen önce bir bardaydım ve bazı adamların bu konu hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Ben de öyle öğrendim. Açıkçası doğru olduğundan emin olmak için Google'da aratmadım çünkü *bunun* akışlarımda görünmesini istemiyorum, ama kahretsin. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Bu tamamen gerçek."

"Daisy'ye olan bu mu? Bana bağlanmaya mı başladı? Yoksa sadece ayak fetişi mi var ve bu yüzden mi beni her yerde takip ediyor?"

Gülüyorum. "Ayak fetişi falan *yok*. Tekrar terk edileceğinden korkuyor. Bu, evlat edinilen hayvanlar için yaygın bir durum. Şimdi destek için sana bakıyor."

Daisy sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi bacaklarımı dürtüyor, ilgi istiyor. Kadrajda olduğundan emin olmak için onu kucağıma çekiyorum.

"Günaydın uykucu." Daisy yanıtını mırıldanarak verir.

"Annene iyi davranıyor musun?" "Lawson, son kez söylüyorum, ben-"

"Öylesin, değil mi?" Beni görmezden gelerek devam etti. "Sen çok iyi bir kızsın."

Aferin kızıma. İşte yine o kelimeler. Onları ve bana hissettirdiklerini görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum - tüm karıncalanma ve bal gibi - ve beni nasıl yaptıklarını

Keşke Lawson bu kadar uzakta olmasaydı.

Daisy ekranı yalıyor, ben de gülüyorum. Onu görmeye en az benim kadar hevesli.

"Sanırım seni göreceği için heyecanlı."

"Yakında evde olacağım. Sadece bir oyun daha ve bu boktan gösteri bitecek."

Sesindeki kızgınlık çok açık ve ben de onu suçlamıyorum. Deplasman yolculuğunu takip ediyorum ve Yılanların zorlandığını söylemek çok hafif kalır. Yola çıktıklarından beri tek bir maç bile kazanamadılar, üstelik az bir farkla da değil. Her maç tam bir hezimet olmadı - gerçi ikisi öyleydi - ama her birinde en az dört gole izin verdiler. Bu durum sezonun geri kalanında oynadıkları inişli çıkışlı oyunla birleşince işler resmen onlar için iyi görünmüyor. Büyük bir boşluktalar ve böyle devam ederlerse Playofflara girmeleri çok zor olacak.

Auden bana kadro değişikliği fısıltıları olduğunu bile söyledi. Henüz hiçbir şey resmiyet kazanmadı ancak baş antrenörlerinin daha uzun süre takımda kalmama ihtimali yüksek gibi görünüyor. Beş maçlık bir mağlubiyet serisi hiç de küçümsenecek bir şey değil, özellikle de sezonun sonlarına doğru çok çok daha iyi oynamaları gereken bir dönemde.

"Bu gece kiminle oynuyorsun?" Cevabı bildiğim halde sordum.

"Buffalo. Hutch'ın annesi, üvey babası ve üvey kız kardeşi de orada olacak.

onlar için gerçekten bir galibiyet istiyor."

Hutch'ın üvey kız kardeşini Auden'dan duydum. Geçen yaz evlenmiş ve Noel yaklaştığında boşanma davası açmış. Auden onun en büyük hayranı değil, ama üvey kız kardeş de kimsenin en büyük hayranı değil gibi görünüyor.

"Ben de kazanmak istiyorum," diyor, sesi öncekinden daha kısık. "Kaybetmekten yoruldum."

Otel odası olduğunu tahmin ettiğim yerde otururken çok kederli görünüyor. Omuzları öne doğru çökmüş ve gözlerinin altındaki koyu halkalardan bu kaybetme serisinin onu yıprattığı belli oluyor.

"Bil ki tüm Seattle senin için tezahürat yapıyor."

"Sen bile mi?" diye soruyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme.

Evet. "Mümkün değil," diyorum ona, sözlerime serpiştirdiğim alaycılığın bana olduğu kadar sahte değil de gerçek gelmesini umarak.

"Hmm. Bundan şüpheliyim."

Ve o haklı. Çok, çok haklı.

"Bana mutlu bir şeyler söyle, Çarşamba." Yatağına uzanıyor, kolunu kaldırıp başının altına sıkıştırıyor.

Sade gri tişörtünü zorlayan kaslarına bakmıyorum. Ya da videoda bile ipeksi görünen siyah saçlarına. Ya da tıraş olması gereken kaba görünümlü saat beş gölgesi.

Hayır. Hiçbirine bakmıyorum.

"Buraya kar yağdı."

"Bu hiç mutlu değil. Kulağa korkunç geliyor." "Hayır. Karı seviyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Kokusu, bir şehri kaplaması ve her şeyi sakinleştirmesi, en çirkin yerleri bile güzel göstermesi. Ayrıca, Space Needle'ın gece kar yağarken nasıl aydınlandığını gördünüz mü? Cennet gibi."

Göğsünden yumuşak bir kahkaha yükseliyor. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Bana gülümseyerek başını sallıyor. "Hiçbir şey. Demek yıldızlar ve kar, ha? Senin olayın bu mu?"

"Ve Noel'de korku filmleri." "Tabii ki. Bunu nasıl unutabilirim?"

"Hmm... başka ne var, başka ne var?" İyi bir haber düşünmeye çalışarak çeneme vuruyorum. "Daisy bana beşlik çaktı."

"Yapmadın." Ayağa kalktı. "Göster bana." "Pekâlâ. Bekle."

Lawson'ın hem beni hem de Daisy'yi görebilmesi için telefonumu bir yığın hasta dosyasına ve zimbama yaslayana kadar manevra yaparak yere uzanıyorum. Onu yanıma oturtuyorum ve kuyruğunu sallayarak sabırla bana bakıyor.

"Ayağa kalk," diye talimat veriyorum ve kendini ayakta duracak pozisyona itiyor. "Çok iyi. Şimdi otur."

Kuyruğunu ileri geri sallayarak bana itaat ediyor ve ben de ağzı bir karış açık beni izleyen Lawson'a bakıyorum. Ona kaşlarımı sallayarak sessizce "*Gördün mü?*" diyorum.

Birkaç kez daha üzerinden geçiyoruz ve Daisy her seferinde dinliyor. Yukarı, aşağı ve tekrar yukarı. Her seferinde onu cesaretlendiriyorum, okşuyorum.

ve doğru şeyi yaptığını bildiğinden emin olmak. Sonra büyük sınav zamanı.

"Tamam, şimdi babana sana öğrettiğim numarayı göstereceğiz. Hazır mısın?"

Bir kuyruk sallama daha.

"Bana beş dakika ver," dedim elimi kaldırarak.

Bir saniye sürüyor... sonra bir saniye daha... ve sonunda pençesini kaldırıp avucumun üzerine koyuyor.

"Kapa çenenini!" Lawson bağırıyor, en az benim kadar heyecanlı. "O yaptı O!"

Daisy onun sesini duyar duymaz beni bırakıp ve deli gibi yalıyor.

"Gördün mü? Sana söylemiştim." Onu tutup tekrar kucağıma çekiyorum. "Birkaç gündür bunun üzerinde çalışıyordu. Eve döndüğünde sana sürpriz yaparız diye düşündük ama şu anda neşelenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Yapabilirim. Gerçekten, gerçekten yapabilirim."

Bana gülümsüyor ve bu onu Balkon Olayı'ndan beri en çok gülümserken gördüğüm andı.

"Senin için, Rory, gökyüzündeki tüm yıldızları toplar ve sadece senin için yüksek bir yere dizerdim, sırf seni tekrar böyle gülümserken görebilmek için."

Sözleri bana çarpıyor. Kafamda ve daha da kötüsü kalbimde çınlarken ilk seferindeki kadar gürültülüler. Onları kendimden uzaklaştırmaya ve engellemeye çalışıyorum ama Lawson bana gurur, mutluluk ve gerçek bir neşeyle bakarken bunun bir anlamı yok.

"I-" Otelinin kapısının çalınması söyleyeceklerini yarıda keser. "Ne?" diye homurdanır karşı taraftaki kişiye. Yataktan fırlar, kapıya doğru yürür ve kapıyı çekip açarak duvara çarpmasına neden olur. "Ne istiyorsun, Hayes?"

"Biz de bir şeyler yemek üzereydik. Var mısın?"

Lawson'ın gözleri telefona kayıyor, sonra tekrar Hayes'e bakıyor sanırım. Onu göremediğim için emin olamıyorum. "Ah, evet. Bana bir dakika ver."

"Kiminle konuşuyorsun? Annenle mi? Keller'ın bilmesine izin verme. Annenin numarasını almak için buraya gelecektir." Hayes parmaklarını sıklatır.

Lawson inliyor. "Yemin ederim..." Başını sallıyor. "O benim annem değil."

"O zaman kim-oh. Oh. Seksi bir telefon görüşmesi, ha? Bu yüzden mi

k lot giyi y o r s u n ?"

"K lotumun i inde değilim, seni sikik. Ben sadece..."

Ama devam etmedi, bu da bana i   amaşırlarıyla *olduğunu* s yl yor. Lawson beni neden i   amaşırlarıyla aradı? Ve daha iyi bir soru: Ne t r bir i   amaşırları giyiyor?  zerinde farklı karakterler olan aptalca Şeyler mi? Sade mi? Boxer mı yoksa boxer-brief mi giyiyor? Onlar-

Hayır! Hayır. Lawson'ın i   amaşırlarını d Ő nmeyi bırak!

"Bekle. Rory mi? Telefondaki Rory mi? HoŐlandıęın kız mı? Rory ile telefon seksi mi yapıyorsun?"

Hayes az  nce dedi mi.

"Hayır! Rory ile telefon seksi yapmayacağım. Ve sesini al alt, lanet olsun," diye tısladı Lawson takım arkadaşına. "Buraya gel."

Bir kargaşa oluyor, sonra ekran kararıyor ama hala sesleri duyabiliyorum.

"Seni lanet olası aptal. Onunla telefonda seks yapmıyorum. Sadece kontrol ediyorum."

"Evet, ama telefon seksi olmasını *diliyorsun*."

"Ben... O..." Lawson kelimelerinde t kezliyor. "Bu konunun dışında. Mesele Şu ki, b yle bir Şey olmayacak ve senin de sessiz kalman gerekiyor. Hutch, Rory'yle takıldığımı tam olarak bilmiyor."

"*Takılmaktan* kastın onunla telefon seksi yapmak mı? Ow! Bana bok atmayı kes," diye bağırıyor Hayes. "Anladım, telefon seksi yok. Ama neden Hutch'a s ylemiyorsun?"

"       ben..."

Onun bir nedeni yok, tıpkı benim Auden'a s ylememek i in bir nedenim olmadığı gibi. Bu  ok aptalca. Aramızda bir Şey yok gibi, değil mi? Kız kardeşime s ylemeliyim. Kardeşime *s yleyeceğim*.

"       bu onu hi  ilgilendirmez, işte bu y zden," diyor sonunda. "Pfft.

Bana  yle geliyor ki ondan hoşlanıyorsun ve Hutch'ın bilmesini istemiyorsun.

       senin tam bir moron ve playboy olduğunu biliyor ve m stakbel baldızını kirletmeni istemiyor."

"Beş saniyelіęine  eneni kapatabilir misin?"

G l yorum,        Lawson'ın bir başkasına  enesini kapamasını s ylemesi  ok komik.

Arama sessizleşiyor.

Bir.

 ki.

  .

Sonra aniden yüzü tekrar ekranı dolduruyor. Gülümsüyor. Büyük, geniş ve o kadar sahte ki komik.

"Uh, hey," diyor, gözlerini ekran dışındaki bir şeye dikerek.

Farkında olmadığı şey, arkasında bir ayna olduğu ve Hayes'i net bir şekilde görebildiği. Kalçalarını sallıyor ve biriyle öpüşüyormuş gibi yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, ikisinde de iyi iş çıkarıyor.

"Telefonu göğsüne dayamanın seni duyamayacağım anlamına gelmediğini biliyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Yani tüm bunları duydun mu?"
Kıkırdıyorum. "Evet, hepsini duydum."

"Ve bu da... yaklaşan oyunumun ilk taslağı!" Bir kahkaha atmaya zorluyor, bir elini gergin bir şekilde saçlarında gezdiriyor. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Sanki iki moron yazmış gibi."

"Hey!" diye itiraz ediyor

Hayes.

Lawson otel telefonunu ona fırlatır.

"Oh, gerçekten olgunca, Lawson. Bu geceki maçtan önce beni sakatla, harika fikir."

"Sana ne ki? Nasıl olsa çama biniyorsun."

Hayes onu yakalamaya çalışır ama çok hızlı hareket eder ve çocuk yüzüstü yatağa düşer.

"Muhtemelen onunla senin ilgilenmene izin vermeliyim."

Lawson iç geçirir. "Evet, muhtemelen iyi bir fikir. Yarın görüşür müyüz?" "Yarın."

"Hey! Dikkat et! Bu gece kazanmaya çalışıyoruz ve bu ellerin keskin olması gerekiyor," diye bağıyor Hayes'e bağlantıyı kesmeden önce.

Bu çok saçma. O gülünç. Ama bu yüzümde bir gülümsemeyle orada oturmama engel değil. Muhtemelen uzun, çok uzun zamandır dahil olduğum en eğlenceli şey, ki bu gerçekten üzücü çünkü binlerce mil uzakta gerçekleşiyor.

Tekrar masamın altına güvenle sıkışmış olan Daisy'ye bakıyorum.

"Baban tuhaf biri, bunu biliyor muydun?"

Bunun tamamen farkındaymış gibi uzun, yorgun bir iç çekiyor. "Ama o eğlenceli biri. O eğlenceli ve ben..."

Kelimelerin geri kalanını yutuyorum, onları kilitliyorum ve o anın sıcaklığıyla olduğunu bildiğim bir şeyi itiraf etmeden önce anahtarı atıyorum. Ofisimin zemininde ne kadar süre saklanarak oturduğumu

bilmiyorum.

Aklımdan geçen milyonlarca düşünceyi çözmeye çalışırken sorumluluklarımdan uzaklaşıyorum ama bu çok uzun sürüyor.
Ve hepsi Lawson yüzünden.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin değılim ama kim bilir ne zamandır ilk kez işten erken çıkıyorum, yatak odama giriyorum, çekmecemi çekiştirerek açıyorum ve birkaç hafta önce Lawson'dan aldığım şeyi çıkartıyorum. Başıma geçiriyorum, sonra telefonumu havaya kaldırıyorum, ne giydiğimi görebileceğı şekilde açıyorum.

Fotoğraftan memnun kaldığımda, ne yaptığımı düşünmeden önce, iki kelime ekleyerek gönderiyorum: *Ben bile*.

O gece, Serpents deplasmana gittiğinden beri ilk kez kazanıyor ve ben ikinci kez Lawson'ın formasını giyerek uyuyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

LAWSON

Resmi olarak Koç'un işi bitti.

Dün gece Seattle'a indikten sonra genel müdürden bir telefon aldık. Görünüşe göre bir süredir, hatta Noel tatili öncesinden beri bu konu üzerinde çalışılıyormuş ve bu sezon yaşananlar göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değil. Sezonun başında Süper On Altı'da takılırken, daha sonra yaptığımız gibi bir düşüş yaşayıp koç değişikliği yapılmasını bekleyemezsiniz.

İşin kötü tarafı, tüm suç Koç'ta değil ve takımdaki herkes bunu biliyor. Elbette bizden o sorumlu ama buzda oynayan bizleriz. Üzerimize düşeni yapmayan bizleriz. Ne yazık ki, bazen bir takıma hayat vermek için böyle bir değişiklik yapmak gerekir ve umarım bu değişim kışımızın altında bir ateş yakar.

Bu mağlubiyet serisi sayesinde şu anda Playoffların birkaç sıra dışındayız, ancak All-Star arasından sonra bir şekilde geri dönebilir ve kazanırsak, kazanırsak, kazanırsak, küçük bir şansımız var ve bir mucize gerçekleştirebilir ve bir wild card yeri kapabiliriz.

Çok ihtiyacımız olan o ara *şimdi* başlıyor. Günün ilerleyen saatlerinde yataktan kalkıyorum, kamp başlamadan önce yapmadığım bir şeyi yaparak izinli olduğum zamanı uyuyarak değerlendiriyorum, sonra da dairemde koşuşturup hazırlanıyorum.

Daisy'yi klinikten alıyorum ve onu görmek için ne kadar hevesliysen, Rory'yi göreceğim için daha da heyecanlıyım. En son tüm o saçmalıkları duyduğuna inanamıyorum.

Hayes'le bir gece geçirdim, salak herif. Yemek boyunca bana bakışlar fırlattı, çatal bıçak takımıyla cinsel jestler yaptı ve konu Hutch'a geldiğinde benimle oynadı. Bir an için Buffalo'nun takımında olmayı diledim, böylece ona saldırabilir ve hak ettiği gibi yere serebilirdim.

Sanırım beni bunu duymasından daha çok şaşırtan şey, bundan hiç etkilenmemiş gibi görünmesiydi, belki de ondan hoşlanmam fikrine tamamen ilgisiz değildi. Yani, onu öptüğümünden beri belli ki biliyor, ama bu haftalar önceydi ve o zamandan beri hiçbir şey olmadı. Belki de erkekler onu hep öpüyordur.

Bu düşünceyle yumruklarımı sıktım. Siktir, umarım erkekler onu sürekli *öpmez*. *Onu öpmek istediğim kadar* kötü bir şekilde öpen tek kişi olmak istiyorum, ki bu bir şey söylüyor çünkü onu gerçekten, gerçekten öpmek istiyorum.

Üzerime bir kazak alıyorum, sonra telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp aşağıya koşuyorum.

"Lucas!"

Döndüğümde Paige'in dairesinden çıktığını görüyorum. "Hey, nasılsın?"

"İyiym, iyiym. Dinle, bunu sorduğum için çok üzgünüm ama Yirmi dakika sonra vardiyam için restorana gideceğim ve Jaden klarnetini evde unutmuş. Benim için okula uğramanızın bir yolu var mı?"

"Uh..." Hay sikeyim. Paige'i hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için hayır demek istemiyorum ama Rory'yi görmeyi de çok ama çok istiyorum. Onsuz neredeyse iki hafta geçirmek çok ama çok uzun.

"Oh, Tanrım. Bunu sana sorarak ne yapıyorum? Bu çok fazla. Özür dilerim. I-"

"Hayır, dur. Çok fazla değil. Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum," diyorum ona, koridoru geçip enstrümanı zaten dolu olan ellerinden alıyorum.

"Gerçekten mi?" Bana gülümsüyor. "Senin gibi harika bir adamın yanında yaşamayı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunun için çok minnettarım."

Kulaklarımın ucu onun sözleri karşısında yanıyor. "Sorun değil Paige, gerçekten."

Bana saçmaladığımı söyleyen bir bakış atıyor ama görmezden geliyorum. "Arabana bir şey taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Gülümsemeye zorlamadan önce bir an dudağını dişlerinin arasında sıktı. "Hayır, hayır. Sen devam et. Kapıyı kilitlemem gerekiyor, sonra da doğruca işe gideceğim."

Şimdi aynı bakışı ona atma sırası *bende*. Arabasına gitmiyor çünkü bu

arabasının çalışmadığı anlamına geliyor. Tekrar.

Ama o da benim gibi bakışları görmezden geliyor, başını ve gözlerini başka yöne çeviriyor. Finansçımı arayıp onlara yeni bir araba almanın yollarını araştırmayı aklıma not ediyorum. Sürekli tamirciye götürmek zorunda kalmaları saçmalık, özellikle de yardım etmek için bir şeyler yapabilecekken.

Klarneti kaldırıyorum. "Gitsem ve bunu Jaden'a götürsem iyi olacak."

"Tekrar teşekkür ederim."

"Elbette. Komşular bunun için vardır, değil mi?"

"Doğru." Ben geri çekilirken bana şüpheyle bakıyor.

Asansöre gidiyorum, adım seslendiğinde düğmeye basmışım bile.

"Lucas?"

"Hmm?" Araba gelirken omzumun üzerinden bakarak soruyorum. Gözleri bana dikilmişti. "Yapma."

Tek bir kelime, bir uyarı.

Dikkate almayı düşünmediğim bir şey.

"Üzgünüm Paige, seni duyamıyorum!" *Kapıyı kapatma* düğmesine tekrar tekrar basarak içeri giriyorum. "Asansör çok gürültülü!"

Kapılar kapanıyor ama onun "Kahretsin Lucas!" diye bağırdığını duymadan önce değil. Telefonumu çıkarıp mali danışmanımı ararken gülüyorum.

Nihayet kliniğe vardığımda saat üçü geçmişti ve Rory'ye öğleden önce burada olacağıma söz verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Neyse ki Paige okulu arayıp yolda olduğumu haber verecek kadar ileri görüşlüydü, böylece tek yapmaları gereken Jaden'ı ofise çağırarak oldu, böylece aleti teslim edebilecektim. Beni okulunda gördüğü için o kadar heyecanlıydı ki, bu onunla öğle yemeği yememe dönüştü ve daha sonra en sevdiği öğretmenleriyle tanışmak için bir tura dönüştü, ki ortaya çıktığı gibi, hepsi. Beklediğimden çok daha fazlasıydı ama Jaden'ın şu anda okuldaki en havalı çocuk olduğuna eminim, bu yüzden kesinlikle buna değdi.

Elimde iki sıcak kahve, özür dilemeye hazır bir şekilde Seattle'ın en iyi veteriner kliniğinin kapısını açtığımda, burada görmeyi beklediğim son kişiyle yüz yüze geldim.

"Auden."

Çenesi düştü. "Lawson. Burada ne işin var?" "Oh, uh... Ben, uh..."

Kelimeler bulmak için çabalıyorum, herhangi bir kelime. Bunu Daisy'yi almaya gelmemden daha fazlası gibi göstermeyecek herhangi bir şey. Teknik olarak öyle değil ama öyle de sayılır. Ben yokken Rory'yle her gün konuşuyordum. İster kabul etsin ister etmesin, arkadaş olduk.

"Auden, şeyini unuttun..."

Rory bekleme salonunun ortasında durdu, elinde sıkı sıkı tuttuğu bir palto vardı. Açık yeşil gözleri benden ikizine ve tekrar bana bakıyor, içlerindeki panik gün gibi ortada. Umarım Auden bunu göremez.

"Lawson, sonunda Daisy için buradasın, ha?"

"Bekle. Daisy burada mı?" Auden kız kardeşine bakar. "Nerede o?"

"Masamın altında."

"Ne? Az önce ofisinizdeydim. Onu görmedim."

Rory omuz silkti. "Şuranın altında."

"Neden?"

"Onu izlediğim için mi?"

"Ne zamandan beri?" Auden, kız kardeşinin bunu ona söylemediğine inanamıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Yolculuklarından önce. O kadar da büyük bir mesele değil. Bunu her zaman yapıyoruz."

Veteriner teknisyeni Casey başını kaldırıp yaptığı işe bakıyor, gözleri benimkilerle temas ediyor çünkü Rory'nin aslında bunu her zaman yapmadığını çok iyi biliyor. Ben özel bir durumum.

Ama Auden bunu bilmiyor, bu yüzden elini göğsüne koyup "Çok tatlısın" dediğinde rahatlıyor.

Bunu sorgulamayacak ve ben de memnunum. Açıklamak istediğim son şey burada ne yaptığım ve Rory'nin Daisy'yi benim için ne kadar sık izlediği. Bu, birlikte geçirdiğimiz tüm zamanı da açıklamam gerektiği anlamına gelir ve şimdi bu konuya girmemeyi tercih ederim.

"Biliyorsun," diyor Auden, kız kardeşinin yanına geri dönerek, "kara bir kalbin varmış gibi davranabilirsin ama aslında öyle değilsin. Bütün bunları sonsuza kadar içinde tutamazsın, biliyorsun. Özellikle böyle zor günlerde içini dökmelisin."

Böyle zor günlerde mi?

Auden kız kardeşinden ceketini alır, sonra duraklar. "Boş ver." Kollarını Rory'ye doluyor, onu kucaklamak için sürüklüyor ve Rory her dakikasına karşı koyuyor.

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve tek düşünebildiğim, *ben sana sarılırken karşı koymadın, Çarşamba*. Elinden gelse şu anda beni tersleyeceğine sol taşağım üzerine bahse girerim.

Auden sonunda onu serbest bırakıyor, sonra omzunu sıvazlayıp topuklarının üzerinde dönüyor. Yanımda durdu.

"Umarım bunlardan biri teşekkür olarak onun içindir. Uzun bir gün oldu ve bunu kullanabilirdi."

Tamam, bu Auden'in bu satırlarda bahsettiği ikinci şey.
Ne olduğunu sormak istiyorum ama ona değil. Rory'ye sormak istiyorum.

Ama ben bilmiyorum.

Henüz değil. Onun
yerine başımı
sallıyorum. "Biri öyle."

"Güzel." Bana göz kırpmıyor. "Belki de Hutch'ın söylediği kadar kötü biri değildir."

"Beni seviyor ama Keller'ın beni sevdiği kadar
değil." Auden gülüyor. "Tabii, onun gibi bir şey."

Kız kardeşine el sallıyor, sonra da kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Hemen bekleme alanını geçip Rory'nin yanına gidiyorum, o da dönüp koridora yöneliyor. İzin verilip verilmediğini umursamadan onu yakından takip ediyorum. Bugün neler olup bittiğini öğrenmek için çok hevesliyim.

Ofis kapısını arkamdan iterek kapattığımda bir itiraz bekliyorum ama alamıyorum. Çoktan masasının arkasındaki sandalyeye çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Ona aldığım kahveyi masasına bırakıyorum, sonra da karşısına oturuyorum. Birkaç dakika böyle sessizce oturuyoruz, Daisy sonunda masanın altından sürünerek çıkıyor ve bana doğru koşuyor.

Labrador'u kollarımın arasına alıp burnumu yumuşak tüylerine gömerken, "İşte benim küçük uslu kızım," diye fısıldıyorum. Hâlâ yavru köpek gibi kokuyor ve ben buna bayılıyorum. "Annene karşı iyi miydin?"

Rory inliyor ama bu normal bir inleme değil. Bir sorun var. Başını kaldırıyor ve işte o zaman görüyorum, gözleri kıpkırmızı. Ağlıyor ya da ağlamak üzere. Her iki durumda da sandalyemden kalkıp masanın diğer tarafına geçiyorum.

"Sen ne-"

Ama bitirmesine izin vermedim. Sandalyesini döndürüyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, Daisy'yi yere bırakıyorum ve çok çalışan veteriner hekimi kollarımın arasına alıp ona sarılıyorum. Ve geçen seferki gibi bana karşı koymadı.

Hayır, ona doğru *eğildi*. Hatta bana sarılıyor, kollarını bana doluyor ve vücudu sessiz hıçkırıklarla titremeye başlarken can havliyle bana tutunuyor.

Evet, ağlıyor. *Gerçekten ağlıyor* ve lanet olsun, her saniyesinden nefret ediyorum. İlk defa ağlayan bir kadınla karşılaşmıyorum. Annem babam tarafından terk edildi. Onunla uyanık geçirdiğim birçok gece oldu, diğer odadan ağladığını duyabildiğimi bilmediği zamanlarda bile. Yanına gittiğimde her şey yolundaymış gibi davranır, bana dondurma yedirir, sonra da gözyaşlarımı silerken beni yatağıma geri götürürdü.

Yani şu anda olanlardan korkmuyorum, en azından, ama buna şaşırdım. Rory her zaman çok... Ona Çarşamba dememin bir nedeni var. Böyle yıkıldığına göre bugün bir şeyler çok ama çok ters gitmiş olmalı.

Ona zaman tanıyorum, her şeyi anlatmasına izin veriyorum. O da öyle yapıyor, hıçkırıklar vücudunu sararken ve gözyaşları yanaklarından omzuma doğru özgürce akarken bana yapışıyor. Tüm bu süre boyunca sırtını okşuyorum, o bunu yaparken teselli etmekten başka bir şey yapmıyorum.

Sonunda sakinleştiğinde, birkaç santim uzaklaşıyor. Sümüklü, sıcak ve lekeli ve kesinlikle ağlamış gibi görünüyor, yine de hiç şu anki kadar güzel olmamıştı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve ben de utancının yüz hatlarından geçişini izliyorum.

"Hey..." Yavaşça söylüyorum.

Başka tarafa bakmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum, çenesinden tutup onu yüzüme bakmaya zorluyorum.

"Hey," diye tekrarladım. "Sorun yok."

"Değil." Burnunu çekiyor. "İyi değil. Bu hiç profesyonelce değildi ve iğrenç olduğundan bahsetmiyorum bile. Nefret ediyorum..." Titriyor. "Duygular. Hislerimden nefret ediyorum."

Kıkırdıyorum. "Duygular

normaldir." "Hayır. Hayır değiller.

Onlardan nefret ediyorum."

"Tamam, onlardan istediğin kadar nefret edebilirsin. Sorun değil. Ben sadece..." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ne oldu?"

Tekrar burnunu çekiyor, sonra derin bir nefes veriyor. "Bu... Bugün bir kediye uyutmak zorunda kaldım ve Hades'e çok benziyordu, büyük, tüylü ve gri, ve o... Bilmiyorum. Bana çarptı. Aptalca olduğunu biliyorum ama çok zordu." Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkileri buluyor. "Bu kadar zor olmasını beklemiyordum, biliyor musun?"

Hay sikeyim. Yaptığı işin bu yönünü hiç düşünmemiştim. Yani, çok açık ama veterinerlik ofisleri söz konusu olduğunda beynimi mutlu düşüncelerle kandırmayı seviyorum. Buraya gelen tüm yavru köpekler, kedicikler ve tatlı küçük hayvanlar, son günlerini yaşayan yaşlı, çökmüş hayvanlar değil. Bunu asla ama asla düşünmek istemiyorum ve Rory'nin bunlarla sık sık uğraşmak zorunda kaldığını bilmek... Tüm duygularını gömmeye çalışmasına şaşmamalı.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Bunun yardımcı olmadığını ve muhtemelen hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ama üzgünüm. Gerçekten."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Çok yardımcı oldu, Lucas. Sandığından çok daha fazla."

Lucas.

İsmimi duyunca kalbim tekliyor. Aptalca, biliyorum. Tanrı aşkına bu benim adım, her zaman duyuyorum. Ama bir şekilde, az önce, ismimden çok daha fazlası gibi geldi. Ve önünde ağlamam için *bana* güvenmiş olması... bunun da bir anlamı var. Ne? Bilmiyorum, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadığım büyük bir şey olduğunu biliyorum.

Rory bir nefes daha veriyor, sonra inliyor ve hissettiği her şeyden kurtulmaya çalışıyormuş gibi vücudunu sallıyor.

"İşe geri dönmeliyim. İhtiyacım var..." Ben ayağa kalkarken o sandalyesini çekip masasının üzerindeki bir şeyleri kurcalamaya başlıyor. "Yapmam gereken çok şey var, mesela... yapmam gerek-"

"Bir mola."

"Ne?" diye soruyor bana bakmadan, masasının bir kısmını kaplayan takvim defterini kaldırıp ne olduğunu bile bilmediğim bir şey aramakla meşgul.

Sandalyesini bir kez daha tutup kendime doğru çeviriyorum. "Lawson, ben-"

Ellerimi sandalyesinin kolçaklarına koyuyorum ve neredeyse birbirimize değene kadar eğiliyorum. Hakkını yemeyelim, geri çekilmiyor. Sert bakışlarına karşılık veriyor, geri adım atmıyor.

"Bir molaya ihtiyacın var."

Omuzları çöktü. "Ne? Sen neden bahsediyorsun ki?" Sesi yorgun geliyor, ama *senden bıktım* türünden bir yorgunluk değil. Daha çok *iliklerime kadar yorgunum* türünden bir yorgunluk.

"Bir mola vermenizden, buradan, ofisten çıkmanızdan bahsediyorum - ve sadece bir öğleden sonra veya bir gün için değil. Yasal bir mola vermekten bahsediyorum, bir ya da iki gecelik bir mola."

Daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başladı bile. "Yapamam,

Lawson. Bunu yapmam. I-"

"Yapabilirsin. Yapabilirsin. Ve yapacaksın."

"Bana mola vermemi *emredemezsiniz*."

"Hayır, ama seni omzuma atıp buradan dışarı taşıyabilir ve bir tane almanı sağlayabilirim."

"I..." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak alay ediyor.

"Yapmazsın." "Oh, Rory..." Yaklaşıyorum, bana bakarken onu gölgede bırakıyorum.

kocaman gözlerle. "Ben de isterdim."

Yutkunuyor ve nefes alışları biraz düzensiz gelmeye başlıyor. "Sen delisin." "Ve eğer bu şekilde çalışmaya devam edip düşmeyeceğini düşünüyorsan sen de öylesin.

ayrı."

Tartışmak için ağzını açtı ama hemen kapattı. Ben haklıyım. Haklı olduğumu biliyor. Bunun sürdürülebilir olmasına imkan yok. Kendi kedisine benzeyen bir kediye uyutmak zorunda kaldığı için dağıldı. Tam bir çöküşten sadece küçük bir olay uzakta ve ben kendimi kısmen suçlu hissediyorum. Sadece klinikle değil, Daisy'yle de ilgilenmek için gece gündüz çalışıyor. Bunu ona borçluyum.

"Ara vermek için ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor birkaç şarjlı saniyeden sonra.

"Benimle gel."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Seninle mi? Nerede? Ve neden?"

"Evet, benimle. Peki nerede? Şey, bu bir sürpriz. Neden mi? Daha önce konuştuğumuz diğer tüm nedenlerden dolayı."

"Bunlar *seninle* gelmek için sebep değil. Senden hoşlanmıyorum bile."

İçimi çektim. "Ben de tatildeyim Rory ve birkaç günlüğüne ayrılmayı planlıyorum." Ben de öyle. Aslında eve gidip sonunda annemi görecektim, ama Rory'yi böyle görünce... Onu bırakamıyorum. "Komik bir şey yok. Art niyet yok. Sadece güzel, dinlendirici bir hafta sonu geçirmek, şehirden uzaklaşmak ve biraz temiz hava, biraz dağ havası almak. Bilirsiniz, gökyüzünün parlak olduğu ve kilometrelerce kesintisiz devam ettiği bir yerde..."

"Ben de varım!"

Sırıtiyorum. Onu bununla yakalayacağımı biliyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." İç geçiriyor, sandalyeye geri yaslanıp boşluğa bakıyor. "Haklısın. Buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Dr. Helms, Casey... ben yokken işleri onlar halledebilir."

"Yapabilirler."

"Ve hastalarım iyi olacak. Tamamen iyi olacaklar." "İyi olacaklar."

"Bunu yapabilirim," diyor, benden çok kendine. "Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin. Yapacaksın."

Bana baktı. "Seninle geleceğim... tek bir şartla."

Gözlerimi şüpheyle kısıyorum ama başımı sallıyorum.

"Tamam..."

"Kedimi getiriyorum."

Gülüyorum. "Anlaştık. Kedini de
getirebilirsin." "Evet!" Havaya yumruk
atıyor.

"Ama, Çarşamba?" "Evet
mi?"

"Formamı da getir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

RORY

Şu anda Petey'ye aylık anal bez ifadesini veriyor olmam gerekiyordu ama onun yerine gösterişli bir BMW'nin içinde Lucas Lawson'ın yanında oturuyorum. Cuma sabahı ve dağ yollarında kıvrıla kıvrıla ilerliyor, sürpriz varış noktamıza her geçen dakika daha da yaklaşıyoruz. Hafta sonu için neyi kabul ettiğime dair hiçbir fikrim yok ama beni öldürmek için ormanın ortasına götüreceği anlamına gelse bile tamamen kabul ediyorum. En azından bundan sonra işe dönmek zorunda kalmayacağım.

Kimi kandırıyorum ki? Hastalarımı bunun için çok fazla özlerim.

"Bu gerçekten güzel bir araba," diyorum ona, ellerimi son bir saattir yaptığım gibi yine deri koltukların üzerinde gezdirerek.

"Teşekkürler. Otoparkta bunun gibi üç tane daha var." "Ne?

Ciddi misin?"

"Hayır." Gülüyor. "Evimi gördün, aynı arabadan üç tane alacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

"Belki mi? Bilmiyorum. Hiç de tahmin ettiğim gibi biri değilsin."

Bu doğru. Onunla ilk tanıştığımda aklımdakinden çok uzaktı. Etrafta takılmak isteyeceğim türden bir adam olmadığını hemen anladım. Sporcu titreşimleri yayıyordu ve iyi anlamda değil.

Ama gerçek Lawson... O kesinlikle sadece bir sporcu değil. O çok daha fazlası.

"Hmm. Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum." "Bu iyi bir şey," diyorum ona.

Tekrar yola bakmadan önce gri gözlerini bir anlığına bana kaydırıyor. Bütün yol boyunca yaptığı bir şey bu. Sanki burada olduğuma inanmıyor gibi.

Kahretsin, ben de burada olduğuma inanmıyorum.

Açıkçası bunu Auden'a söylemedim ama Casey'e söylediğimde yüzündeki şok ifadesi hemen fark edildi. Hemen ardından beşlik çaktı ve güvenliği çağırmadan önce oradan defolup gitmemi söyledi. Tabii ki ona güvenliğimiz olmadığını hatırlattım ve hastalarımı Dr. Helms'e teslim etmeyi bitirdim.

"Her neyse," diye devam ediyor Lawson, "Ben ligdeki diğer oyuncular gibi gelip önümüze atılan büyük dolar işaretlerini gördükten sonra hemen dönüp son kuruşuna kadar harcayanlardan değilim. Faturalarımı ödüyorum, mütevazı bir dairede yaşıyorum, bir arabaya para harcıyorum ve paramın geri kalanını alıp yatırım yapıyorum, böylece hokey kariyerim sona erdiğinde beş parasız kalmıyorum. Şimdi yatırım mülklerimden birine gidiyoruz."

"Yatırım amaçlı gayrimenkulleriniz mi var?"

Gülüyor. "Evet, öyle. Bu seni şaşırttı mı?"

"Ah, özür dilerim. Bir önceki sorumu sözlerime daha da fazla şok katarak tekrarlamam mı gerekiyor?"

Sırıttıyor. "Hayır."

Direksiyonu tutuşunu ayarlayarak başını sallıyor. Bir erkeğin araba kullanmasını izlemenin hoşuma giden bir şey olduğunu hiç bilmezdim ama yavaş yavaş Lawson'ın çekici bulmamam gereken ama yaptığı pek çok şey olduğunu fark etmeye başlıyorum.

"Ama evet, birkaç mülküm var. Aslında işletme diplomam var."

"Ne?"

"Tamam, ikinci kez inançsızlık ve tam bir şok karışımı bir ton kullandın. Dikkat et çünkü bu arabayı geri çevireceğim." Arka koltuğa bakıyor, Daisy sandığında, Hades de onun sandığında. "Öyle değil mi Daisy?" Daisy bir ses çıkarır, sonra oflar. Lawson başparmağını ona doğru uzatıyor. "Gördün mü? Anlıyor."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece... Bunu pek beklemiyordum. Seni üniversitede hayal edemiyordum."

"İnternete girdim."

"Hokey oynarken olduğu gibi mi?"

"Öyle mi?" Bunu bir soru olarak ifade ediyor, ama daha çok "*Bu neden şaşırtıcı?*" gibi bir soru. "Pek çok kişi bunu yapıyor. Çok zor ama ligden çıktığında ve ne yapacağını bilemediğinde buna değer. En azından sırtınızı yaslayabileceğiniz bir şeyiniz olur."

Akıllıca. Gerçekten çok akıllı. Lawson'dan beklediğimden daha zeki olduğu kesin.

"Özür dilerim. Düşündüm ki... Şey, diyelim ki kendini farklı bir ışık altında sunuyorsun, ama şimdi merak ediyorum, bunu bilerek mi yapıyorsun, böylece insanlar senden fazla bir şey beklemiyor mu yoksa gerçekten iyi bir insan olduğun ve dikkatlerin bunun üzerinde olmasını istemediğin için mi? Sadece iyilik yapmak, iyi olmak ve kötü bir çocukmuş gibi *davranmak* istiyorsun."

"Oh, güven bana, Rory-ben gerektiği yerde kötü bir çocuğum."

Bana göz kırpmıyor ve bu, The Balcony Thing'de bana söylediği replik kadar bayağı bir şey - yine de vücudum bu jest karşısında zonkluyor.

Buna rağmen, telefon görüşmemizde ona Jaden'ı sorduğumda yaptığı gibi yine konuyu saptırması gözümünden kaçmıyor. Bu bana, ortaya koyduğu basmakalıp sporcu, et kafalı kişiliğine rağmen, gerçekte olduğu adamdan çok uzak olduğuna inandırıyor.

Onun gerçekte olduğu adamı seviyorum. Hem de çok.

Yolculuğun geri kalanında hava durumundan en son izlediğimiz şeye - benim için korku antolojisi, onun için bir casus aksiyon programı- ve ailelerimize kadar rastgele şeyler hakkında sohbet ediyoruz. Bana annesinden bahsediyor, barda çalıştığı zamanlardan hikayeler anlatıyor ve bana profesyonel bir atlet babayla büyümenin nasıl bir şey olduğunu soruyor. Ona babamın beni hokey oynamaya zorlamadığını söylediğimde şaşırmış görünüyor.

"Ligdeki en kötü hikayeleri hep ebeveynlerinden biri spor yapmış olan çocuklardan duyuyorum. Bu her zaman bir rekabet ya da hayatları boyunca o kadar zorlanmışlar ki spordan başka bir şey bilmiyorlar. Bu çılgınca."

"Bu çok üzücü."

"Öyle. Bana Dan Scott'ın Nathan'a yaptıklarını hatırlattı."

"Dan Scott mı? *One Tree Hill*'deki Dan Scott gibi mi Dan Scott?" Yanakları pembeleşir. "Ah, evet. İşte o."

"*One Tree Hill*'i izliyor musun?"

"Birkaç kez. Annemin en sevdiği programlardan biridir." Bana doğru baktı. "Ne?"

Şaşkınlığımı gizleme zahmetine bile girmeden başımı sallıyorum. "Hiçbir şey. Lawson'ın Beni Şaşırtmaya Devam Ettiği Yollar sütununda bir işaret daha."

"Benim hakkımda liste mi tutuyorsun?"

"Tabii. Lawson'ın Tam Bir Pislik Olduğu Yollar listesi var. Lawson'ın İnsana Benzemesinin Yolları listesi. Lawson'ın Cesedini Saklayabileceğim Yerler listesi, ki bu Lawson'ı Öldürebileceğim Yollar listesiyle karıştırılmamalı. Ve tabii bir de az önce bahsettiğim liste var."

"Çok fazla liste var. Lawson'ın Beni Tahrik Etmeye Devam Ettiği Yollar listesinin olmamasına şaşırdım." Kurt gibi sırtıyor. "Tabii yoksa."

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. *Çok* çabuk.

Hâlâ sırtarak yola dönmeden önce ona ters ters bakıyorum. Lawson sinyal lambasını yakıyor, sonra yolun hemen kenarındaki küçük bir dükkâna giriyor.

"Burada ne işimiz var?"

"Bakkaliye. Kulübeye en yakın market burası."

Bu konuda panik yapmamaya çalışıyorum. Her ne kadar büyük bir şehirde yaşayacağımı hiç düşünmemiş olsam da, her şeyin bu kadar yakın olmasına oldukça alışmıştım. Şimdi ise ıssız bir yerde olacağız ve her şey ters gidebilir.

Mesela Lawson beni tekrar öpebilir ve ben de bütün bir hafta sonu boyunca onu tekrar öpmemek için kendimi zor tutarım. Bana sorarsan işkence gibi geliyor.

Daisy ve Hades için aracı çalışır halde bırakarak cipten iniyoruz ve içeri giriyoruz. Tüm temel ihtiyaçlarla dolu küçük şirin bir dükkan. Köşede hiç beklemediğim bir şarküteri tezgahı bile var.

"Lawson!" diye bağılıyor orada çalışan adam biz kapıdan girer girmez. "Seni aylardır buralarda görmemiştin."

"Selam Willy. Nasılsın?"

"İyi, iyi. Sezonu izliyordum, evlat. Bu..." Yaşlı, iri yarı adam ıslık çalıyor. "Zor bir durum."

"Evet, evet. Biliyorum. Bu yüzden buraya geliyorum. Biraz sıfırlama, anlıyor musun? Temiz hava ve dağ manzarasının beni tekrar yola getirmesini umuyorum."

"Ah, olabilir. Kesinlikle yapabilir. Bu şey sihirli, sana söylüyorum." "Umarım öyledir. Şu anda biraz sihir kullanabilirim."

Willy'nin gözleri bana kayıyor. "Peki bu kim?"

"Merhaba, ben Rory. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bir kız getirmek, ha? Bunu o zamandan beri yapmamıştın..." "Biliyorum," diyor Lawson, gözleri benimkileri bulduğunda.

Buraya başka kadınlar mı getirdi?

Ciddi ol, Rory. Tabii ki öyle.

Haklısın. Mantıklı. Ben aptal değilim. Özel olmadığımı biliyorum. Bu muhtemelen onun için normal. Onu insan gibi gösteren şeyler yapıyor olabilir ama o hâlâ aynı playboy ve bu onun için hâlâ bir şey ifade etmiyor.

"Sen buraya geldiğinden beri pek bir şey değişmedi. Birkaç yeni gazoz aldık ama hepsi bu kadar."

"Teşekkürler Willy. Kısa sürede yakanızdan düşeceğiz."

Lawson bir sepet kapıyor, sonra bir tane daha kapmadan önce bana uzatıyor. "Kulübede yemek pişirmek için gerekli her şey var, yani her şeyi yapabiliriz. Eğer atıştırmalık ve içeceklere göz kulak olmak isterseniz akşam yemeğini ben halledebilirim."

"Pekâlâ." Onun gittiği yönün tersine doğru gidiyorum.

Aptalca, biliyorum ama buraya başka kadınları getirmesi fikrinden kurtulamıyorum. Bunun bir hafta sonu kaçamağı olması gerekiyordu, sonunda rahatlayacaktım; şimdi tek düşünebileceğim hangi yüzeye dokunmanın güvenli olduğu ve işi bittikten sonra onu düzgün bir şekilde dezenfekte edip etmediği olacak.

Sepetime birkaç şey atıyorum; krakerler, farklı peynirler ve birkaç paket cips ve simit. Küçük seçkiden birkaç parça meyve alıyorum, sonra sepetin geri kalanını şarapla dolduruyorum. Bir sürü, bir sürü şarap. Ön tezgâha gitmeden önce Lawson için altılı bir paket bira alıyorum, sonra onunla ön tarafta buluşuyorum.

Ona karşı çıkmaya çalışsam da Lawson ödeme yapmakta ısrar ediyor.

"Akşam yemeği için biftek ve patates, biraz tavuk göğsü, kahvaltı için birkaç şey aldım ve öğle yemeği için sandviç yapabileceğimizi düşündüm," diye açıklıyor siyah kredi kartını Willy'ye uzatırken.

"Pekâlâ," diyorum tekrar, ondan başka her yere bakarak.

Kendine gel, Rory.

Birkaç kez nefes alıp veriyorum, Willy'ye el sallayarak veda ediyorum ve Lawson'ın hepsini taşıdığı dört poşet market alışverişimizle yola koyuluyorum. SUV'a geri dönüyoruz ve Lawson'ın kolunu kafalığımın arkasına koyup geri geri gitmesinden tahrik olmamak için elimden geleni yapıyorum. Kullanabileceği mükemmel bir yedek kamerası var. Bu hareketin ne kadar seksi olduğunu biliyor ve bunu sadece bana işkence etmek için mi yapıyor?

Yola çıkmadan önce durdu ama bu normal bir duruş değildi. Bakışları tamamen bana odaklanmış durumda ve karşıdan gelen trafiğe hiç bakmıyor.

"Rory?"

"Hmm?"

Devam etmiyor. Önce benim ona bakmamı bekliyor.

Bir nefes çekiyorum, sonra ona doğru dönüyorum. İnanılmaz derecede gri olan o lanet gözler benimkilerle buluşuyor ve onlara baktığımda nefesimin ciğerlerimden çalındığını hissetmediğim bir zaman olacak mı diye merak ediyorum.

"Annem hakkında konuşuyordu."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve bu aptalca. Böyle hissetmeye, Lawson'ın buraya getirdiği ilk kişi olmadığım için endişelenmeye hakkım yok.

"Buraya hiç kimseyi getirmedim," diye devam ediyor. "Sadece seni ve onu. Burayı önemi olmayan insanlarla paylaşmam."

Sonra arabayı tekrar yola çekti ve sessizlik içinde sürüşü tamamladık.

Yolun sonundaki küçük posta kutusu olmasaydı göremeyeceğim çakıllı bir yolun aşağısında bir kulübe var. Aslında bir kulübe değil, en azından *benim* kulübe anlayışına göre değil.

Burası ıssız bir yerdeki tek odalı bir kulübe değil. Ağaçların arasına sıkışmış, iki katlı kocaman bir sanat eseri. Etrafına yığılmış birkaç metre kar, ekstra rahat ve davetkar görünmesini sağlıyor ve hafta sonu için hepsi bizim.

"Bu inanılmaz," diyorum araçtan inerken. "Ve hiç de beklediğim gibi değil."

Kıkırdıyor. "Evet, benim annem de aynı şeyi söyledi. Gitmek istemediği için onu tekmeleyerek ve bağırarak arabaya kadar sürüklemek zorunda kaldım."

"Annen bir şeylerin peşinde olabilir. Ben de gitmek isteyeceğimden pek emin değilim."

"Hadi ama. İçi daha da güzel."

Bu mükemmel sahneden daha mı iyi? Hiç sanmıyorum.

Lawson benim çantamı bir omzuma, onunkini de diğer omzuna atıyor, sonra Hades ve Daisy'yi alıyor. Eşyalarımızla dolu halde orada dikilirken aptal gibi görünüyor ama yardım etmeyi teklif ettiğimde, yiyecekleri almak için geri geleceğini söyleyerek reddediyor. Normalde itiraz ederdim ama bu manzaradan daha iyi olduğunu vaat ettiği bu kulübenin içini görmek için çok hevesliyim.

Merdivenlerden çıkarken bana "Komşulara araba yolunu bizim için sürmelerini söyledim ama verandayı tuzladılar mı bilmiyorum, o yüzden adımlarına dikkat et" dedi.

Sorunsuz bir şekilde yukarı çıkıyoruz... en azından kapıya varana kadar. "Siktir," diye mırıldandı Lawson.

"Sorun nedir?"

"Ben, uh... Benim..." Yanakları kızarmış ve içimden bir ses bunun sadece soğuktan kaynaklanmadığını söylüyor. "Anahtarlar. Cebimde."

"Oh."

"Evet. Yapabilir misin..."

Cümlesini tamamlamadan susuyor ama ikimiz de ne soracağını biliyoruz.

Yapmamalıyım. Gerçekten, gerçekten yapmamalıyım. Ama yine de... "Tabii."

Ellerimin ne kadar titrediğine dikkat etmemeye çalışarak uzanıyorum. Komik, çünkü hayvanlar üzerinde ameliyatlara yapıyorum ve ellerimin sabit olmasıyla tanınıyorum. Ama iş Lawson'a gelince durum değişiyor. Parmaklarımı cebine sokuyorum -tabii ki dünyanın en dar kotunu giyiyor- ve anahtarları aramak için içeri giriyorum. Sanırım arabadan kapıya kadar olan kısa yürüyüşte derinlere düşmeyi başarmışlar, çünkü hayatımı kurtarmak için onları hissedemiyorum.

Daha da aşağıya uzanıyorum, parmaklarımı daha da derine kaydırıyorum, ama yontulmuş kalçalarının sıcaklığı ve sertliği dışında hâlâ hiçbir şey yok. Hokey oyuncularının bacaklarını çok iyi kullandıklarını biliyorum, bu da muhtemelen oldukça güçlü oldukları anlamına geliyor, ama *kahretsin. Böyle olmalarını beklemiyordum.*

"Rory..."

"Evet?"

"Ceketimin cebini kastetmiştim."

"Oh!" Elimi çekiyorum, bu noktada yanaklarım yanıyor, sonra deri ceketine uzanıp anahtarları çıkarıyorum. Göğsüne vuruyorum. "Seni göt! Bunu bana neden söylemedin?"

Sırıtarak omuz silkiyor. "Sadece beni hissetmek istediğini düşündüm."

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona, arkamı dönüp kapının kilidini açarken.

Sırtıma doğru alçak sesle gülüyor. "Keşke yapsaydın, Rory. Keşke yapsaydın."

Kapıyı iterek açtım ve içeride birkaç ışığın yandığını ve içeri girdiğimde içerinin sıcak olduğunu görünce şaşırdım. Isınana kadar bir süre donmayı bekliyordum ve buna gerek kalmayacağına sevindim.

"Hades ve Daisy donarak ölmesin diye komşuya şömineyi de yaktırdım."

"Komşunuz kulağa olağanüstü hoş geliyor."

"Öyle ama bunun nedeni sezon boyunca düzenli bakım karşılığında burayı sürekli kullanıyor olması. Açıkçası kışın burada istediğim kadar vakit geçiremiyorum, bu yüzden Jeff ve ailesinin burayı kullanmasına izin veriyorum."

Komşularınızın evinize girip kendi istediklerini yapmalarına izin vermenin hiçbir şey olmadığını söylüyor, oysa gerçekte nüfusun çoğunun bu fikre sıcak bakması mümkün değil. Ama Lawson öyle değil. Bunun onun küçük kasaba zihniyetinden kaynaklandığını düşünmek istiyorum ama sanmıyorum. Bence o gerçekten iyi bir adam.

Karla kaplı botlarımı çıkarıyorum, sonra ayakkabılarını çıkarabilmesi için Lawson'ın kollarından hayvanları alıyorum. Onları yere bırakıp kasaları açıyorum. Daisy hemen dışarı fırlıyor... sonra doğruca Lawson'ın yanına gidiyor ve ilgi çekmek için bacaklarını tırmalıyor.

Öte yandan Hades'in hiçbir şeyle fazla ilgilendiği yok. Arabada geçirdiğimiz iki saat boyunca beni hiç özlemedi ve bu belli oluyor. Kapıyı açık bıraktım ve onu kendi haline bıraktım. Ne zaman isterse dışarı çıkıp etrafı keşfedecek.

Kabinin içine doğru ilerledim ve itiraf etmekten nefret etsem de Lawson haklıydı. Dışarıdan manzara harikaydı ama içerisi ile kıyaslanamaz bile. Mutfaktaki paslanmaz çelik aletler ve şık mobilyalarla modern bir mekan, ancak yüksek tavanları ve deri kanepenin arkasındaki pazen battaniyeler ve duvarları süsleyen eski fotoğraflardan oluşan tipik lodge dekoruyla hala rustik bir kabin hissine sahip.

Asıl göz alıcı olan, diğer taraftaki pencerelerden oluşan duvar, uzaktaki ağaç hattının ve dağın en inanılmaz manzarasını sunuyor. Bu manzara bir filminden fırlamış gibi ve ben de ona doğru yöneliyorum, burnumu soğuk cama bastırıyorum, belli ki lekeleri umursamıyorum.

"Bu... *Vay canına.*"

"Sana söylemiştim," diyor Lawson, arkamda durarak. Üzerinden yayılan ısı pencerenin buz gibi havasını yok ediyor. "Nefes kesici, değil mi?"

"Gerçekten öyle. Uzun zamandır PNW'de yaşıyorum ama hiç böyle bir manzara görmemişim."

"O zaman gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Bunu her zaman yolda olan adam söylüyor."

"Hey, boş zamanım olduğunda, bunu keşfederek geçiriyorum. Yaz boyunca yüz milden fazla yürüdüm."

"Ciddi misin?" Sonunda gözlerimi önümdeki pitoresk manzaradan ayırarak soruyorum, sadece burada olduğum sürece tam olarak yararlanmayı planladığım sıcak küvette oyalanmalarına izin veriyorum.

"Evet. Bir şekilde formumu korumam gerekiyor." Karnını sıvazlıyor, ki ben mükemmel bir şekilde kesildiğini *biliyor*. "Ayrıca beni beladan uzak tutuyor."

"Beladan hoşlandığını sanıyordum, Lawless." Yüzünü buruşturdu, ben de güldüm. "Sadece sen bir değil iki saçma isimle paçayı kurtarabilirsin."

Omuz silkiyor. "Bu bir hediye."

"Hmm. Onun gibi bir şey." Pencereden dışarı bakmak için geri dönüyorum. "Peki, önce ne yapacağız? Jakuzide çıplak yüzeceğiz, değil mi?" Yansımasında çenesi düşüyor ve omzunu sıvazlamak için dönerek gülüyorum. "Şaka yapıyorum Lawson. Seninle çıplak yüzmeyeceğim. Mayo getirdim."

Yanından geçip çantamı alıyorum ve yatak odamı bulmak için merdivenlere yöneliyorum.

"Oh, ve, Lawson?" Pencerenin yanında donmuş bir şekilde durduğu yerden sesleniyorum.

"Öyle mi?"

"İki parçalı."

BÖLÜM 14

LAWSON

"Bu iki parçalı."

Rory'nin şöminenin yanındaki sandalyeye kıvrılıp bir kitabı yavaşça karıştırdığı birkaç saat boyunca bu sözcükler kafamın içinde dönüp durdu. Kapağında kırmızı elbiseli bir kadın bir hediye kutusunun üzerine basmış, kitabın adı da onu en yakın arkadaşına hediye etmekle ilgili, ki bu şaşırtıcı. Onu hiç de romantik bir okuyucu olarak düşünmemiştim. Elbette korku, belki bir ya da iki cinayet gizemi, ama kesinlikle romantizm değil.

Bir süre okumaya çalıştım ama kitabın içine giremedim ya da belki de Rory çıkardığı küçük seslerle dikkatimi dağıtıyordu. Bir sayfada bir şeye kıkırdıyor, sonra başka bir sayfada nefesi kesiliyor, bir şeyi beğenmediğinde yumuşak bir *hmmph* sesi çıkarıyordu. Hatta birkaç kez kalçalarını birbirine sürterken yakaladım ve bunun sadece yaramaz bir sahne okurken olduğunu varsayabilirim.

Omzunun üzerinden bakıp koltuğunda neden kıpırdadığını görme isteği çok güçlüydü, ama bunu bastırmayı başardım, bunun yerine ateşi körüklemek ve daha fazla odun getirmekle meşgul oldum. Şimdi de akşam yemeğine başlamak üzereyim. Ne sevdiğinden emin değildim, bu yüzden biftek ve garnitür ile basit tuttum. Yemek yapmayı bildiğim tek şey bu değil ama çok lezzetli.

Telefonumdan biraz müzik açıyorum, arka planda yumuşak bir müzik, sonra bizi beslemeye çalışıyorum. Sonunda hava almaya çıktığında bifteklerimizi tavaya yeni koymuştum.

"Çok güzel kokuyor," diyor mutfağa girerken. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Belki tabakları alırsın?" Bir dolabı işaret ediyorum. "Sanırım bifteğinizi nasıl sevdiğinizi sormalıydım. Bir tercihin var mı?"

Burnunu kıvırıyor. "Ben pek biftek seven biri değilim."

Duraksadım. Hay sikeyim. Bunu düşünmemiştim bile.

Bir kahkaha patlatır. "Şaka yapıyorum. Bifteğe bayılırım. Ne kadar kanlı olursa o kadar iyi, lütfen."

Oh, şükürler olsun.

"Tam bana göre bir kadın," diyorum ona, her et diliminin üzerine biraz daha tereyağı dökerek.

Adanın etrafında dönüyor, dolabı açıyor ve tabaklara uzanmak için parmak uçlarında yükseliyor. Ama nafile. Hâlâ onlara ulaşamayacak kadar kısa.

Burayı satın aldığım anda aklımda sadece kendim vardım. Benden daha küçük birinin dolaplara ulaşamaması umurumda değildi çünkü Washington'da olduğum sürece burası benim evden uzaktaki evim olacaktı.

Ama Rory'yi burada görünce, o büyük deri koltukta kitap okurken ya da dolaptaki bir şeye ulaşmaya çalışırken izleyince, birden her şeyi söküp baştan başlamak, kendim ve bir başkası için de bir yer inşa etmek istedim. Bu düşünce bana çarpıyor ve neredeyse beni deviriyor. Gerçekten istediğim bu mu? İki kişi düşünülerek inşa edilmiş bir yer mi? Ne zamandan beri?

Ve

Kim?

Gözlerim şu anda tabağa ulaşma umuduyla tezgâhı kullanarak kendini daha yükseğe fırlatan minyon kadına kayıyor. Yine de ıskalıyor ve ben gülüyorum, bu da elindeki işe geri dönmeden önce omzunun üzerinden bana doğru hançer fırlatmasına neden oluyor.

Mutfağı geçip ona doğru ilerliyorum, belki biraz daha yakın durarak üzerine uzanıyorum ve tabakları kolaylıkla kavırıyorum. Yavaşça topuklarına doğru alçalırken sırtı önüme yaslanıyor, kıcı, onu daha önce evinden aldığımdan beri kot pantolonuma baskı yapan sikimin üzerinde yuvarlanıyor. Sanki daha da uzun süredir, belki de onunla geçen yıl Sinclair Otel'in barında tanıştığım gibi zorlanıyormuş gibi hissediyorum. Tek bildiğim, o benim lanet derimin altında. Her an patlayacakmışım gibi hissediyorum ve patlamamak için her şeyimi harcıyorum.

"Al." Ona tabakları veriyorum.

Onları benden alıyor ama ben bırakmıyorum.

Bırakamam. Bırakırsam, hareket etmem gerekecek ve hareket edersem, artık ona dokunmadığım için ölebilirim. Kendimi içinde bulduğum bu tehlikeli durum, o bana geri bastığında daha da stresli hale geliyor ve geriye doğru kaymasını ya da dengesini kaybetmesini kastetmiyorum.

Hayır.

Rory aktif bir şekilde kıcını bana doğru bastırıyor ve sikim bu ilgiyi yiyor. *Ben* de yiyorum. Tezgâhı kavriyorum, kollarım onu içine hapsediyor. Nefes nefese kalıyor ve artık resmileşiyor: Dans ediyoruz, yapmak istediğimiz ama bir türlü cesaret edemediğimiz her şeyin etrafından dolanıyoruz.

Dudaklarımı onun açıkta kalan boynuna bastırmaktan başka bir şey istemediğim gibi. Ağrıyan aletimi ona daha fazla sürtmek. Dizlerimin üzerine çöküp tadının ne kadar tatlı olduğunu görmek.

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum.

Sadece yemek piştiği ve az pişmişten orta pişmişe geçmesine otuz saniye kaldığı için değil. Hayır, yapmıyorum çünkü katlanacak kişinin Rory olmasını istiyorum. Onu zaten bir kez öptüm. Şimdi bana gelen o olacak. Yüzleşme çemberinde müthiş bir rakibim ve bu kaybetmeyeceğim bir beraberlik.

Şimdilik tezgâhtan uzaklaşıp dikkatimi tekrar akşam yemeğine veriyorum.

Rory'nin tezgâhın yanındaki yerinden kalkması tam bir dakika sürüyor ve bu hafta sonu sona erdiğinde kazanmış olacağımdan hiç şüphem yok.

"Tanrım. Daha fazla yiyemem. Çok doydum." Rory tabağını kendisinden uzaklaştırıyor, sonra başını tezgâha yaslıyor. Çok etkilendim. Biftekten sadece iki küçük ısırık kalmış, patatesten ise hiç kalmamış. Bu kadar ufak tefek biri için çok iyi paketliyor.

"Bir de tatlı olarak fırında pişen bir turtam olduğunu düşünün."

"Turta?" Canlanıyor ve tüm yemek boyunca ayaklarımın dibinde oturup alamayacağı kırıntıları bekleyen Daisy de öyle. "Ne tür bir turta?"

Gülüyorum. "Şaka yapıyordum. Turta yok." "Göt herif."

"Ama tatlı istersen, market alışverişimizin arasına yarım galon dondurma sıkıştırmış olabilirim."

Omuz silkmeden önce bir an düşünür. "Belki daha sonra."

Taburesinden atlıyor, kendi tabağını alıyor ve benimkine uzanıyor. O alamadan ben kaptım.

"Ne oluyor be? Tabağını bana ver, Lawson."

"Kesinlikle olmaz."

Yüzünde karanlık bir ifade belirliyor. "Ver onu bana."

"Hayır. Sen benim evimde bir misafirsin. Bulaşıklarımı yıkamayacaksın."

İç geçiriyor. "Bütün gün bir şeyler yaptın; ateşi sıcak tuttun, sıcak çikolatamı doldurdun, sonra da akşam yemeği hazırladın. Bu tek şeyi yapmama izin ver. *Lütfen*."

Sıcak çikolatasını yeniden doldurduğumu fark etti mi? Kitabına o kadar dalmıştı ki, her seferinde yeni bir fincan getirdiğimde yerinden bile kıpırdamadı. Sanırım düşündüğümünden daha fazla dikkat ediyordu.

"Peki," diye yumuşuyorum ve tabağımı ona uzatıyorum. "Ama kuruyorum."

"Ha. Komik. Hayır." Oturma odasının köşesindeki küçük bara doğru başını sallıyor. "Bize içecek bir şeyler hazırla. Rahatla."

Gözlerimi deviriyorum ama dediğini yapıp tabureyi itiyorum. "Herhangi bir isteğiniz var mı?" Omzumun üzerinden soruyorum. "Hemen hemen her şeyim var."

"Şaşırt beni. Ben kolayım."

Adımlarım titriyor ve duyduğum kadarıyla onunkiler de titriyor. Ev bir an için ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor, sonra onun gürültülü kahkahası gerginliği bozuyor. Gülümseyip başımı sallayarak bara doğru ilerliyorum. İkimize de en sevdiğim burbondan birer bardak dolduruyorum -ki onu sadece burada saklıyorum çünkü evde saklasaydım, ona olması gerekenden çok daha sık ulaşacağımı biliyorum- sonra onları adaya geri götürüyorum.

Rory dirseğini lavaboya dayamış, biftekleri pişirmek için kullandığım tabakları ve tavayı fırçalıyor. Burada hiçbir şey yapmadan oturmaktan nefret ediyorum ama manzaranın tadını çıkarmıyorum desem yalan olur. Her fırçalamada göğüsleri sallanıyor. Hatta gömleğine birkaç tutam sabun damlatıyor ve sabun neredeyse anında ıslanarak sütyeninin siyahının beyaz üstünden dışarı çıkmasına neden oluyor.

İzlemesi acı verici olduğu kadar baştan çıkarıcı da ve ben farkına bile varmadan viskim bitti. Umutsuzca bir içkiye daha ihtiyacım var ama ayakta duramayacak kadar korkuyorum. Eşofmanımdaki şişkinliği fark etmemesine imkân yok.

"Demek buranın yatırım amaçlı bir mülk olduğunu söyledin?" diye sorarak dikkatimi tişörtünü zorlayan göğüs uçlarından çekti.

"Evet." Hay sikeyim. Sesim çakıllı ve bana bakışına bakılırsa bunu fark etmemiş. Boğazımı temizliyorum. "Evet. Neden?"

"Merak ediyorum da... eğer burası yatırım amaçlı bir mülkse, burada olmadığınız zamanlarda ne yapıyorsunuz? Kiraya mı veriyorsunuz?"

"Henüz değil, ama artık Yılanlarla oynamadığım zaman oynayacağım."

Başını bana doğru çeviriyor ve bilmesem, artık Seattle'da olmadığım fikrinden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Bu sefer dikkatini tekrar lavaboya verirken boğazını temizleyen o oluyor.

"Doğru. Başka bir şeye geçtiğinizde." Başını sallıyor. "Aslında bu akıllıca. Şimdi kullanacaksın, sonra da para kazanacaksın."

"Evet. Planım bu. Patenlerimi astıktan sonra da bana para kazandırmaya devam edecek bir şey."

"Sence bu ne zaman olur?"

"Tanrım, sadece yirmi altı yaşındayım, yani... belki yirmi yıl sonra?" Yüzü kızardı ve ben güldüm.

"Şaka yapıyorum. Sayılır. Hokeyi seviyorum ve oynayabildiğim sürece oynamaya devam edeceğim ama Yılanlarla işimin ne zaman biteceğini düşünüyorsanız, bilmiyorum. Şehir benden ne zaman bıcarsa, sanırım."

"Yapmayacaklar." Sözlerinden otomatik olarak pişman olmuş gibi geriliyor, sonra rahatlıyor. "Yani, *sanmıyorum*. Bu şehir kendisini seven insanları sever. Onlara her şeyinizi vererseniz, altın olursunuz."

"Bildiğim iyi oldu."

Rory bulaşıkları bitiriyor, sonra da kurulamak için bir havlu alıyor. Ona yardım edememek beni öldürüyor ama yine de kalkmak için kendime güvenmiyorum. Ona tekrar dokunmak çok cazip gelecek, bu yüzden bunu yapmayacağımdan emin olana kadar burada oturacağım.

İşi bittiğinde alnını siliyor ve gömleğinin nasıl yukarı kalktığını ya da suyun sıcaklığından kızarmış yanaklarıyla ne kadar sevimli görüldüğünü fark etmemeye çalışıyorum... ya da ona döktüğüm burbonu eline alıp koklarken burnunu kırıltırmasının ne kadar sevimli olduğunu. Beni şaşırtarak, hepsini tek seferde geri fırlatıyor.

"Ahh." Dudaklarını siliyor. "Bu korkunçtu."

Gülüyorum. "Bu benim en sevdiğim burbon."

"Boktan bir zevkin var," diyor kesin bir ifadeyle.

Gözlerimin onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum, görünen her bir santimini izliyorum. "Hayır, Rory, zevkimin kötü olduğunu hiç sanmıyorum."

Sözlerimin çifte anlamının farkındaydı ve o da bunu biliyordu. Yanaklarındaki kızarıklık iki ton kadar derinleşiyor. Gergin, hatta utangaç görünüyor. Ve bu çok sevimli.

"Bir içki daha?" Boş bardağına uzanarak teklif ediyorum.

"Uh, hayır. Ben iyiyim. Aslında sanırım yatabilirim. Hiç bu kadar erken yatmamıştım."

"Oh." Ne diyeceğini düşünmüştüm bilmiyorum ama bunu kesinlikle beklemiyordum. "Evet, tamam. Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Kabul ettiğim için bir an hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, ama bunu hızlı ve iyi bir şekilde gizliyor. "Güzel." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, kararsız görünüyor. "Peki... iyi geceler?"

"İyi geceler, Çarşamba."

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor. Beni geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Kapısının kapandığını duyana kadar bir daha hareket *etmedim*.

Kendime bir bardak daha burbon dolduruyorum, Rory'nin yaptığı gibi bir dikişte geri atıyorum, sonra ışıkları kapatıp odama çıkmadan önce ateşin söndüğünden emin oluyorum. Yatağıma uzandım ve iç çekmeme engel olamadım. Yolculuk ve Rory'nin yanında kendimi tutmaya çalışmak derken, çok uzun bir gün olmuştu.

Gözlerimi kapatıp evin sessizliğinin üzerime çökmesine izin veriyorum. Burada olmayı sevmemin nedenlerinden biri de bu. Hızlı tempolu şehir ortamını seviyorum ama bazen bunaltıcı olabiliyor ve buraya gelip zihnimi sıfırlamayı ve temizlemeyi seviyorum.

Ama bu gece mümkün değil. Koridorun sonunda Rory varken olmaz. Siyah saçlı Rory. Nasıl küstah olunmayacağını bilmeyen ağzıyla Rory. Delici yeşil gözleriyle Rory. Gür, yumuşak dudakları ve dolgun göğüsleriyle Rory.

Bugün yüzüncü kez aletim sertleşiyor ve bu sefer onu görmezden gelmek istemiyorum, bu yüzden yapmıyorum. Elimi siyah eşofmanımın içine sokuyorum, iç çamaşırımı geçiyorum ve yumruğumu kendime sarıyorum. Temas neredeyse yeterli değil ama şimdilik idare etmek zorunda.

Kendimi yavaşça kaldırıyorum, hiç acelem yok.

Bu yanlış, çok yanlış, ama tüm bu süre boyunca koridorun sonundaki kuzguni saçlı güzelliği düşünüyorum. Bulaşıkları yıkayışını düşünüyorum.

Üzerine biraz fazla su dökmüş. Islak ve meme uçları göğsünde sertleşmiş, bana bakıyor ve tişörtünü başına çekmeden önce omuz silkiyor. Aptalca bir fantezi ama elimdeki en iyi şey bu.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve hızımı artırıyorum, yaklaşan orgazmım gittikçe artıyor. Nefeslerim daha keskin geliyor, kalbim daha hızlı çarpıyor ve rahatlamaya doğru ilerlerken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Siktir," diye

mırıldandım. Daha

hızlı. Daha sert.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Lanet olsun. Yaklaştım. Sadece biraz daha ihtiyacım var... sadece biraz... İşte o zaman duyuyorum, yanıltıcı olmayan bir ses.

Ayak sesleri.

Rory kalktı, sanki onu kirli düşüncelerimle çağırmışım gibi evin içinde dolaşıyor.

Sonuna kadar kapatmadığım kapıya bakıyorum. Çok karanlık olduğu için onu göremesem de orada olduğunu biliyorum. *Hissedebiliyorum.*

Belki de bu yüzden yapıyorum. Belki de değildir.

Her iki durumda da, bir sonraki k a l k ı ş t a başparmağımı sikimin başının üzerinde gezdiriyorum ve "Rory" diye fısıldarken kapıdan dışarı bakıyorum.

Ve elime boşalıyorum.

Ertesi sabah normal davranmak için elimden geleni yapıyorum. Dokuza kadar uyuyorum, Rory'yi düşünerek kesinlikle sikimi okşamadığım bir duş *alıyorum* ve sonra aşağı iniyorum.

Rory'nin çoktan uyanmış olması beni şaşırttı. Sandalyeye geri dönmüş, burnu başka bir kitaba gömülmüş ve kucağına bir battaniye örtmüştü. Hades onun üstünde yatıyor ve bana doğru ölüm bakışları fırlatıyor. Daisy yanlarında, yerde oturuyor ve yanımda getirdiğim oyuncaklarından biriyle sessizce oynuyor.

"Günaydın."

Davetsiz misafirim karşısında irkiliyor, kitabının üzerinden bana bakıyor. Hades kımıldamıyor, zaten odada olduğumu fark etmişti.

Rory bakışlarımı tutuyor ve bu sert bir bakış, sanki dün gecedен sonra gözlerimin içine bakmaktan korkmadığını kanıtlamaya çalışıyor.

"Günaydın."

"Kahve?"

Masanın üzerinde duran, özlediğim fincana bakıyor. "Ben zaten biraz yaptım.

Tencerede bir ya da iki fincan kaldı."

Başımı sallayıp mutfığa doğru ilerliyorum. "Kahvaltı o zaman?" "Uh...tabi. Kulağa hoş geliyor."

"Krepler iyi mi?"

"Mükemmel."

Kendime bir fincan kahve koymadan önce malzemeleri çıkarıp tencereyi ısıtıyorum. Tezgâha yaslanıp onu izliyorum. Kitabını okumaya devam ediyor ya da en azından okuyormuş gibi yapıyor. Gözleri bir dakikadır hiç kıpırdamadı. Sadece sayfaya bakıyor ve nefesini tutuyor, belli ki bir şey söylememi bekliyor.

Yine de onu kurtarmak istemiyorum. Hem de hiç. "İyi uyudun mu?" Fincanımı dudaklarıma götürerek soruyorum.

"Bebek gibi," diye cevap veriyor, bu sefer bana bakma zahmetine girmiyor.

Peki, Rory. Bunu zor yoldan oynayacağız.

"Sonunda dondurmadan biraz yedin mi?"

Sonunda tekrar bana doğru bakıyor ve gözleri kısılıyor. "Evet."

"Peki hoşuna gitti mi?"

Sertçe yutkunuyor, sonra dikkatini tekrar kitabına veriyor. "İyiymiş."

Ama gerçek şu ki, iyiden de öteydi. Aldığı her ağır nefesle, yanaklarına süzülen kızarıklıkla, haftalar önce onu evimde öptüğümünden beri gözlerinin ondan görmediğim bir renge bürünmesiyle kendini ele veriyor.

İyi demek hafif kalır. Rory gördüklerinden benim kadar hoşlandı.

Sırıttıyorum, tezgahı itiyorum ve kahvaltı hazırlamaya başlıyorum. Sessizce yiyoruz ve günün çoğunu da böyle geçiriyoruz, birbirimizin etrafından dolanarak ama yine de alay ederek ve baştan çıkararak. Havadaki gerginlik hissediliyor ve bütün gün kendimi gergin hissetmeme neden oluyor.

Öğle yemeğinde, sandviçlerimizi bitirdikten sonra Rory parmaklarındaki mayonezi emmeye ekstra özen gösteriyor. Daha sonra, sandalyedeki yerine döndüğünde, gömleğinin, altındaki pürüzsüz teni görmemi sağlayacak kadar yukarı kalktığından emin olmak için aşırı, uzun bir esneme hareketi yapıyor. Güneş ufku altına indiğinde üst katta kayboluyor, ancak on dakika sonra gözleriyle uyumlu küçük, zümrüt rengi bir bikiniden başka bir şey giymeden aşağı iniyor.

"Gecenin açık olmasından faydalanacağım ve gidip jakuzide yıldızların tadını çıkaracağım," diye anons ediyor ve kanepede oturmuş televizyonda bir doğa belgeseli izlerken yanımdan geçip gidiyor.

Bana dönüp bakma zahmetine bile girmeden arka kapıdan çıkarken gözlerimin onu takip etmesine izin veriyorum. Jakuziyi açıyor, sonra havlusunu kenara koyuyor ve bir bacağını kenara atıp suya doğru kayıyor. Başını arkaya atıp bir iç çekti.

Ne yaptığını biliyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor ve eğer işe yaramıyorsa lanetleneceğim. Koşarak yukarı çıkıyorum, aşağı inmeden önce eşofmanımı ve tişörtümü bir çift mayoyla değiştiriyorum.

Balkonun kapısını iterek açarken Daisy'ye sessizce "Kal," diyorum.

Rory varlığıma şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor, başı hâlâ geride, gözleri gökyüzünde. Karşısına yerleştiğimde su biraz çalkalanıyor. Sıcaklığın içinde rahatlıyorum, ellerimi suyun yüzeyinde gezdirirken onun gece gökyüzünü izlemesini izliyorum. Sonunda beni fark edene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

"Bu gerçekten başka bir şey," diyor sessizce, sanki etrafındaki dünyayı rahatsız etmemeye çalışıyormuş gibi. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum."

"Ben de," diyorum ama yıldızlardan bahsetmiyorum. Hem de hiç.

Rory başını eğip gözlerini bana çeviriyor. "Beni neden buraya davet ettin?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben biliyorum."

"Doğru, ama *neden*? Çoğu insan beni yıpratıcı, kaba ya da duygusuz buluyor." "Sen bunların hepsisin." Sözlerim karşısında omuzları çöktü. "Ama," diye devam ediyorum, "ben bunları seviyorum. Seni *sen* yapıyorlar ve ben bunu seviyorum. Bunun gerçekliğini seviyorum. Bu hokey dünyası bir sürü sahte insanla dolu, ama sen onlardan biri değilsin. Bu hoşuma gitti."

"Çoğu insan bilmez. Bundan rahatsız oluyorlar."

"Oh, Rory. Beni her zaman sinirlendiriyorsun, ama bu meydan okuma hoşuma gidiyor." "Senin için sadece bu muyum? Bir meydan okuma mı?"

"Hayır. Aslında, sanırım *ben* sana meydan okuyorum." Kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Nasıl yani?"

"Şey, tahmin ediyorum ki ben senin genelde çizdiğin türden bir adam

değilim.
için."

"Birisi kendini çok beğeniyor."

Onu görmezden geliyorum çünkü ikimiz de sözlerinin saçmalık olduğunu biliyoruz. "Bence ellerini benden uzak tutman, kendini gerçekten istediğin şeyden mahrum bırakman senin için bir meydan okuma."

"Peki gerçekten istediğim şey nedir,

Lawson?" "Beni."

Çok basit, çok içten söylüyorum. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. "Lütfen. Benimle nasıl başa çıkacağını bilemezsin."

"Dünyayı yerinden oynatırım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ne için?" Kaşlarını çatı. "Tam otuz saniye mi?" "Hey, otuz saniye uzun bir süre."

Bir kahkaha attı. "Eski kız arkadaşın sana böyle mi söyledi?"

"Hayır. Benim hiç kız arkadaşım olmadı." Kendimi gösteriyorum. "Hokey oyuncusu. Hiç o kadar uzun süre beşe üçte kaldınız mı? Otuz saniye bir ömür gibi gelebilir."

"Oh, eminim buzun üzerinde olabilir, ama buzun dışında? Hayır." "Bundan şüpheliyim."

"Lütfen." Çenesini daha yukarı kaldırıyor. "Otuz saniye içinde bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Gözlerini deviriyor, arkasını dönüyor ve kendini sıcak küvetten dışarı atıyor. "Seni utandırmak istemiyorum."

Kahretsin, şu anda tam bir velet gibi davranıyor ve ben buna bayılıyorum. Böyle acımasız olduğunda, derine indiğinde ve pençelerini çıkardığında seviyorum. Bu yanlış mı? Bu beni hasta mı ediyor? Muhtemelen, ama umurumda değil. Elimde böyle bir fırsat varken olmaz.

"Rory."

"Hmm?" Havlusunu alıp bacaklarını okşuyor. Meme uçları gecenin soğuk havası yüzünden çoktan sertleşmiş, zar zor giydiği mayosunu zorluyor.

"Rory," diyorum tekrar, ama bu sefer beni görmezden geliyor ve buna bir saniye daha katlanamıyorum.

Küvetten çıkıp güverteden ona doğru yürüyorum. Ne iki adım geri çekildiğinde ne de bir adım daha attığında duruyorum. Sırtını korkuluğa çarpına kadar ona doğru sinsice ilerliyorum.

"Sen ne..." Ama soruyu asla bitirmiyor.

Kollarımı kaldırıyorum, daha fazla kaçmasın diye onu engelliyorum. Dudaklarından yumuşak bir nefes çıkıyor, gözleri açılıyor ama gözlerinde gördüğüm dehşet değil. Hatta hiç değil. *Açlık*. Şimdi göğsü kabarıyor, nefesleri o kadar hızlı ve keskin ki, her kesik kesik nefes alıp verişinde göğüsleri göğsüme sürtünüyor. Bu çok basit bir dokunuş, bilinçsiz bir dokunuş ama yine de her dakikasına bayılıyorum.

Eğildim, dudaklarım onunkilerden sadece birkaç santim uzakta. Gözleri ağzıma kayıyor, sonra yavaşça -o kadar yavaş ki- gri bakışlarıma geri dönüyor.

"Dedim ki, bu bir meydan okuma mı?"

Kafasında sayısız cevabın döndüğünü, ne söylemek istediğini düşündüğünü görebiliyorum.

Sonunda ağzını açtı. "Evet." "Oh, Rory.

Yanlış cevap."

Ve dizlerimin üzerine çöktüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

RORY

Hayatım boyunca pek çok harika manzara gördüm. Rockefeller Center'da Noel ağacının yanışını; Yeni Yıl Günü'nde yeni bir başlangıcı simgeleyen güneşin Atlantik Okyanusu üzerinde doğuşunu; sonbaharda turuncu ve kırmızının en muhteşem tonlarındaki yapraklarıyla Vermont'u izledim. Kaliforniya ve Oregon sahil şeridinde bir aşağı bir yukarı dolaştım. Eyfel Kulesi'nin gece ışıltısını görmek için Paris'e gittim ve *Kolezyum*'u bile gördüm - iki kez.

Ama bu? Lucas Lawson'ın benim için diz çöktüğünü görmek? Hepsinin toplamından daha iyi.

"Sen ne-"

Lawson havlumu elimden alıp kenara fırlatırken sorum yarıda kesiliyor. Üşümüş olmalıydım. Tüylerim diken diken olmalı ve Şubat ayının soğuk havasından kaçmak için içeri koşmalıydım ama üşümüyorum. Çok uzaktayım. Bedenim bir cehennem ve Lawson ateşi körüklemekten başka bir şey yapmıyor.

Ayak bileklerimden başlıyor, parmak uçlarını tenimde çok hafifçe gezdirirken dokunuşunu yukarı, yukarı, kalçalarımı avuçlayana kadar sürdürüyor. Onu durdurmalıyım. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu ve hala yapabiliyorken uzaklaşmamız gerektiğini söylemeliyim.

Ama bu kelimelerin hiçbirisi gelmiyor ve doğrusu gelmelerini de istemiyorum.

Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor, başparmakları mayomun kenarlarını okşuyor. Tek bir hareket, yana doğru küçük bir itiş yetecekti ve ben ona maruz kalacaktım.

Bir taşınmayı hiç bu kadar çok beklememiştim.

Gözlerini benimkilere dikeyor, kaşlarını kaldırıp "*Son şansın*" dercesine uyarıyor, ben de ona "*Elinden geleni ardına koyma*" dercesine bakıyorum. Bir saniye bile kaybetmiyor, meydan okumaya kalkıyor ve mayomu kenara itiyor. Aynen böyle, ona karşı çıplak kaldım ve bana ilk kez bakarken göğsünden en alçak, en keyifli ses çıktı.

"Lanet olsun, Rory. Sen..." Başparmağını bana sürüyor ve bu basit dokunuşla ürperiyorum. "Amin benim için çok ıslak, bebeğim."

İslandım. Çok, çok ıslak. Utanmalıyım, mahcup olmalıyım ama bunu yapamıyorum, özellikle de Lawson bana hayatı boyunca kazanmayı beklediği bir ödölmüşüm gibi bakarken.

"Beni durdurmak için son şansın, Rory. Bir kez tadına baktım mı, geri dönüşü yok."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sırıtiyor ve bu, ağzı üzerimde olmadan önce gördüğüm son şey oluyor ve rahatlamış bir iç çekişle başımı arkaya atıyorum. Lawson'ın bacaklarımın arasında olmasının iyi hissettireceğini biliyordum ama yıldızları göreceğ kadar iyi olacağını hiç düşünmemiştim.

Hayır, bekle. Bu gerçek gece gökyüzü.

Gözlerimi kapatmak istiyorum, bu anın tadını çıkarmak istiyorum ama yapamıyorum. Çok iyi hissettiriyor, o kadar iyi ki hareket bile edemiyorum. Tek yapabildiğim, dilini tekrar tekrar üzerimde gezdirirken, muhtaç amımı sanki beni kendisininmiş gibi damgalıyormuş gibi yalayıp emerken orada öylece durmak. Geri çekildiğinde, istemsiz bir inilti beni terk ediyor ve o gülüyor.

"Şu haline bak," diyor alçak sesle. "Ne lanet bir manzara: amin herkesin görebileceği şekilde açıkta, başın arkaya atılmış, bacakların boşalmak üzereymiş gibi titriyor. Sadece on saniye oldu, Rory, ve sen çoktan yaklaştın."

On saniye mi? Gerçekten hepsi bu kadar mı?

"Kapa çenenı," diyorum ama ses tonumda kötölük yok, sadece saf şehvet var.

Tek bir parmağını içime sokarak sinsı bir kahkaha atıyor. "Bana bunu yaptırmanın tek bir yolu var..."

"Ne?"

"Sor." Yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor, beni kızdırıyor ve işkence ediyor. *Kıpırdarsam* daha fazla bastırabilirim ve o tatlı noktaya vurabilir, ama yapmıyorum. Durmasından çok korkuyorum.

"Ne?" Sesimdeki titremeden öğrenerek soruyorum.

"Sor."

Tabii ki istediği bu: bunu istediğimi itiraf etmem, sanki parlayan çenesi yeterli kanıt değilmiş gibi.

"Sor," diye tekrar talimat veriyor, daha sert pompalıyor, sadece onu istediğim yere zar zor sürtünüyor.

Siktir, siktir, *siktir*, kafamın içinde zikrediyorum. Sonra nihayet, "Beni boşalt, Lawson. Amımı ye ve beni boşalt. *Lütfen*."

Hnzırca sırtıyor. "Senin dileğin, Rory..."

Dilini üzerimde gezdiriyor ve ben kırılıyorum. Aynen böyle, parçalara ayrıldım, ona karşı ırpındım, daha fazlası için istekliydim. Bu vahşı, dikkatsiz ve şimdiye kadar yaptığım en anlamsız şey, lanet olası kışın ortasında bir güvertede mayodan başka bir şey olmadan yenmek, ama umurumda değil.

Umurumda değil çünkü bu hayatımın en iyi orgazmı... ve o bir tane daha istiyor. Lawson vazgeçmiyor. Beni yemeye devam ediyor, klitorisimi beni eşiğe getirecek kadar uzun süre ağzına alıyor, sonra beni kenardan uzaklaştırmak için zamanında bırakıyor.

Zalimce ama her dakikasını seviyorum. Onun beni yalamasını izlemekle yıldızları izlemek arasında gidip geliyorum, ikinci orgazmım içime çökerken üzerime ken ağırlıksız hissi seviyorum.

Ancak o zaman Lawson şişmiş amımı ve kalçalarımı öperek beni rahatlatıyor. Takım elbisemi değiştiriyor, sonra vücudumda yukarı doğru ilerliyor, yolda her santimimi öpücüklere boğuyor. Bir meme ucumu ağzına almak için duruyor, bir sonrakine geçmeden önce mayomun üstünden onunla alay ediyor. Yukarı doğru öpüyor, ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor, benim tadım dilimde patlıyor. Onunla karışmış halim hoşuma gidiyor ve o da hoşuna gidiyor, ben nefessiz kalana ve kollarında macun olana kadar durmuyor.

Beni havaya kaldırdığında bacaklarımı ona doluyorum, siki hala hassas olan klitorisime srtnrken ağzına doğru inliyorum. Bizi içeri taşıyor ve üst kata çıkıp onun odası olduğunu tahmin ettiğim yere girene kadar hareket etmeyi bırakmıyor. Beni ayaklarımın üzerine yatırıp, daha fazlasına ihtiyaç duyarak neredeyse onu peneleyene kadar beni öpmeye devam ederken ışık alanı yıkıyor. İçime doğru gülüyor, ben de inliyorum, bu da onu daha da azdırıyor.

"Birileri biraz muhtaç, değil mi?" diyor beni ısırarak ve emmek arasında gidip geldiği boynuma karşı, şüphesiz Pazartesi günü kapatmam gereken izler bırakarak.

"*Birileri* biraz kendini beğenmiş hissediyor." Ona daha sıkı sarılıyorum, ki bu benim durumuma hiç yardımcı olmuyor.

"Çünkü yarışmayı biri kazandı ve o kişi de benim." "Otuz saniyeden daha uzundu."

Gülüyor. "Hiç şansın yok, Çarşamba. Hiç şansın yok."

"Tamam." Dizlerimin üzerine çökerek ondan uzaklaşıyorum. "Bakalım ne kadar *dayanacaksın*."

Sikini serbest bırakana kadar ıslak mayosunu soyuyorum ve *tanrım* ne kadar güzel bir sik. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama doğru. Yeterince uzun ve kalın, başı kızgın bir kırmızıyla yoluma uzanıyor, dokunmam için yalvarıyor.

İnkâr edecek biri değilim. Öne doğru eğilip dilimi üzerinde gezdiriyorum, tattığım tuzluluktan çok hoşlanıyorum.

Başımı tutmadan önce uzun, acı dolu bir "*Fuuuuuuuck*" çekerek tıslıyor, parmakları saçlarımin arasından geçiyor ve beni kendisine çekiyor. Ona izin veriyorum, ama sadece bunun için onun kadar istekli olduğum için.

"İşte bu, Rory," diyor alçak bir hırıltıyla. "İçinden geldiği gibi sikimi yala. İyi bir kız gibi."

Aferin kızıma.

Duymak için can attığım iki kelime ve tam da düşündüğüm gibi, tam bacaklarımin arasına çarptılar ve zaten istekli olan amımı Lawson'dan daha fazlası için çaresiz hale getirdiler.

Onu daha derine çekiyorum, daha sert emiyorum.

"Siktir, bebeğim." Bir dizi küfür savurdu. "Çok iyi. Çok iyi gidiyorsun."

Tamam, *belki de bu* sözleri daha önce söylediğinde üzerimde bir tür etkisi olmuştur, çünkü bu sefer söylediğinde tüm vücudum uğuldamaya başlıyor. Cesaretlendirici sözleri beni teşvik ediyor ve onu yutuyorum, ağzıma girip boğazımı sikene kadar değişen basınç uyguluyorum.

Bayıldım. Tanrım, bayıldım. Gözyaşlarımin gözlerime batmaya başladığında ve yanaklarımdan aşağı süzülürken bile, hala seviyorum. Amım zonkluyor, bu noktada *ağrıyor*. Ona çok kötü dokunmak istiyorum, ama aynı zamanda acının tadını çıkarmak istiyorum. Bu sadece salıverilmeyi çok daha tatlı kılıyor.

Birden beni sikinden çekip ayağa kaldırdı. "Bu da ne-"

Şişmiş dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor, dudaklarımini sikine dolamış olmamı umursamadan.

Beni bıraktığında nefesim kesildi. "Beni durdurdun. Beni neden durdurdun?"

"Çünkü bebeğim, ilk gelişimin senin bu daracık amcığının içinde olmasını istiyorum."

"Ama düşündüm ki-"

"Zaman doldu. Daha fazla bekleyemem." Bana karanlık ve aç bir bakış attı. "Sonra görüşürüz. Şimdi yatağa uzan ve bacaklarını aç. Benim olanı görmek istiyorum."

Maden yorumu hakkında onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Tartışamam. Bana öyle bakarken olmaz.

Talimatlarını yerine getirmek için çabalıyorum, yatağın üzerine zıplıyorum ve ortada sırt üstü dönüyorum. Islak iç çamaşırdan sıyrılıp bir kenara fırlatıyorum. Dizlerimi kaldırıyorum, ayaklarımı dikiyorum ve bacaklarımın açılmasına izin veriyorum.

Loş ışıktan başka bir yerde bana ilk kez gerçek anlamda bakarken gözlerindeki açlık güvertede olduğundan daha da yaygın değilse lanetleneyeceğim. Neredeyse bilinçsizce, kendine engel olamıyormuş gibi sikini kavırıyor ve yaklaştıkça kendini okşuyor.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı, Rory?" Bir vuruş daha. "Herhangi bir şey? O ukala ağzınla beni nasıl çılgına çevirdiğin hakkında bir fikrin var mı? Kıçına, sen daha fazla zeki olamayana kadar kürek çekmeyi istememe neden oluyorsun, sadece seni bırakıp her şeye yeniden başlayabilmemiz için?"

Sözleri beni titretiyor. Korktuğum için değil, bunu ben de istediğim için. Hem de çok.

"Evet, bu fikir hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim?" Başımı salladım. "Hem de çok."

"Yapacağını biliyordum." Kendine tekrar sınav çekiyor. "Ve bunu yapacağıma söz veriyorum, ama sonra. Şu anda, o güzel amcığının sikimi nasıl sıktığını hissetmem gerek. Şaplakları başka bir zamana saklayacağım."

Mayosunu bir kenara atıp bir dizini yatağa yerleştiriyor, sonra diğerini, bir yırtıcı gibi bana doğru yaklaşıyor. Eğilip dilini amımda gezdiriyor, ardından da buraya geldiğimizden beri uzayan sakalını. Acıtıyor ama yine de çok ama çok hoş hissettiriyor.

Vücudumda sürünerek bacaklarımın arasına yerleşiyor, sıcak ve ağır siki kaygan merkezim boyunca sürükleniyor. Göğsümü öpüyor, üstümü kenara çekiyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Meme uçlarımı diliyle kirpikliyor ve

Doğru miktarda acı vermek için dişleri. Her şeyden çok istediğim tek şeyi, onu arayarak ona karşı koyuyorum.

"Muhtaç," diyor boynuma doğru.

"Eğer beni hemen becerseydin, olmazdım."

Gülüyor, boynumdan kulağımın altına doğru ilerliyor ve bu kadar iyi hissettirebileceğini fark etmediğim bir noktaya vuruyor. "İstedğin bu mu Rory? Seni becermemi mi?"

"Evet!"

Aletini bana doğru kaydırıyor, ileri geri sallıyor. "Amını sikimin etrafına gerdiğimde ne kadar iyi olduğunu hissetmek ister misin? Seni sert ve kısıtlamadan aldığımda?"

"Evet..." Neredeyse inliyorum, hareketleri her geçişte daha da sertleşiyor, his klitorisime doğru roket atıyor.

Çenemi, çenemi, dudaklarımın her bir köşesini öpüyor ama asla tam olarak dudaktan değil, tıpkı sikini aşağı doğru hareket ettirdiği gibi, çekilmeden önce başı deliğimi okşuyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, içimde sallanıyor ama asla tam olarak girmiyor. Beni öperken sadece ucuyla beceriyor ve bu *acı verici*, neredeyse dayanılmaz. Yakında bir şey yapmazsa kırılacağım.

"Söyle bana..." diye fısıldıyor bana karşı.

Bir taş daha. Mutluluğa doğru bir santim daha.

"Seni sikmemi ve döllerimle doldurmamı ister misin bebeğim?"

"Tanrım, *evet*. Evet, evet, *evet*."

Sonra, söz verdiği gibi, beni etrafında geriyor, güzel, güzel horozunu içimde kaydırıyor, gidebildiği kadar gömülene kadar itiyor ve oh, çok uzak. Hayatımda hiç bu kadar dolu olmamıştım. Onun büyüklüğü neredeyse bunaltıcı ama buna bayılıyorum. Seviyorum ve daha fazlasını istiyorum. Hareket etmesini o kadar çok istiyorum ki, muhtemelen hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok.

Sanki aklımı okuyabiliyor. Yavaşça içime giriyor, o kadar dayanılmaz derecede yavaş ki neredeyse hiç hareket etmediği zamandan daha kötü.

"Lawson...*lütfen*."

Gülüyor, ama hemen bir iniltiye dönüşüyor ve iyi bir inilti değil.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyor.

Çekip gitmeye çalışıyor ama ben onu durduruyorum, topuklarımı kışına gömüyorum ve tırnaklarımı sırtına batırarak onu kendime bastırıyorum.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Prezervatif. Bir tane almam lazım" diyor ama hâlâ yavaş ve nazik hareketlerle içimde ilerliyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim, ama ben farkındayım ve bu çok, *çok* iyi hissettiriyor. Durmak istemiyorum.

"RİA'm var," diyorum ona, gözlerim başımın içinde biraz geriye kayarak. "Bir yılı aşkın süredir kimseyle birlikte olmadım."

Rahatlamış görünüyor. "Hiçbir zaman işsiz kalmadım ve düzenli olarak test yaptırıyorum.

Bana güveniyor musun?"

Aslında ne sorduğunu anladım: *Emin misin?*

"Sana güveniyorum."

Seviyorum. Tüm kalbimle. Lawson bana bir şey olması riskini asla almaz.

"Çok şükür."

Sonra beni söylediği gibi beceriyor - sert ve kısıtlama olmadan. Orgazmım hızla içime işliyor. Ne olduğunu anlayamadan etrafına dolaniyorum ama Lawson durmuyor. Duramazdı. Çok ileri gitmiş, arkasına yaslanıp bacağımı omzuna koyuyor, içime öyle sert giriyor ki neredeyse yıldızları yeniden göreceğim. Bedenlerimizin birleştiği yeri, sikişinin beni inanılmaz derecede gerdiği ve benim onun itişlerini bir ceza gibi kabul ettiğim yeri izliyor. Bu muhteşem, görkemli ve aklıma gelmeyen daha pek çok kelime çünkü tek yapabildiğim *hissetmek* ve tek hissettiğim o.

Lawson, Lawson, Lawson.

"Çok güzel," diyor, bizi izlerken sesi huşu dolu. "Beni çok iyi alıyorsun. Hem de çok iyi." Başparmağı klitorisimin üzerine düşüyor. "Ama bir taneye daha ihtiyacım var, Rory."

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Artık yapamam."

"*Bir tane* daha." İşkence görmüş amcığıma şaplak atıyor ve en harika şekilde acıtıyor. "Beni iki yapmaya zorlama."

"I..."

Kelimeler dilimde ölüyor, klitorisimin etrafında tekrar tekrar döndüğünde dünyam altüst oluyor ve bir anda bir orgazm daha yaşıyorum. Vücudum geriliyor, sonra salıverilmeyle birlikte titriyor. Kendimi uyuşturulmuş gibi durgun hissediyorum ama öyle olmadığımı biliyorum. Hepsi o. Hepimiz. Hepsi *bu*.

Bundan daha çok istiyorum.

Lawson içime daha sert ve daha hızlı giriyor, içime boşalana kadar pompalıyor. Ancak o zaman orgazmı sona erdiğinde sert ve aceleci hamleleri yavaşlıyor. Kolları titreyerek tekrar üzerime yerleşiyor, vücudu yapış yapış.

ama sorun değil çünkü benimki de yle. Ağzını benimkine dayıyor, beni yavaş ve tembelce öpüyor, az önce beni becerme şeklinden çok farklı, sonra yavaşça dışarı kayıyor.

Gittiği anda onu özlüyorum, uykuya dalmayı ve bütün gece bu şekilde kalmayı diliyorum. Bu düşünce beni ürkütüyor ve onu bastırmaya, toparlayıp atmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Zaten düşünülmüştü. Zaten orada, zihnimin tam arkasında - buna ne kadar kolay alışabilirim.

Lawson yana doğru yuvarlanıp sırt üstü yere düşüyor, nefesleri kesik kesik geliyor.

"Bu..."

İlk defa, sanırım nutku tutulmuş olabilir.

"Evet," diyorum, görünüşü göre tam cümleler kurmaktan acizim.

Bu keyifli anı kaçırmak istemediğim için uzun süre öylece yatıyorum ama doktor beynim devreye giriyor ve yataktan fırlayıp onun odasına bağlı olan banyoya gidiyorum. İşimi hallediyorum, sonra ellerimi yıkıyorum, önümdeki aynayı görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü tam bir karmaşa içinde görünüyorum. Gğslerim mayomdan dışarı sarkıyor, salarım düğüm düğüm olmuş, cildim defalarca boşaldığı için lekeli ve vücudumun her yerinde Lawson'ın sakalı ve dişleri yüzünden küçük izler var.

Gln görünüyorum ama hayatımda hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim ve hepsi Lawson yüzünden. Bu itiraf etmek istediğimden daha korkutucu.

Mayomu çıkarıp banyonun ışığını kapatıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Lawson tepe lambasını kapatmış, onun yerine başucu lambalarını takas etmişti. Yatağın eski, dağınık çarşafını kaldırmış ve yerine yeni bir pazen çarşaf sermiş. Çarşafın üstünde oturuyor -hâlâ çıplak- ve bana temkinli bir ifadeyle bakıyor.

"Hey," diye fısıldıyor sonunda, sesi kalın ve alçak.

"Merhaba," diyorum ben de aynı sessizlikle.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "yleyim.

Çok iyiyim." Bu onu canlandırdı. "yle mi?"

Ona yaklaşırken bir kez daha başımı salladım. "Evet."

"Güzel." Uzanıyor, ellerini bacaklarıma doluyor ve kucağına oturana kadar beni kendine çekiyor. Aleti bana karşı canlanıyor. "Sevindim. Yine de sana bir şey söylemem gerekiyor..."

Kalbim kt kt atıyor. "Ne?"

"Kaybettin."

Kaşlarımla birbirine kenetlendi. "Ne?"

"Sen. Kayıp." Sırıttıyor. "Meydan okuma. İki seferde de ben kazandım."

Bir kahkaha attım ve onun saçmalığı karşısında başımı salladım. "Öyle mi?" "Evet." Göğsünü şişiriyor, belli ki gururlu hissediyor.

"Rövanş istiyorum."

"Ne zaman istersen, Çarşamba. Her zaman."

"Peki ya şimdi?" Kızıışmışım gibi ona sürtünerek soruyorum. Hiç bu kadar azgın olmamıştım, özellikle de bu şekilde art arda boşaldıktan sonra, şimdiye kadar sadece vibratörümle elde ettiğim bir şey. Kendimi birkaç kez çalıştırdım ve iki orgazmı sıkıştırmayı başardım, ama dinlenmeden önce hepsi buydu. Bu geceki gibi bir şey değildi ama yine de daha fazlasını, Lawson'ın daha fazlasını istiyorum, bu da beni sonsuza kadar korkutuyor.

Gülüyor, boynumu öpücüklerle boğmak için öne eğiliyor. "Şimdi, ha?" Başımı sallıyorum.

"Şimdi kulağa iyi bir fikir gibi geliyor ama..."

"Ama?"

"Hangisi kulağa daha hoş geliyor biliyor musun?"

Geri çekiliyorum. "Orgazmdan daha mı? Uh, hiçbir şey."

Vücudu yine kahkahalarla sarsılıyor. "Hayır. *Uyu.*"

Beni etrafında döndürerek yatağın diğer tarafına bırakıyor. Her nasılsa, rekor bir sürede örtüyü üzerimize çekmeyi başarıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, sıcaklığın içinde, Lawson'ın yanına güvenli bir şekilde sokulmuş oluyorum.

Eli yılan gibi aşağı iniyor ve kığımın yanağını avuçlayarak beni daha da yakınına çekiyor. Ona karşı kıvranıyorum, bunu bir kez daha başlatmak için tekrar ona sarılmak için oturmaya çalışıyorum, ama beni bir eliyle tutuyor.

"Ama..." İtiraz ediyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Uyu."

Bu... garip. Başka biriyle yatmaya alışık değilim. Geçmişteki tüm kaçamaklarım hemen ardından kaçmamla sonuçlandı. Ben burada kalmadım, onlar da kalmamı istemedi.

Lawson'la tam olarak böyle olacağını hayal etmiştim: sevişip yollarımızı ayıracaktık, bu gece kendi yataklarımızda uyuyacaktık, ama görünüşe göre onun farklı bir fikri var... ve bundan düşündüğüm kadar nefret etmediğim gerçeği hakkında ne hissedeceğimden emin değilim.

"Neden?"

"Çünkü yarın senin için planlarım var ve enerjine ihtiyacın olacak."
Alnıma bir öpücük konduruyor. "Şimdi uyu."

"Peki," diye homurdanıyorum, ona daha da sokuluyorum, genelde böyle dokunuşlardan nefret ettiğim için yeni bir şey daha. Ben sarılmam. Hiç bana göre bir şey değil.

Yine de, Lawson söz konusu olduğunda diğer pek çok şeyde olduğu gibi, beni şaşırtan bir şekilde bundan zevk alıyorum.

Yumuşak bir kahkaha daha atıyor. "İyi geceler Rory," diye mırıldanıyor. "İyi geceler, Lucas."

Gözlerimi kapatıyorum ve yemin ederim hayatımda hiç bu kadar hızlı uykuya dalmamıştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

LAWSON

Rory'yi kulübeye getirdiğimde niyetim seks değildi. Elbette, eğer olursa geri çevirmeyecektim, ama aramızdaki bu şeyin onun ihtiyaç duyduğu hızda ilerlemesinden memnundum.

Bu nedenle, beklediğim son şey Rory'nin dudaklarını sikime dolamış olarak uyanmaktı, ama yine de buradayım. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıyorum ve o da bana bakıyor, yeşil gözleri uykulu bakışlarıyla buluşuyor.

"Merhaba" diyecek kadar uzun süre ara veriyor.

"Merhaba." Aletimin etrafında kıkırdıyor, çoktan beni emmeye geri döndü. "Şikayet ettiğimden değil ama ne yapıyorsun?"

Tekrar geri çekiliyor. "Başladığım şeyi bitiriyorum."

"Peki," diyorum, diğer kolumu kaldırıp başımın altına koyarak onu daha iyi bir açıdan izleyebiliyorum. "Eğer bunu yapacaksan, bu sefer iyi bir iş çıkardığından emin ol."

Gözleri beni memnun etme arzusuyla tutuşuyor ve hevesle beni tekrar içine alıyor. Gerçekten muhteşem bir manzara. Daha da iyi hissettiriyor, ağzı ıslak ve sıcak ve yeterince baskı uyguluyor. Acele etmiyor, beni el üstünde tutuyormuş gibi yalıyor. Dili şişmiş başımın üzerinde dönüyor, sonra ileri doğru hareket ediyor ve sikimi boğazının arkasına doğru çekiyor.

Hakkını yemeyelim, öğürmüyor. Bunun yerine, benimle göz teması kuruyor ve boğazını en nefis şekilde daraltıyor. O anda boşalmamak için dudağımı ısıriyorum ve o da bana sırtıyor,

Sonunda dilinin ucunu sikimin üzerinde gezdirerek beni biraz rahatlattı.

"Sanırım bunun nasıl gitmesini istediğime karar verdim," diyor, dudakları her kelimedede bana sürtünüyor.

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Öyle." Başını sallıyor, dudaklarını sadece ucuma yaklaştırıyor, hafifçe emiyor ve bu tamamen çok iyi hissettiriyor. Zaten o kadar yakınım ki utanç verici. "Amımı siktiğin gibi gırtlığımı da sikmeni istiyorum."

Keskin bir nefes alıyorum. "Rory..."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Beni vazgeçirmeye çalışmak yok. Ben bunu istiyorum."

"Emin misin?"

Tekrar başını sallıyor, ağzı bana geliyor. "Eminim."

Ne istediğini anladığından emin olmak için ona dikkatle bakıyorum.

Bakışları benimkilerden ayrılmıyor. O bunu istiyor.

Ve lanet olsun, ben de istiyorum. Hem de çok.

"O zaman yatağa uzan Rory. Ayaklarını başlığa koy, başını sarkıt."

Ben yolundan çekilip pozisyonunu almasına izin verirken, o da talimatlarıma uymak için çabalıyor. Böyle inanılmaz görünüyor, siyah saçları bir perde gibi sarkarken bana bakıyor.

"Böyle mi?" diye soruyor, gözleri alışık olmadığım bir belirsizlikle dolu.

Onu.

"Aynen böyle." Ona doğru yürüyorum, asılı kalana kadar kendimi konumlandırıyorum

Ağır sikim dudaklarına sürtünüyordu. "İyice aç ve benim için rahatla, bebeğim. Boğazının ne kadar iyi hissettirdiğini görmek istiyorum."

İyi bir kız gibi açıyor ve sikimi yavaşça ağzına sokuyorum, uzunluğumu içeri ve dışarı doğru hareket ettirerek yeni açığa uyum sağlamasına izin veriyorum. Bana uzandığında şaşırmadım, beni daha yakına çekerken tırnakları kalçalarıma batıyordu. O memnun etmeye hevesli, ben de onun beni memnun etmesi için aynı derecede hevesliyim.

"Eğer çok fazla gelirse, bana üç kez vurmanı istiyorum.

Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor ve bu hareket benim küfretmeme neden oluyor, bu da onun gülmesine ve benim tekrar küfretmeme neden oluyor. Bu bir kısır döngü ama her saniyesini seviyorum.

Yavaşça başlıyorum, içine giriyorum. Tırnakları daha derine batıyor, ama hızımı artırdığımda bile dokunmuyor, bana karşı tıkanana kadar sikimi daha derine kaydırıyorum. Bırakıyorum, nefes alması için ona bir an veriyorum, sonra tekrar yapıyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, ikimizi de kenara getiriyorum, sonra üzerinden kaymadan önce geri çekiliyorum. Sürtünme için ölüyormuş gibi kalçalarını birbirine bastırıyor.

"O güzel amcığa dokunmak ister misin?" Sordum, sikim boğazının arkasına saplanmıştı.

Başını sallıyor, gözleri akmayan yaşlarla sulanıyor. "Yap," diyorum ona. "İzlemek istiyorum."

Ve öyle de yapıyor, hiç vakit kaybetmeden bacaklarını açıyor ve parmaklarını bacaklarının arasından geçiriyor. Parmaklarının ıslaklığında kayışını izlemek, itişlerimle aynı anda iki parmağını içine pompalarken benim için ne kadar kaygan olduğunu *duymak* muhteşem. Parmaklarını geri çekip klitorisinin etrafında hızlı daireler çiziyor.

Boşaldığı saniyeyi biliyorum, sikimin etrafında boğuk bir çığlık atıyor ve ancak o zaman nihayet çekiliyorum.

"Ne... Nesin sen..."

Yanına uzandığımda nefes nefese kalıyor, üstüme yerleşene kadar onu bir oyuncak bebek gibi hareket ettiriyorum, sikim girişine sürtünüyor. İçine girdiğimde yüzü bana dönüktü ve bir iniltiyle başını geriye attı.

"Oh siktir. Siktir, siktir, *siktir*," diye şarkı söylüyor ben şiddetle içine girerken.

Sikimin üzerinde zıplarken inlemeye devam ediyor, ona verdiğim her şeyi alıyor ve her saniyesini seviyor. Şu anda çok etkileyici, bana binerken başını geriye atıyor ve daha da iyi hissediyor, beni her an kaybedecekmiş gibi kavırıyor. Onu izlemek neredeyse çok fazla çünkü o kadar yakınıma ki neredeyse acıtıyor.

Sadece bir şey daha istiyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu üzerimden çekip yüzüme oturana kadar kaldırıyorum.

"Bu da ne... *Ohhhh*."

Kalçalarını başımın etrafına doladığımda ve dilimi zaten damlayan amına soktuğumda inliyor. Tadı tatlı ama biraz da bana benziyor, özellikle de dün geceki maceralarımızdan dolayı. Buna bayılıyorum. Tadımızın bu şekilde birbirine karışmasına bayılıyorum. Hayatımın geri kalanında ağzıma alabileceğim tek şey bu olsaydı, bundan memnun olurum.

Onu yalıyor ve emiyorum, bana karşı öğütürken klitorisini ağzıma çekiyorum. Açgözlü amına bir parmağımı soktuğum an, etrafımda titriyor, dilime karşı zonklarken orgazmı onu hızla geçiyor. O bana karşı titremeye devam ederken ben de acımasızca ve her tarafıma boşalıyorum, her yere sperm ipleri fişkırtıyorum.

Biraz sarktı, nefesleri kesik kesik geliyordu. Bir süre orada oturup kendini toparladıktan sonra bacakları titreyerek kalkıyor ve yanımda dizlerinin üzerine oturuyor. Tek bir parmağını yaptığım pisliğin içinde gezdiriyor, az önce olanların kanıtlarından bir kısmını topluyor, sonra parmağını ağzına götürüyor, bana sırtımdan önce parmağını emerek temizliyor.

"Günaydın," diyor masumca ve ben gülüyorum.

Evet, gerçekten günaydın.

"Yani bu eve gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?" "Bu sefer değil anne. Özür dilerim."

"Benim için endişelenme," diyor her zamanki neşeli haliyle. Annem yıllar boyunca benim için ne kadar fedakârlıkta bulunmuş olursa olsun, tüm o geç geceler ve uzun hafta sonları, yüzündeki gülümseme hiç eksilmedi ve ona All-Star tatilinde evde olamayacağımı söylemem de farklı bir şey değil. "İyi olacağım. Seksen sezonu olduğunu hepimizin bildiği *Grey's Anatomy*'yi tekrar izliyorum, yani zaten yapacak çok şeyim var."

"Yaz boyunca bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Belki ben orada bir hafta geçirebilirim, sen de burada bir hafta geçirirsin ve sonunda sana tüm turistik yerleri gösterebilirim."

"Evet, belki," diyor ama ikimiz de bunun pek mümkün olmadığını biliyoruz. Annem seyahat etmeyi pek sevmez. Küçük kasabamızda kalmayı ve hayattaki küçük şeylerin tadını çıkarmayı tercih eder. Noel'de uzaklara gitmesini sağlamam bir mucize ama bu molaya ihtiyacı vardı. O lanet barda çok fazla zaman geçiriyor.

Tıpkı tanıdığım başka biri gibi.

Gözlerimin üst kata, Rory'nin olduğu yere kaymasına izin veriyorum. Duş hâlâ akıyor ama her an bitebileceğinden eminim, yani annem cevaplayamayacağım bir sürü soru sormaya başlamadan ve Rory aşağıya inip her şeyi duymadan önce bu görüşmeyi bitirsem iyi olacak.

"Ee, ufaklık." Kaç yaşında olursam olayım, hep ufaklık derler. "Kız kim?"

Donup kaldım, kırmak üzere olduğum yumurta havada asılı kaldı. "Ne?"

Annem, sadece ebeveynlerin yapabildiği o kahkahalardan birini atıyor, her şeyi bilen türden bir kahkaha, kendinizi yemekten önce gizlice kurabiye yerken yakalanmış beş yaşında bir çocuk gibi hissetmenize neden oluyor.

"Hadi ama Lucas. Sen benim oğlumsun. Seni tanıyorum. Şu anda eve gelmemenin bir nedeni var, bu yüzden bir kız olduğunu varsayıyorum. Kim o kız?"

Nefesimi tutuyorum, belki nefes alışımı duymazsa aramanın kesildiğini düşünüp telefonu kapatır diye umuyorum ama o kadar şanslı değilim.

"Bana söyleyecek misin yoksa Loretta'dan mı öğrenmem gerekecek? Yani Daisy'nin büyükannesi olduğumu bu *şekilde öğrendim.*"

Anneme ve kardeşimin annesine bu kadar yakın oldukları için lanet olsun ve Jacob'a da lanet olsun, sırf bu yüzden. Başımı önümdeki dolaba birkaç kez vurup uzun bir nefes aldıktan sonra kahvaltı için yumurta kırma işime devam ediyorum.

"O... bir arkadaş."

Tamamen yalan değil. Rory bir arkadaş. Ama aynı zamanda bundan biraz daha fazlası.

"Kız arkadaş mı?"

Gülüyorum ama sadece Rory'nin böyle çağrılmaktan nefret edeceğini bildiğim için. "Anlıyorum," diyor annem. "O bir *arkadaş.*"

Burnumu çimdikliyorum. "Anne..."

"Ne? Merak ediyorum, hepsi bu. Küçük oğlumu mutlu görmek istiyorum." "Ben mutluyum."

Ciddiyim. Ben mutluyum. *Mutluydum...* Sanırım. Açıkçası artık bunu söyleyemiyorum çünkü şu anda hissettiğim mutluluk, Rory'den önce hissettiğim mutluluktan tamamen farklı.

"Takım arkadaşımın kız arkadaşının ikiz kardeşi."

"Oooh. Bu kulağa biraz skandal gibi geliyor çünkü takım arkadaşının kız arkadaşına da aşıkmışsın gibi geliyor" diyor ve tam bir romantik film moduna giriyor.

"Ben kimseye aşık değilim anne." En azından öyle olduğumu *sanmıyorum.* "Ben de Hutch'ın kız arkadaşına aşık değilim. Birbirlerine biraz benziyor olabilirler ama birbirlerinden daha zıt olamazlar."

"Şey, boo." Dilinin üzerine üflüyor. "Ama sanırım aynı zamanda yaşasın, çünkü bu birlikte oynamayı çok ama çok garip bir hale getirebilirdi."

"Bir de bana sor."

"Madem aşık değilsiniz, neden birlikte bir hafta sonu geçirmeye gidiyorsunuz?"

Yukarı bakıyorum, duş hâlâ devam ediyor ve ortalık sakinken anneme Rory'yle olanları ve onu hafta sonu için neden kaçırdığımı anlatıyorum. Bitirdiğimde neşeyle iç geçiriyor ve elleri göğsünün üzerinde, ayaklarını tekmelediğini hayal edebiliyorum.

"Oh, benim tatlı oğlum. Sen iyi bir adamsın, bunu biliyor musun?" Övgülerinden rahatsız olarak homurdanıyorum. "Dur."

"Hayır. Ben ciddiym, Lucas. Sen iyi bir *adamsın*. İnsanların yaptığı harika şeyleri görmesine asla izin vermiyorsun, bu yüzden seni gerçekte olduğun gibi göremiyorlar. Bu beni üzüyor. Keşke bu yanını daha çok insanla paylaşsan."

Ona yanıldığını ve bunları sadece annem olduğu için söylediğini söyleyebilirim, ama birazcık haklı da olabilir. Sporcu olduğum için insanların hakkımda kötü şeyler düşünmesine izin verme konusunda kötüyüm, muhtemelen bunu sık sık yapmayı sevdiğim için. Ama bir yanım da benim *tüm* bu farklı yönlerimi kabul eden birini bulmak istiyor.

Gözlerim düşün az önce kapandığı ikinci kata kayıyor ve Rory'yi düşünmeden edemiyorum. Onu çıplak, ıslak ya da buna benzer bir şekilde hayal bile etmiyorum. Tek düşündüğüm beni nasıl kabul *ettiği*. Sinir bozucu ya da kaba davrandığımda ya da onu kızdıracak bir şey yaptığımda bile beni itmiyor ve içeri alıyor.

Belki... Belki Rory tüm benliğimi paylaştığım kişi olabilir.

Bu düşünceyi sonraya bıraktım, çekmecelerin açılma sesleri beni kendi kafamdan uzaklaştırdı.

"Seni duyuyorum anne," diyorum telefonda. "Seni seviyorum ama gitmem gerek. Kahvaltı hazırlıyorum ve pastırmayı yakmak üzereyim."

"İşte *bu* bir rezalet olurdu."

Karşılıklı "Seni seviyorum" diyoruz ve onu hafta içinde arayacağıma söz veriyorum, sonra da telefonu kapatıyoruz. Pastırmayı kızartmayı bitirmek üzereydim ki Rory üzerinde sadece benim formamla merdivenlerden inmeye başladı.

O getirdi.

Eğer daha önce -evimdeki o gece ve bana gönderdiği fotoğrafta- onun içinde iyi görüldüğünü düşündüysem, yanılmışım. Onu böyle görmek mi? Duştan sonra saçları ıslak, yüzü çok fazla geldiği için nemli ve kırmızı ve bacakları sallanıyor... eskisinden on kat daha iyi.

Son basamakta biraz tökezliyor, bacakları yorulmuş ve neredeyse pes etmek üzere. Sırıtiyorum, *bunu ben yaptım diye* düşünüyorum.

"Kesin şunu," diye homurdanarak tezgâha oturdu. "Çok ağrım var."

"Bugün senin için yaptığım planlar için çok mu ağrın var?"

"Hayır." Cevabı hızlı ve yumurtalarımızı ve mücverlerimizi tabağa koyarken beni güldürüyor. "Telefondaki kimdi?"

"Annem." Sonra pastırmayı aldım, yalvaran Daisy'ye küçük bir parça uzattığımdan emin oldum.

"Oh?"

Sesi korkmuş gibi geliyor. Rory annemin onun burada olması hakkında ne düşüneceğinden mi endişeleniyor?

"Merak etme, sana yaptığım tüm ahlaksız şeyleri ona söylemedim."

Korkuyor. "Umarım öyle

değildir." "Ama selam

söyledi."

Bir gıcirtı çıkartıyor ve ben gülüyorum, tost makinesinden tost alıyorum ve tabaklarımızı tezgahın üzerine kaydırmadan önce biraz tereyağı sürüyorum.

"Ne yaptığımla ya da kiminle yaptığımla ilgilenmiyor Rory. Sadece mutlu olmamı istiyor." Buzdolabına uzanıp biraz portakal suyu alıyorum ve ikimize de birer bardak dolduruyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor arkamdan ve sözlerindeki umut ve endişe karışımını yanlış anlamak mümkün değil.

Bardakları alıp tezgâha taşımadan önce meyve suyu sürahisini buzdolabına geri koyuyorum. Birini ona verip diğerini alıyorum, sonra tabureme kayıyorum.

"Evet," diyorum ona dürüstçe. "Çok mutluyum."

Bunun üzerine gülümsüyor ve uzanıp onu öpmemek için çatalımı sıkıca tutmam gerekiyor, bu kesinlikle daha fazlasına yol açacaktır, bu da talihsiz olurdu çünkü daha yeni kahvaltı hazırladım.

"Ye," diye emrediyorum. "Yemeğin soğuyor."

Hiç vakit kaybetmeden yemeğe dalıyor, inlerken ağzına bir çatal dolusu yumurta tikiştiriyor. Dün gece ve bu sabahtan sonra olmaması gerektiği halde dikkatimi dağıtıyor ve tüm yemek boyunca onu izlememe neden oluyor. Hepsi kendi hatası, kremsi kalçaları sergileniyor, forma gittikçe yükseliyor, bana karanlık bir gölgeye bir göz atıyor ama asla tam olarak hiçbir şey göstermiyor.

K lot giyiyor mu ki? Şu anda elimi uzatsam,  ıplak amını elimde hisfeder miyim? Islak olur muydu? *Onu* kahvaltıda yememe izin verir miydi?

Yemeğimizi çoğunlukla sessizlik içinde yerken düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum, sadece hava durumu hakkında birkaç yorum yapıyorum. Yemeğimiz bittiğinde, bulaşıkları yıkamak için tabağı almaya çalışıyor ama ben reddediyorum, ben temizlik yaparken onu sandalyede oturmaya zorluyorum. Çalıştığım süre boyunca bana ters ters bakıyor ama ben onu görmezden geliyorum.

"Sonunda," dedi, "bir şey itiraf etmem gerekiyor." "Sorun değil. Bence artık sırları aşmış olabiliriz."

Bir kahkaha attı. "Evet, öyle diyebilirim." "Seni gördüm" demeden önce kahvesinden bir yudum daha alıyor.

Fırçalamaya devam etmeden önce sadece bir an duraksıyorum. O açıklamadan neden bahsettiğini tam olarak biliyorum ama o yine de açıklıyor.

"Seni mastürbasyon yaparken gördüm."

Neredeyse kulaklarımın kızarmasını, yakalandığım için bir tür utanç duymayı *dileyecektim* ama hissetmiyorum. Azıcık bile değil.

"Yaptın mı?" Kayıtsızca sordum.

"Adımı bilerek mi söyledin? İzlediğimi bildiğin için mi?"

Son tabağı da bitirdikten sonra tezgahın üzerine serdiğim kurutma örtüsünün üzerine koyuyorum. Ellerimi kurulayıp tezgâhın etrafında dönüyorum. Sandalyesini tutuyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve bana bakmak zorunda kalana kadar başını geriye yatırıyorum. Başparmağımı - dün gece klitorisini izlediğim parmağımı - esnek alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Geniş ve meraklı gözlerle bana bakarken nefesi kesiliyor.

"Hayır, Rory. Adını söylemedim çünkü izlediğini biliyordum." Nefesini içine çekti.

"Adını söyledim çünkü sen odandan çıkmadan çok önce düşündüğüm kişi sendin." Formayı boştaki elimin parmakları arasında sıkıştırıyorum. "Tıpkı son kez sikimi okşadığımda seni bundan başka bir şeyle hayal etmediğim gibi."

"Beni... Beni daha önce hayal ettiniz mi?"

"Pek çok kez," diye itiraf ediyorum. "Çok fazla. Bu benim en sevdiğim fantezi, seninle ilk tanıştığımdan ve bana ne kadar ezik olduğumu söylediğinden beri peşimi bırakmayan fantezi."

Yüzünü buruşturuyor. "Çok kabaydım, değil mi?"

"Evet, ama hoşuma gitti. Aslında biraz *fazla hoşuma gitti* ve halka açık bir yerde olduğumuz için aletimle konuşmak zorunda kaldım."

"Hayır, yapmadın."

"Evet, yaptım Rory. Eğer yapmasaydım, tıpkı böyle sertleşecekti." Elini tutup kalkmış sikime götürüyorum. Elimini onunkinin üzerine kapatıp avuç içlerimizle kendimi sıkıyorum. "Neden bilmiyorum ama o ağzın bana bunu yapıyor. Bana daha önce hissetmediğim şeyleri hissettiriyor... hiç istemediğim şeyleri istememi sağlıyor."

Kelimeleri söylerken, onları kastettiğimi fark ediyorum ve bundan daha da fazlası... Belki de bunun sadece cinsel çekimle ilgili olmadığını fark ediyorum. Çünkü evet, ondan etkileniyorum. Onunla tanıştığım ilk anda bunu açıkça belli ettim. Ama bundan daha fazlası var, saf bir şey.

Rory'yi severim. Hem de çok.

"I..." Dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor ama başka bir şey söylemiyor.

O da bana karşı bir şeyler hissedebileceğini kabul etmekte zorlanıyor ve bu sorun değil. O da kabul edecek, ama ben ısrar etmeyeceğim. Bunun yerine, zamanımı ona tapınarak ve ondan hoşlanma konusunda ne kadar ciddi olduğumu göstererek geçireceğim.

Ve şimdi başlayacağım.

Elini bırakıyorum ve o beni tutmaya devam ediyor, eşofmanımın üzerinden sikimi okşarken ben de dikkatimi onun açıkta kalan kalçalarına veriyorum, bunun altında çıplak olup olmadığını öğrenme dürtüsü her saniye daha da artıyor. Koyu yeşil formanın kenarını parmaklıyorum, sadece birazcık kaldırıyorum, sırlarını açığa çıkaracak kadar değil.

"Söyle bana Rory... Formamın altında çıplak mısın?"

Bir omzunu kaldırarak bana nazlı nazlı gülümsüyor. "Bilmiyorum. Sen söyle."

"Sanırım öylesin," diyorum, malzemeyi daha sıkı kavrayıp onu daha yakına çekerek.

Aletimi sıkıca kavriyor ve şu anda ne yaptığını çok iyi biliyor, beni bu şekilde kızdırıyor.

"Sanırım sırtında benim adım ve numaramdan başka bir şey olmadan etrafta dolaşmayı seviyorsun," diye devam ediyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, saldırımı çenesine taşımadan önce kabaca ısıriyorum.

Dokunuşuma doğru eğiliyor, bacaklarını yukarı kaldırıyor ve kalçalarının üst kısımlarının parmak uçlarıma değmesine izin veriyor.

"Beni baştan çıkarmayı seviyorsun, ha? *Kötü* olmak. Değil mi, Wednesday?"

"Belki," diye mırıldanıyor, elini bel bandıma doğru uzatıyor. Zar zor içeri daldırıyor ama bileğini tutup kaldırıyorum. Bana suratını asıyor, ben de gülüyorum.

"Kaba olmak hoşuna gidiyor olabilir, ama ben de öyle. Kalk. Ellerini tezgâha koy." Ayağa kalkıyor, dönerek karanlık tezgahı kavırıyor. *Sırtını kamburlaştırıyor*, formanın yukarı kalkmasına neden oluyor ama ben hâlâ bir şey göremiyorum.

şey.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "H a d i , Lawson. Bir göz at. Bunu istediğini biliyorsun."

Ve siktir et, istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ondan çıkan yumuşak miyavlama seslerini seviyorum. Belini kavırıyorum, Yılanların kazağını daha da yukarı kaldırıyorum, ta ki en güzel görüntüyle kutsanıncaya kadar. Alt tarafı çıplak ve şimdiden sırlıklam olmuş durumda. Uyarılmışlığı bacaklarına yapışmış, kıcını bana doğru bastırırken kalçalarının iç kısımları parlıyor.

Biraz kaba olmak hoşuma gidiyor olabilir ama *istediğim* şeyi, yani onu kendimden esirgeyecek değilim. Hiç vakit kaybetmeden kalçalarını kavırıyorum, kıcını bana doğru daha fazla eğiyorum ve yeni favori yerime erişmeme izin veriyorum.

Buzun üzerinde olmayı seviyorum. Hissini, etrafımda esen serin rüzgarı seviyorum. Patenlerimi her giydiğimde içimden akan heyecanı seviyorum. Ama bu? Rory'nin olduğu gibi karşımda durmasını? Bunu çok daha fazla seviyorum.

Dilimi içine gömüyorum ve çığlık atıyor.

"Oh kahretsin..." diye inliyor, daha fazlası için geri itiyor ve ben de buna mecbur kalıyorum.

Bana karşı kabadayıca kükrüyor ve ben buna bayılıyorum. Elini başıma koyuyor, sanki doyamıyormuş gibi beni kendine doğru çekiyor ama bu anlaşmanın bir parçası değildi. Geri çekiliyorum ve sinirli bir hırıltı çıkardığında gülüyorum.

"Lawson..." diye itiraz ediyor.

"Ellerini tezgâhın üzerine koy, Rory. Orada kalsınlar."

Sızlanıyor ama talimatlarıma uyuyor. Ancak tezgâhı bir kez daha kavradığında saldırıma devam ediyorum, dilimi amının her santiminde gezdirerek dokunulmamış hiçbir nokta kalmadığından emin oluyorum. Fazla kullanılmış klitorisini ağzıma çekiyorum, sertçe emiyorum ve bu hareket sırasında dudaklarından dökülen her kaba kelimeyi seviyorum.

"Siktir, siktir, siktir, siktir. Anne...*oh siktir!*"

Bu sabah ikinci kez dilimin üzerinde parçalanıyor ve sırtarak geri çekiliyorum, bacaklarındaki sarsıntı hoşuma gidiyor. Hareket etmeye çalışıyor, ama ben

Daha uzağa gidemedi kalçalarını
kavırıyor. "İşimiz bitti mi
dedim ben?"

Bir inilti daha. "Lütfen... Yapamam..."

Kıçının yanağına sert bir darbe indiriyorum ve çığlık atıyor. Bu saf
tutkunun sesiydi, acının zerresi bile karışmamıştı.

Bir darbe daha indirmeden önce ona "Yapabilirsin," dedim.

Bir çığlık daha, yumuşak bir titreme ve daha fazlasını istiyormuş gibi
geri bastırıyor. Ona tekrar vurdum. Sonra tekrar. Bacakları titriyor, soğuk
tezgâha uzanırken alnından terler süzülüyor, kollarıyla kendini tutmaya
çalışmaktan vazgeçiyor. Kırmızı yanaklarına masaj yapıyorum, eminim
hissettiği acıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Bunu seviyorsun, değil mi?"

Başını sallayarak alt dudağını ısırtıyor. "Evet."

Ellerimi kıçının üzerinde gezdirerek orada oluşan gerilimi azaltmaya
çalışıyorum. Her sıkışta yanaklarını biraz daha ayırarak deliğine küçük bir
bakış atıyorum ve her geçişte nasıl yaylandığını kaçırmıyorum.

"Sanırım senin daha çok hoşuna gidecek bir şey biliyorum..."

Sonra onu iyice açıyorum, dilimi büzüşmüş deliğine dayıyorum ve
sanki başından beri istediği buymuş gibi rahatlayarak iç çekiyor.

"Lucas..." diye inliyor ve adımını dudaklarında duymak beni teşvik ediyor.

Onu yiyorum, tekrar ve tekrar ve tekrar. Yüzümü kıçına ne kadar
gömülü tuttuğum hakkında hiçbir fikrim yok, ama aletimin tam anlamıyla
eşofmanlarıma sızmasına yetecek kadar uzun. Eğer yakında boşalmazsam,
gerçekten onun içine tekrar boşalmak isterken, her tarafımı bir kez daha
kirlleteceğim.

Kendimi durmaya zorluyorum, göğsüne doğru ilerleyen öfkeli
gümbürtüye tamamen katılıyorum. Bacağını kaldırıyorum, dizini tabureye
koyuyorum, sonra pantolonumu kendimi serbest bırakacak kadar aşağı
çekiyorum ve uyarmadan amına giriyorum.

"Yessssss," diye haykırıyor, bana doğru eğiliyor. "Evet,
Lawson." "Lucas," diyorum ona. "Ben senin içindeyken,
Lucas'tır."

"Lucas," diye tekrar sesleniyor ve bu benim felaketim oluyor.

Ona sert ve hızlı bir şekilde sokuluyorum, bu sefer onun orgazmını
değil, kendi orgazmımı kovalıyorum. Önemli değil; zaten sıkı olan amcığı,
etrafımda dönerken beni daha da sıkıyor. Dün geceki kadar iyi, belki daha
da iyi ve kendimi onun içine boşaltmam, döllerimin son damlasına kadar
onu beslemem için yeterli.

Verecek bir şeyim kalmayana kadar onu yavaşça becermeye devam ediyorum, sonra dışarı kayıyorum, onu tezgahdan çekip kollarıma alıyorum. Onu merdivenlerden yukarı taşıyorum ve bu sefer onunla birlikte duşa giriyorum ve tekrar içine giriyorum.

Daha sonra yatağa giriyoruz ve bunun hayatımdaki en iyi All-Star tatili olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. İlk defa hokeye dönmekten korkuyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

RORY

Kulübeden eve döndüğümünden beri biraz sersemlemiş olduğumu ve kulübeden hiç ayrılmak *istemediğimi itiraf eden ilk kişi ben olacağım. Ben!* Kız kardeşime ara vermesi için tavsiyelerde bulunan ama kendisi asla ara vermeyen sertifikalı işkolik.

Suçlanabilir miyim? Özellikle de Lawson beni orgazm üstüne orgazm yaşatmakta bu kadar iyiyken? Yemin ederim hiç bu kadar seks dolu bir hafta sonu geçirmemiştim, yürümek bile canımı acıtıyordu ama yine de şu anda bu ofise gelse yine gidebilirim. Bu hafta sonu işte bu kadar eğlendim.

Zamanımın çoğunu Lawson'la birlikte vücuduma hayatının egzersizini yaptırarak geçirmiş olsam da, kendimi en son ne zaman bu kadar rahatlamış hissettiğimi hatırlayamıyorum. Bunun büyük ölçüde orgazmlarla ilgili olduğundan eminim, ama aynı zamanda Lawson'ın kendisiyle de ilgili olduğundan eminim. Yükseklerle ulaşmanın yeni yollarını bulmadığımız zamanlarda ya jakuzide dağ manzarasının tadını çıkarıyorduk ya da arka planda bir şeyler çalarken kanepeye kıvrılmıştık. Huzurluydu ve uzun zamandır kendime en çok gevşeme izni verdiğim zamandı. Bugün ofise gelmek itiraf etmek istediğimden daha zor oldu.

"Dr. Sinclair?"

Davetsiz misafir karşısında sıçradım, neredeyse masamdaki kahveyi deviriyordum. Kafamı kaldırdığımda Casey'nin ofisimin kapısında dikildiğini görerek şaşırıyorum. "Evet?"

"Ah, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Birkaç kez adını söyledim..."

Öyle mi yaptı?

"Özür dilerim. Biraz... dikkatim dağınık." Bir daireyi tekrar tekrar çizmek için kullandığım kalemimi yere bıraktım. Masa sandalyemde geriye doğru sallanıyorum. "Neye ihtiyacın vardı?"

"Sadece Bay Duhaime'nin burada olduğunu haber veriyorum."

Kaşlarımı birbirine çatıyorum. "Geçen hafta gelmedi mi? Dr. ile birlikte. Helms?"

"Hayır. Seni beklemek için ısrar etti, en sevdiği kişi olduğunu söyledi."

Bu gerçekten çok hoş bir duygu, ama Petey'nin sağlığıyla ilgili olarak bugün içinde bulunduğu çıkmazdan onu kurtarmak için konuşmak da istemiyorum.

"Pekala. Ona birazdan yanında olacağımı söyle." "Elbette, Doktor. Tamam."

Ama gitmek için bir hamle yapmadı. Onun yerine orada durup beni dikkatle süzüyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, Casey?"

"Sadece merak ediyordum da... hafta sonunu güzel geçirdin mi? Farklı görünüyorsun. Daha hafif. *Mutlu.*"

Burada çalıştığım onca yıl boyunca, hiç ama hiç *kimse* beni *mutlu* olarak tanımlamadı. Elbette, buna yaklaştığım durumlar oldu, ancak hiçbir zaman gerçekten *yüzümde bir gülümsemeyle dolaşmadım.*

Sanırım Lawson'la geçirilen bir hafta sonu insana bunu yaptırıyor. "İyi bir tatildi."

Gülümsüyor. "Güzel. Buna sevindim. İyi bir *tatili* hak ediyorsun."

Söylediği bu olabilir ama kastettiği bu değil ve bu çok açık.

Seni mutlu edecek birini hak ediyorsun.

Kaçıp gitmeden önce bana son bir kez sırtıyor ve beni sözlerinin gerçek anlamıyla baş başa bırakıyor. Auden'a Hutch'ı hak ettiğini söylemiştim ve bunda ciddiydim. Şirketine verdiği onca şeyden ve vazgeçtiği onca şeyden sonra, Yılanlarla yaptığı sözleşmeye aykırı olsa bile onunla bulduğu mutluluğu hak etmişti. Lawson'la olan ilişkisini de böyle mi görüyordu?

Bu hafta sonu onunla gitmeme rağmen ona söylemedim. Perşembe günü ofisime geldiğinde, hafta sonunu onunla geçirmemi tekrar sordu.

All-Star tatilini onunla ve Hutch ile Banff'ta geçirmek istedim ama ona hayır dedim, çalışmam gerektiğini söyledim. O zamanlar bunu yapmaya niyetliydim, ama sonra Lawson geldi, beni asla unutamayacağım bir hafta sonuna götürdü ve ben *hala* kız kardeşime söylemedim, kendi tatilinden beni aradığında bile.

Ona gerçekte neler olduğunu anlatmadığım için kendimi çok kötü hissettim ama bunu yapmanın bir anlamı olduğunu da düşünmüyorum. Elbette, Lawson'la çok iyi vakit geçirdim ve evet, bunun tekrarlanmasına aldırılmazdım. Ama yaptığımız bu şey, tüm bu seks... sadece bu: *seks*. Daha fazlası değil. Olamaz, değil mi?

Olabilir.

Kafamın içindeki küçük ses beni sarsıyor ve onu susturmaya çalışıyorum, zihinsel olarak tekmeliyor ve yumrukluyorum, gitmesini sağlamaya çalışıyorum, ama gitmiyor. Lawson beni öptüğünden beri aynı ses var. Görmezden gelmek için çok ama çok uğraştığım ses. *Yine de* görmezden geleceğim aynı ses çünkü yanlış. Çok yanlış.

Yaptığımız bu şey geçici. Hepsi bu kadar olabilir, çünkü gidip ona aşık olmak gibi aptalca bir şey yaparsam lanetleneyeceğim.

Telefonum masamda tıkırdıyor ve ben onu duymazdan geliyorum. Ertesi akşam saat sekiz ve ben her zamanki yerimde oturuyorum: ofis koltuğumda. Herkes evine gitmiş, Casey bile, yani burada sadece ben varım ve kaçırdığım her şeyi telafi etmeye çalışıyorum.

Doğrusu, yapılacak fazla iş yok. Çoğunu ekibim halletti ve bu sadece benim titiz bir patron olmamdan kaynaklanıyor. Bu aynı zamanda eve yalnız gitmekten kaçınmam, uzun zamandır ilk kez yapmak istemediğim bir şey.

Lawson'ı özledim.

Ya da belki sadece çıplak Lawson'ı özlüyorumdur. Tam olarak bilemiyorum.

Tek bildiğim, boktan bir korku filmi izlerken eve gidip mikrodalgada bir şeyler ısıtma fikrinin bana kesinlikle hiçbir şey ifade etmediği. İstediğim şey bu değil. İstediğim şey bundan biraz daha karmaşık.

Telefonum tekrar çalıyor ve bu sefer ona bakıyorum. Utanç verici bir hızla kapıp kulağıma götürüyorum. Onu kıkırdayarak selamlamak gibi saçma bir şey yapmadan önce kendimi tutmayı başarıyorum ve sakinleştirici bir nefes veriyorum.

"Evet?"

"Çarşamba!" diyor her zamanki yüksek sesle selamlamasında. Dudaklarım sırtarak seğiriyor.

"Lawson."

"Nasılsın?"

"İyiym..."

Beni uzun bir öpücükle evime bıraktığından beri birkaç kez mesajlaştık ama aslında konuşmadık. Sanırım ikimiz de hala aramızda geçenlerin etkisinden kurtulmaya çalışıyoruz.

"Neden aradın Lawson?" Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra sordum.

"Ah. Doğru." Etrafta dolaşıyor. "Şey, ben, uh, bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Daisy."

Duyularım alarma geçti ve dik oturdum. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece seni özlüyor."

"Lawson..." Şakaklarımı ovuşturarak inliyorum. "Beni böyle korkutma.

Bir sorun olduğunu düşündüm."

"Evet, öyle. Seni iki gündür görmediği için küçük kalbi kırılıyor.

Annesini özlüyor."

Bu sefer onu düzeltmeye bile zahmet etmedim. Belli ki sonuçsuz bir çaba.

"Çok sinir bozucusun."

"Evet, biliyorum, ama sen benim bu yönümü seviyorsun." "Hoşlanmıyorum."

Sen de yap, diyor o sinir bozucu küçük ses.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Uh..." İyi bir yalan bulmak için beynimi zorladım.

"Evdeyim." "Gerçekten mi? Ne yapıyorsun?"

"*Dateline*'ı izliyorum. Bir kadın, gezegendeki en sinir bozucu insan olduğu için kocasını öldürmüş. Onu zehirlemiş. Çok vahşiceydi."

"Vay canına, kulağa yoğun geliyor." "Eh, pek sayılmaz. O bunu hak etti." "Sinir bozucu olduğu için mi?"

"Çok sinir bozucu."

"Ne tür süper sinir bozucu şeyler yaptı? Dur tahmin edeyim, ona kahvaltı mı hazırladı?"

"Belki birkaç kez."

"Hı-hı," diyor ve hattın diğer ucunda bir karışıklık daha oluyor. "Onu orgazm mı etti?"

"Tanrım, umarım öyledir."

"Ve kesinlikle akşam yemeğiyle birlikte onun iş yerine geldi, değil mi?"

"Uh...hayır? Bilmiyorum." Ne? Neden bahsediyor bu?

"Yaptı. Kesinlikle yaptı."

Sonra duyuyorum, hafif bir tıkırtı.

"Bu da ne..." Lawson'dan çok kendi kendime mırıldandım.

Sandalyemden kalkıyorum, tekerlekler yerde gıcırıyor, sonra ofisimden çıkıyorum. Burası tamamen karanlık değil, aptal değilim.

-Ama hala loş, ön lobi de dahil olmak üzere birçok ışık kapalı.

Fark etmez. Ön kapıdaki taslakta hata yok ve tüm hafta sonunu ona sarılmış olarak geçirdiğim için, o vücudu nerede olsa tanırım.

Lawson.

Neredeyse koşarak kapıya gidiyor, telefonumu cebime sokarken kilidi açıyorum. Kapıyı açıyorum ve Daisy'yle birlikte Şubat yağmurunu silkeleyerek içeri dalıyorlar.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bana sırtıyor. "Sana zaten söyledim, Daisy seni özledi."

Kalçalarımın üzerine çöküp kollarımı tatlı yavruya açıyorum. "Beni özledin mi kızım? Özledin mi?"

Kuyruğunu sallıyor ama hareket etmiyor. Başımı eğip cevap almak için Lawson'a bakıyorum.

"Tasma eğitimi üzerinde çalışıyorduk. Oldukça iyi gidiyor." Kahve renkli Labrador'a bakıyor. "Devam et," diyor ona.

Hemen harekete geçiyor, kollarıma atlıyor ve ağırlığıyla beni geriye savuruyor. Yemin ederim, onu sadece iki gün önce gördüğümünden beri beş santim daha uzamış. Hızla büyüyor ve sadece kilo ya da boy olarak değil, zeka olarak da ne kadar büyüdüğünü görmek hoşuma gidiyor. İyi bir arkadaş olacak.

Daisy beni yalayarak onun da beni özlediğini belli ediyor ve Lawson tasmaşını çekiştiriyor.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Rory'yi öpen tek kişi *ben* olacağım, çok teşekkür ederim."

İki deneme daha gerekiyor ama Daisy sonunda sahibini dinliyor ve nefes almamı sağlayacak kadar sakinleşiyor. Lawson diğer eliyle aşağı uzanıyor ve ben de onun teklifini kabul ediyorum. Beni o kadar zahmetsizce yukarı çekiyor ki başım dönüyor - ya da belki de Lawson'ın kendisidir.

Biraz sallandığımda beni yakalıyor. "Vay canına. İyi misin?" diye soruyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor.

"Evet, özür dilerim. Muhtemelen o zamandan beri bir şey yemediğim içindir..." Saate bakıyorum. "Şey, sanırım kahvaltıdan beri."

"Ve kocaman, geniş bir yemek yedin, değil mi? On kat krep, bir kilo pastırma ve yarım düzine yumurta?"

Geri çekiliyorum. "İğrenç, hayır. Muz yedim."

"Rory..." Adım hırıltılı bir şekilde çıkıyor ve ses doğrudan bacaklarımın arasına gidiyor.

Meğer onsuz geçen iki gün çok fazlaymış ve bunu benim kadar bedenim de biliyor. Lawson dönüp iki poşet alıp bana doğru uzatırken kalçalarımı birbirine kenetliyorum ve zil sesini duymazdan geliyorum.

"Şanslısın, yemek getirdim."

Sanki bir işaretmiş gibi, karnım ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle gurulduyor.

Gülüyoruz ve onu Daisy ile birlikte ofisime götürüyorum.

Ben masamda bir yer açarken Lawson köpeği serbest bırakıyor. Ben arkasına oturuyorum, o da karşısına oturuyor ve getirdiği iki çantayı karıştırıyor. Birinden Çin yemeği, diğerinden Bernie's'ten sandviçler çıkarıyor. Hepsi ağzımı sulandırıyor ve nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Bu kadarı da fazla."

Omuz silkiyor, karabiberli tavuk ve brokoli gibi görünen bir kabı açıyor, sonra pirinç dolu bir tane daha açıyor. "Artık yemekleri severim."

"Hangisini yemem gerekiyor?"

"Hangisini istersen. Senin yemediğini ben yerim. Seçici değilimdir. Ne isteyeceğinden emin değildim, o yüzden seçeneklerim var."

Sandviçimi alırken ona bir bakış attım ve bufalo tavuk ve mavi peynir olduğunu görünce şaşırdım.

Hatırladı.

Poşete göz attığımda, içinde iki paket tatlı ve baharatlı barbekü cipsi olduğunu gördüm. Yemin ederim, şu anda masanın üzerine eğilip onu öpebilirim ama yapmıyorum. Durmak istemeyeceğimden emin olduğum bir şeye başlamak için çok açım.

Yemek yerken günümüz hakkında konuşuyoruz. Lawson bana Daisy'yi köpek parkına götürdüğünü ve diğer iki Labrador'la nasıl tanıştığını anlatıyor. Ben de ona gelen bazı hastalarımın bahsediyorum; bir tanesi kuşunu getirmişti çünkü kuş "*siktir*" demeyi kesmiyordu ve bir diğeri de kedisini kısırlaştırdıklarına yemin etmelerine rağmen hamile kalmıştı. Yemeğimizin sonuna geldiğimizde Lawson masanın diğer tarafından bana gülümsüyor.

"Ne?" Bütün dikkati onun üzerindeyken kendimi biraz mahcup hissederek soruyorum

Ben.

Aramızda geçenlere bakılırsa aptalca ama doğru. Bu bir şey Onunla fırtınalı bir hafta sonu geçirmek çok güzel ama onun burada ofisimde olması, bana yemek getirerek ve benimle birlikte yiyerek evcimen davranması başka bir şey.

Bu... garip, ama nefret etmiyorum. Hem de hiç. "Seni özlediğimi söylemem garip mi?"

"Evet."

Yüzü düşünüyor ve ben gülüyorum. "Ama ben de seni özlemiş olabilirim." Tekrar canlandı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet, gerçekten ama *sadece* beni orgazma ulaştıran kısımların, hepsi bu."

"Ah. Bu çok daha mantıklı." Başını sallıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bugün farklı görünüyorsun."

Kaşlarımı birleştiriyorum, bu sözler Casey'nin döndüğümde bana söylediklerine ürkütücü bir şekilde benziyor.

"Öyle mi?"

"Evet, ama iyi farklı. Sanki biraz daha az Çarşamba günüymüşsün gibi. Çok fazla kara bulut falan yok."

Sözleri karşısında sırttım. Sadece Lawson böyle bir şey söyleyebilirdi ve bu tamamen mantıklıydı ve sadece o böyle bir şey söyleyebilirdi ve bu benim içimde bir panik sarsıntısı yaratırdı. Bunu bastırmak ve omuz silkmek için elimden geleni yapıyorum.

"İşe döndüğüm için mutluyum, hepsi bu."

Sürekli gülümsemesi hafifçe kayıyor ama bunu özlemiyorum. Ben de kabul etmiyorum.

"Hutch'la bu hafta sonu hakkında hiç konuştun mu?"

Başını geriye doğru kaldırdı. "Uh, hayır. Neden konuşayım ki?"

"Bilmiyorum." Omuzlarımı kaldırdım. "Konuştuğunuzu fark ettim, o yüzden..." "Merak ettiğiniz buysa, oturup dedikodu yapmıyoruz."

Ona inanmadığımı belirten bir bakış gönderiyorum ve dudaklarındaki küçük seğirme bana bunu düşünmekte tamamen haksız olmadığımı söylüyor.

"İyi, güzel," diyorum nihayet birkaç vuruştan sonra. "Auden'a söyledin mi?" diye soruyor.

"Yapmadım."

"Hmm."

Bakışlarımı tutarken söylediği tek şey bu, "*Ve bunu yapmayı planlamıyorum*" diyen bakışlarıyla aynı. Korkutucu gri gözleri hafifçe kısılıyor, ama birkaç dakika sonra bir kez başını sallıyor, mesaj açıkça duyuluyor - bu aramızda kalsın. Sadece ikimizin arasında.

Yarım saat daha çalıştım, sonra kapattım. Eve gitmek yerine ters yöne, Lawson'a gidiyorum ve beni ne kadar özlediğini göstermesine izin veriyorum.

İki kere.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

LAWSON

Çok ihtiyaç duyduğumuz aradan sonra buza geri döndük ve kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Bunun Rory'yle ilgili olduğundan yüzde yüz eminim. Kliniğe gittiğimden beri neredeyse her gece evime geliyor ve tüm o geceleri yatağıma kapanarak ve kulübede yapamadığımız her şekilde birbirimizi keşfederek geçiriyoruz. İnanılmazdı. *O inanılmazdı* ve bundan daha iyisini hayal bile edemiyorum.

"Lanet olsun, dostum. Şimdiden nasıl yoruldum?" Locke'a "Çünkü yaşlısın," dedim.

Sopasını uzatıp bacaklarıma vurdu. Dişli ya da değil, acıtıyor ama bunu hak etmiştim, bu yüzden görmezden geldim.

"Pekâlâ, Lawsy. Bakalım neler yapabiliyorsun?" diye bağılıyor yeni baş antrenörümüz Owen Smith.

Diske doğru son hızla havalanıyorum, onu kendime doğru çekiyorum, sonra sola, sağa ve tekrar sola kayarak Fox'a yaklaşıyorum. Birkaç metre uzaklaştığımda geri dönüp vuruyorum ve disk onun eldivenli elinin üzerinden süzülüyor.

"Güzel," diyor Koç Smith. "Ama daha da hızlı gelmekten korkmayın. Yeni gelen çocuklar çok hızlı. Bacaklarınızla daha fazla itin. Hâlâ gençsin. Dayanıklılığın var."

O haklı, ben biliyorum. Rory'ye sor.

Bunu söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum çünkü görünüşe göre ne yaptığımızı kimseye söylemiyoruz. Belli bir dereceye kadar anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Onun

Kız kardeşim kaptanımla çıkıyor. Bu biraz garip ve zor bir durum çünkü aramızda bir şeyler ters giderse, bu durum işleri garipleştirecek.

Ama benim sorunum, işlerin kötüye gitmesini hiç istememem. Rory'den hoşlanıyorum. *Gerçekten* hoşlanıyorum. Öyle kolayca unutamayacağın ya da hayatına devam edemeyeceğin türden. Kupa için mücadele ettiğimiz sezonda bu tür şeyler için endişelenmemem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Rory hiç beklemediğim bir anda hayatıma girdi ve henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim-Kupa olsun ya da olmasın.

Koç Smith kara kaşlarını kaldırıyor, sakalının neredeyse gizlediği dudakları ona cevap vermediğim her saniye daha da derin bir çatıklığa gömülüyor.

"Anlaşıldı Koç," diyorum sonunda.

Bundan memnun bir şekilde başını sallar ve ardından düdüğünü çalar. "Tilki, Dasher ile yer değiştir. Sıradaki!"

Thomas, yardımcı koçlarımızdan birinin buza bıraktığı pakın yanına doğru kayıyor ve ben de diğer uca doğru ilerleyip Hayes ve diğer birkaç çocukla birlikte Fox'u da peşime takıyorum.

"Yine bu ihtiyara takılıp kaldığıma inanamıyorum," diyor Hayes huysuzca ve gözlerinde ateşle yeni koça bakıyor. "Buraya gönderildiğimde Comets'le işimin bittiğini sanmıştım."

"Merak etme Hayes, ben de onlardan kaçamam," diyorum omzunu sıvazlayarak. Greer'in Kuyruklu Yıldızlar'da olmasıyla birlikte, uzun, çok uzun bir süre hayatımda olacaklarını kabullenmeye başladım.

"Bu onun ilk koçluk işi, değil mi?" Fox yeni adama temkinli bir şekilde bakarak soruyor.

"İkinci." Keller, Dasher'ın yakaladığı şuttan sonra kayarak içeri girdi. "Ish. Bundan önce video çekmişti."

"İnanılmaz bir oyuncuydu. Koçluk yeteneğinden hiç şüphem yok," diyor Locke bize, adamdan çok etkilendiği belli.

Onu suçlamıyorum. Owen "Elma" Smith, modası geçecekmiş gibi asist yaparak, birkaç yıldır ligde olmamasına rağmen insanların hala onu çağırdığı lakabını kazanarak süslü bir kariyere sahip oldu. Buz üstünde iyiydi ve içimden bir ses onun yedek kulübesinin arkasında da aynı şekilde iyi olacağını söylüyor.

Hutch başını sallar. "Locke'un dediği gibi."

Hızlıca bakışıyorlar ve Locke'un yüz hatlarında beliren şaşkınlığı kaçırmıyorum. Tüm o dramadan beri araları biraz bozuk.

Auden'la araları bozulmuştu, ama görünüşe göre tekrar birbirlerine yaklaşıyorlar.

Buna sevindim. İhtiyacımız olan son şey onların garip sidik yarışını sürdürmeleri ve bize daha fazla maç kaybettirmeleri. Şu anda herkesin hokeye odaklanmasına ihtiyacımız var, başka şeylere değil.

Bunu kendime de söylemem gerekiyor ama söylemiyorum. Camdan evler falan. "Siz ikiniz varsanız ben de varım," diyor ilk kalecimiz, her zaman ki sırtışıyla. Pek çok insan mutlu *olduğumu* söyler ama Fox'un yanında bu hiçbir şeydir. O sürekli pozitifdir, siz onu istemediğinizde bile olmak.

"Hmm," diye homurdanıyor Keller ve konuşmaya ekleyecek anlamlı bir şeyi olmaması hiç de şaşırtıcı değil. Adam kendi iyiliği için fazla huysuz.

Hayes'e bakıyorum ama onun dikkati birkaç yeni yüzün oturduğu tribünlerde. Şaşırmadığım Auden'ı ve diğer birkaç oyuncunun eşini görüyorum ama asıl dikkatimi çeken, görmeyi hiç beklemediğim bir kişi - Rory.

Onu daha önce nasıl kaçırmışım?

Bakışlarımı üzerinde hissediyormuş gibi başını bana doğru çeviriyor, dudaklarında yumuşak bir sırtış beliriyor. Kaskımı çıkarıp o basamakları tırmanmak ve onu kendime doğru çekip ikimiz de patenlerimizle birlikte hissizleşene kadar öpmek istemiyorsam ne olayım.

Ama yapamam. Gerçekten, gerçekten yapamam.

Aslında, başka tarafa bakmalıyım. *Şimdi*. Dikkatimi dağıtacak, takımın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacım var - özellikle de Hayes bana bilmiş bilmiş bakarken. Ona ters ters bakıp tribünleri işaret ediyorum.

Gözleri kısa bir an için geriliyor ve sonra oraya bakıp "Auden?" diyor.

Aptal mı yoksa sadece oyun mu oynuyor karar

veremiyorum. "Hayır, yanındaki kadın."

"Rory."

Dudakları seğiriyor. Tamam, aptal değil, sadece ahmağın teki.

Ona ters ters bakıyorum. "Hayır, seni aptal. Az önce yürüyen kızıl saçlı bomba

içer

i." "Ah, o. O-" "*Benim*."

Patenlerimizin üzerinde dönüyoruz, Koç Smith şimdi yakınımızda duruyor. İri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kara kaşları gözlerinin üzerinde çizgi çizgi.

"O benim," diyor tekrar, yanımızdan geçip tribünlere bakarak.

İlgimizi hissetmiş olmalı ki elini kaldırıp el sallıyor. Koç Smith gülümsüyor, ama çok az gülümsüyor ve bu *beni gülümsetiyor* çünkü bu gülümsemeyi biliyorum. Birinden hoşlandığınızda yaptığınız gülümsemedir ve ben birinden hoşlanıyorum. Hem de çok.

"Not edildi," diyorum ve kimse neden deli gibi sırtıttığımı sorgulamadan arkamı dönüyorum.

"Kaymaya devam edin çocuklar," diye emrediyor Koç.

Takım hep bir ağızdan "Evet, Koç Smith," diyor ve grubun çoğu kayarak uzaklaşıyor.

Ama ben değilim. Gözlerimi tekrar tribünlere çevirerek oyalanıyorum. Kızıl saçlı kadının üzerinden atlayarak dikkatimi görmek istediğim tek kadına yöneltiyorum.

Bir kez daha bana baktı ve bu sefer gülümsemesi öncekinden çok daha büyüktü. Yanılmıyorsam, birinden hoşlandığınızda yaptığınız gülümsemeydi bu.

Yaklaşık on beş dakika sonra antrenmanı bıraktık. Sabit bisiklete binmem gerektiği halde, özellikle de bir haftadır buzdan uzak kaldıktan sonra, bunu yapmıyorum. Çok acelem var, gitmeden önce Rory'yi bir an olsun görebilmeyi umuyorum çünkü onu görmeye o *kadar hevesliyim ki*, daha dün gece görmüş olmama rağmen.

Duşta hızlıca durulandıktan sonra eşyalarımı alıp soyunma odasından koşarak çıkıyorum. Koridorun sonunda Auden ve Hutch'ı iki genç gibi öpüşürken gördüğümde kayarak duruyorum. Gerçi izlediğim onlar değildi.

Bu Rory.

Öğürüyor, onlara tiksintiyle bakıyor ve neden bilmiyorum ama bu benim midemi bulandırıyor. Sahip oldukları gibi bir şeye gerçekten bu kadar karşı mı? Daha iyi bir soru: Birdenbire böyle bir şey mi *aramaya başladım*?

Bu düşünceden sıyrılıp koridora doğru ilerliyorum. Rory beni Hutch ve Auden'dan önce fark ediyor ve gözleri takım arkadaşımın kız kardeşi arasında gidip geliyor. Bizi ele verecek bir şey söyleyeceğimden ya da yapacağımdan korkuyor ve keşke bana biraz daha fazla güvenebilseydi. Elbette, bunu onun gibi saklamak istemesi beni biraz kızdırıyor ama ben hıyar değilim. Onun isteklerine saygı duyacağım.

Şimdilik.

Auden, Hutch'a "Koç Smith uyum sağlamış gibi görünüyor," diyor. "Nişanlısı da çok hoş biri."

"Ve kesinlikle çok ateşli," diyorum yürürken, çünkü bu *normalde* söyleyeceğim türden bir şey. Numara, değil mi?

Gözlerimi Rory'ye kaydırıyorum ve onunla ilk tanıştığımda yaptığım gibi sırtıyorum. Her zaman kadınları tavlama için ayırdığım, onun nefret ettiğini bildiğim sırtış.

"Artık böyle mi yapıyorsun?" Ona soruyorum. "Antrenmanlarımızı mı takip ediyorsun? Çünkü eğer öyleyse, yeni koçla *tişörtlere karşı skins* oyunu oynaması için konuşmam gerekecek. Ben derililer diyorum." Kaşlarımı aşağı yukarı oynatıyorum.

Onu çok iyi tanıdığım için, bunun gerçekleştiği anı görüyorum - tam Çarşamba'ya gidiyor ve gelecek olan her saniyelik dil darbesini hevesle bekliyorum.

"Gerçekten mi? Tişörtünü çıkaracak mısın? Hayaller gerçekten gerçek oluyor," diyor Rory, sesi alaycı bir tonda. "Özellikle de seni buzun üzerinde teçhizatsız sürüklenirken görmeyi çok isterim." Kirpiklerini kırıştırıyor, sözlerine rağmen bunu yaparken her nasılsa hâlâ tatlı görünüyor. Kız kardeşine bakıyor. "Ben arabada olacağım, Auden."

Sonra topuklarının üzerinde dönüyor, bir hoşçakal bile demeden koridordan aşağı yürüyor ve ben burada, sikim pantolonumun içinde canlanmaya başlamış bir ucube gibi dikilip kalıyorum, bu tartışmadan fazlasıyla zevk alıyorum.

"Çok kaba biri," diye mırıldanıyorum söylediğimi fark etmeden önce.

Panik içime işliyor, çünkü sözlerimdeki arzuyu ben bile duydum. Vücudumdaki her hücre onu bulup ağzını ne kadar sevdiğimi göstermek için yanıp tutuşsa da soğukkanlı ve etkilenmemiş gibi davranmak için kendimi zor tutuyorum.

"Ve beni çok istiyor," diye ukalaca ekliyorum.

Hutch gülüyor, ağır eli sırtıma iki kez iniyor. "Hayal kurmaya devam et, dostum. Hayal kurmaya devam et."

"Üzgünüm Lawsy," der kız arkadaşı, "ama ben Hutch'la birlikteyim. Rory kimseyi istemiyor. Muhtemelen bekâr kalmaya senden daha kararlı."

Oh, bilmiyor muyum.

Ama Öteki Ben böyle yanıt vermezdi. Bu yüzden kendimi "Bekar kalmayacağımı kim söyledi?" demeye zorluyorum.

Kaşlarımı oynatmaya çalışıyorum ama bu hareket Hutch'ın bana doğru adım atmasına neden oluyor ve şaka olsun ya da olmasın, çok şiddetli olmadan önce ne zaman sıçramam gerektiğini biliyorum. Ellerimi kaldırıp geri çekiliyorum. "Bu da ne, Hayes?" Bana kesinlikle tek kelime etmemiş olmasına rağmen sesleniyorum. Ne dediğini bile bilmiyorum. Nerede olduğunu. "Bana ihtiyacın var mı? Geliyorum!"

Dönüp koridora geri dönüyorum, yolda cebimden telefonumu çıkarıyorum. Aradığım son numarayı tuşluyorum, dışarı çıkıp BMW'ne doğru ilerlerken telefonu kulağıma dayıyorum. Sadece bir kez çalıyor.

"Bu tamamen çok yakındı."

"Neden burada olacağını bana söylemedin?" "Sürpriz mi?" diyor.

"Bence de."

"Bu benim fikrim değildi." Sanki burada olmasından hoşlanmayacağımdan endişeleniyormuş gibi kendini savunmaya çalışıyor. Yanılıyor. Onun burada olmasını *seviyorum*. *Onu* tüm antrenmanlarımda görmek istiyorum, özellikle de onu orada gördüğüm andan itibaren kendimi daha çok ve daha hızlı zorlamaya başladım. Sadece kendim için değil, onun için de oynadım. Ayrıca, bazen izlenmek güzel bir şeydir ve Rory kesinlikle izliyordu.

"Beni buraya Auden sürükledi. Hutch'a kafayı takmış gibi bir şey."

Sana kafayı taktım.

"Umarım öyledir. Onun erkek arkadaşı. Noel'den beri yanına taşınması için ona yalvarıyor."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Auden sana söylemedi mi?"

"Hayır," diyor sessizce ve kız kardeşinin böyle büyük bir şeyden ona bahsetmemiş olmasının onu rahatsız ettiğini hemen anlıyorum. Ama adil olursak, böyle hissetmeye hakkı yok, hele de büyük *meselemizi* Auden'dan saklamışken.

O da aynı sonuca varmış olmalı ki şöyle diyor: "Ama sorun değil. Aferin onlara."

"Evet. Aferin onlara."

Bagajımı açıyorum, egzersiz çantamı içine atıp tekrar kapatıyorum ve direksiyonun arkasına geçiyorum. Arabayı henüz çalıştırmıyorum, Rory'nin başka bir şey söylemesini bekliyorum. Sessizlik uzuyor, garip bir hal alıyor ve bundan o kadar nefret ediyorum ki. Biz tuhaflık yapmayız. Beni mastürbasyon yaparken yakaladıktan sonra bile, rahatsızlığı atlayıp doğrudan devam ettiğimizde bile.

Bu yüzden kendimi "Ee, diziyi beğendin mi?" derken buluyorum.

İşe yarıyor. Gerilim düşer ve Rory güler.

"Yani sana bağırılmasını, tahtalara vurulmasını ve itilip kakılmanı izlemek hoşuma mı gitti? Uh, evet. Günümün en önemli anıydı."

Ona gerçekten inanıyorum ve bu beni bir şekilde rahatlatıyor. Flört edebiliriz, kavga edebiliriz ve sevişebiliriz ama ne olursa olsun o hala Rory ve bu onun en sevdiğim yanı.

"Kahretsin, Auden Hutch'la geliyor. Benim gitmem gerek." "Tamam. Sonra görüşür müyüz?"

"Bilmiyorum."

"Ne?" Hırıltıyı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum ama kelime yine de keskin çıkıyor. Ne demek istiyor? Yarın dört maçlık bir yolculuğa çıkıyorum; bu onu görmek için son şansım.

"Rory?"

"Ben... Ben sadece..."

"Sadece ne söyleyeceksen söyle."

Kendimi destekliyorum. İşte bu kadar. Şimdiden bizi bıraktığını söylüyor. Kendinden iğrenmiş ve hayal kırıklığına uğramış gibi oflayıp pufladığında onu aksi yönde ikna etmek için bir konuşma hazırlamaya başladım bile.

"Gerçekten ondan hoşlanıyor musun?"

Takıntısı *bu mu*? Kıkırdıyorum, şu anda kulağa kıskanç gelmesinden biraz fazla hoşlanıyorum. "Merak etme Çarşamba, hoşlandığım tek kişi sensin."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Şimdi bunu tekrar deneyelim. Sonra görüşür müyüz?"

İç çekiyor ve içindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Evet, Lucas. Beni sonra görürsün." "Güzel. Anahtarın var, o yüzden içeri gir."

"Peki sen nerede olacaksın?"

"Bunu ben bilirim, sen de öğrenirsin." "Garip bir seks oyunu mu oynuyorsun, Lawson?"

"Hayır." Ve gerçekten, yapmıyorum. Sadece onunla dalga geçmeyi seviyorum.

"Her neyse. Gitmem gerek. Güle güle."

Telefonu kapatıyor ve ben gülüyorum çünkü tam *ona göre*. Onunla bu işe nasıl girdiğimi bilmiyorum ama tek bildiğim asla geriye bakmak istemediğim. Rory'yle tek istediğim ilerisi ve büyük ihtimalle bir gelecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

SERPENTS SINGLES GRUP SOHBETİ

Pekala, söyleyeceğim: Koç'tan kurtulmak tüm sezon boyunca yaptığımız en iyi şeydi.

Keller: Lanet olası erkekler.

Lawson: Vay canına, Keller. Bize gelmek için garip bir yol.

Lawson: Seni görüyoruz ve destekliyoruz dostum. Aşk aşktır. Bir keresinde bir adamla öpüşmüştüm. Nefret etmedim. Pantolonumda bir karıncalanma falan oldu ama sonuçta bana göre değildi. Çok sertti. Yani, sorun değil. Cinsellik bir spektrumdur. Kendini yaparsın. Ya da onu. Ya da onu. Ya da onları. Her neyse.

Hutch: Lawson?

Öyle mi?

Kapa çeneni.

Lawson: Vay canına. Kaba. Sadece destekleyici olmaya

çalışıyordum. Lawson: Oh. Kahretsin. Yanlış okumuşum.

Üzgünüm, gözlüklerimi takmamışım. Artık hepimiz iyiyiz. Devam edin.

Bu aydınlatıcıydı. Locke: Hem de çok.

Fox: Ben... Vay canına.

Lawson: Her neyse, Hayes'in dediği gibi.

Hayes: Bu konuda sözü size bırakacaktım.

Lawson: Tamam.

Lawson: Koç'tan kurtulmak tüm sezon boyunca yaptığımız en iyi şeydi.

Dostum, aynen böyle söyledim!

Lawson: Dostum, konuşmayı tekrar başlatmaya çalışıyorum.

Fox: O gerçekten inanılmaz.

Lawson: TEŞEKKÜRLER,
FOXY.

Fox: Önceki koçumuza saygısızlık etmek istemem ama Koç Smith'te doğru hissettiren bir şeyler var.

Evet, ne demek istediğini anlıyorum.

Locke: Katılıyorum. O çok iyi bir koç.

Locke: Ve bunu sadece seri yakaladığımız için söylemiyorum. Öyle değil. Daha fazlası.

O orada. Kontrol edilmemiş, biliyor musun? Tilki:

Evet! İşte bu!

Keller: Çok fazla PIM aldığım için bana kızar mı dersin? Lanet nefret
Bu. Bırak da orada işimi yapayım.

Tamamen ereksiyon oldun, değil mi? Yemin ederim kavgadan zevk alıyorsun.

Keller: Kapa çeneni,
Lawson.

Lawson: Ooooh. Haklıyım, değil
mi?

Keller: Hayır. Sen bir
aptalsın.

Lawson: Annen dün gece öyle demedi.

Fox: Lanet olsun. Her zaman anne şakaları yapmak zorunda mıyız?

Lawson: Evet.

Keller: Evet.

Locke: Keşke bu olmadan sadece bir konuşma yapabilseydik. Bu çok garip.

Lawson: Bunu sadece annelerimiz kadar yaşlı olduğun için
söylüyorsun.

Locke: On bininci kez söylüyorum, ben o kadar yaşlı
değilim!

Suuuuuure. Sen nasıl istersen.

Hayes: Geçen gün kafede yaşlı bir adamla bastonlar hakkında sohbet ettiğini
gördüm.

Locke: O BİR KEZ OLDU!

Locke: Ve bunu o başlattı. Buna kaba olmamak denir. Biraz terbiyen olsaydı bunu bilirdin.

Üzgünüm. Annem bana hiç öğretmedi. Lawson, sence annen öğretebilir mi?

Lawson: Dikkat et.

Keller: Ne? Annenle ilgili olunca hoşuna gitmiyor mu?

Hutch: Bütün anneleri bunun dışında tutalım.

Hayes: Ya seksi bir anneyse? Onu bu işin dışında mı bırakmalıyız? TÜM

ANNELER.

Hayes: Karpuz büyüklüğünde memeleri olan bile mi?

Boooooo! Biraz klas ol, yeni çocuk.

Tilki: Evet, dostum, iğrenç olma.

Locke: Hiç hoş değil.

Keller: Lawson seni yuhalıyorsa sıçığını biliyorsundur. O geldikleri kadar ahlaksız.

Lawson: GASP! BU NE CÜRET!

Lawson: Bekle, hayır, haklısın. Birazcık öyleyim, ama sadece önemli olan yerlerde.

sırıtan şeytan surat emoji

Keller: Aylardır yeni amlara vurmakla övünmeyen biri için çok büyük bir oyundan bahsediyorsun. Kuru büyü mü dostum?

Lawson: Kapa
çenesi.

Fox: Vay be. Bu biraz zayıftı, Lawson. Daha iyi bir cevap beklerdim. Ben de.

Hayal kırıklığına uğradım.

Locke: Ben bile bu işin burada bitmesine biraz üzuldüm.

Ben değil. Hepinizin çenesini kapatması gerek. Telefonumu patlatıp sinirimi bozuyorsunuz.

Lawson: Ah, oopsie. Özür dilerim,
Kaptan.

Hayes: Evet, oops. Özür dilerim,

Kaptan. Fox: Özür dilerim, Kaptan.

Keller: Üzgünüm, Kaptan.

Locke: Özür dilerim, Kaptan.

Hutch: Lanet olsun, Locke. Sen de mi?

Locke: Özür dilerim. Elimde değildi.

Pekala. Bu kadar yeter. Herkes için zorunlu maç öncesi uykusu. Dinlenin ki bu gece Chicago'yu yenebilelim.

Lawson: Baş üstüne, Kaptan.

Hayes: Emredersiniz, Kaptan.

Fox: Emredersiniz, Kaptan.

Keller: Baş üstüne, Kaptan.

Ne var Locke? Bu sefer söyleyecek bir şeyin yok

mu? Locke: Üzgünüm, Kaptan.

Lawson: LOLOLOLOLOL

Telefonumu kapatıyorum.

Lawson: BEKLE.

Lawson: Gerçekten de... aşk aşktır. Ne olur ne olmaz.

Hutch: Lanet olsun, Lawson.

Hayes: Ughhh.

Fox: Dostum, dur

artık. Locke: Tanrım,

Lawsy.

Keller: Lütfen, size yalvarıyorum, numaramı silin.

BÖLÜM 20

RORY

Yılanlar alev alev yanıyor. All-Star arasından sonra çıkışa geçtiler ve hızla mağlubiyet serisinden önceki seviyelerine geri dönmeye çalışıyorlar. Benim için bu, Lawson'ın bir haftadır olmadığı anlamına geliyor ve yavaş yavaş kaybettiğimi hissetmeye başlıyorum. Son zamanlarda onun etrafında o kadar çok bulunduktan sonra, onun burada olmaması, deri ve sedir kokusunu alamamak, kahkahasını duyamamak çok garip.

Peki, tamam. Gülüşünü hâlâ duyuyorum çünkü her gün konuşuyoruz ama yine de. Onun burada olmasıyla aynı şey değil. Gittiğinde, biraz daha az sinir bozucu oluyor, ki bunu tamamen sinir bozucu buluyorum. O gittiğinde kendimi işe gömülmek zorunda hissetmiyorum, ki bu çok garip. O gittiğinde, onun deyimiyle Çarşamba benzeri eğilimler biraz daha sık ortaya çıkıyor.

Ve o gittiğinde... içimde bir parça -çok küçük bir parça- onun olmamasını diliyor. Belki de ona biraz fazla alıştım ve masamda bazı dosyaları karıştırıp özellikle birini ararken bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Serpents takvimi çekimden bir hafta sonra yayına girdi ve ilk baskısı bir saat içinde tükenmekle kalmadı, öne çıkan tüm hayvanlar bir hafta içinde sahiplenildi ve barınak yaklaşık on beş bin dolar bağış topladı. Hayvanları kucaklayan seksi hokey oyuncularının birkaç fotoğrafının neler başarabileceği inanılmaz, değil mi?

Dosya üstüne dosya çıkarıyorum ama hiçbirisi istediğim gibi değil. Bir önseziyle, kapanmış faturalar için kullandığımız klasörü alıp açıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, aradığım şeye inanılmaz derecede benziyor ama aynı zamanda benzemiyor. Bir terslik var.

Koridordan yönetici istasyonuna doğru yürüyorum, her sayfanın altını imzalayan kişinin yanına gidiyorum.

"Casey? Bunlar da ne?"

Ayağa kalktı ve uzattığım elimden bir yığın kâğıdı aldı. Geri vermeden önce hızlıca göz gezdiriyor.

"Faturaya benziyorlar."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet, bunu biliyorum. Ama *neden* var olduklarını ve *neden* hepsinin Lucas Lawson'a yapıldığını bilmiyorum."

"Ah." Casey ayaklarını sürüyerek dudaklarını bir o yana bir bu yana büküyor. Bu çok sinir bozucu ve zaten az olan sabrımı hızla kaybediyorum.

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, regl dönemim yaklaşırken göğüslerimin ne kadar sıkı ve ağırlı olduğunu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak, "Çıkar şunu," diyorum.

"Ocak ayında Bay Lawson aradı ve çekimdeki hayvanların sahiplenilip sahiplenilmediğini sordu. Evet dedim, o da tüm faturaları ödemeyi teklif etti. Ona bu işle bizzat ilgilenmeyi planladığınızı söyledim ama -sürpriz, sürpriz- hayır cevabını kabul etmedi ve her şeyi ona fatura etmemiz konusunda ısrar etti. Bu yüzden, ne zaman bir hasta gelse, onun hesabına fatura kestik."

Şaşırdım kaldım. Lawson bunca zamandır bu faturaları ödüyordu ve bana bu konuda tek kelime etmedi mi? Neden? Neden bu konuyu açmadı? Neden bana söylemedi?

Sinir bozucu. Tamamen çıldırtıcı. O kadar sinir bozucu ki sadece...istiyorum...

Öp onu.

Tanrım? Neyim var benim? Neden, neden, neden? Neden aptal Lawson kafamın içinde bu kadar çok? Ve olmaması gerekirken neden bu kadar iyi bir adam? Harika olduğu kadar, bir o kadar da rahatsız edici buluyorum. Ona karşı *gerçekten* hissetmek istemediğim şeyler hissetmeme neden oluyor.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Arkamı dönüp ofisime doğru yürümeye başlamadan önce Casey'ye söylediğim sözler kesildi.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, masama yerleşirken son aramalarımı açıyorum. O telefonu açmadan önce üç kez çalıyor. Karanlık, oda neredeyse siyah ama yine de ekranda onu seçebiliyorum.

"Çarşamba mı?" diye halsizce cevap veriyor. "Neyin var? Her şey yolunda mı?" "Neden bana senin olmayan veteriner faturalarını ödediğini söylemedin?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. Yatağın etrafında dolanırken yüksek bir tırmalama sesi duyulur, sonra bir klik sesi duyulur ve aniden ışıkla yıkanır. "Sanırım bunu öğrendin, ha?"

Etrafta dolaşırken telefon biraz sarsılıyor, burnunda siyah çerçeveli gözlükleriyle geri gelmeden önce kameranın dışında kayboluyor. Yüzündeki sıkışmış ifadeyi nihayet fark etmiş olmalı ki iç geçiriyor ve elini zaten dağınık olan siyah saçlarının arasından geçiriyor. İyi görünüyor, çok iyi, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Ah, bunun *benim* işim olduğunu düşünürsek, evet, bunu öğrendim." "Ben de sana söyleyecektim..."

"Öyle miydin?" Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Evet. Belki. Bilmiyorum." Battaniyenin üzerindeki bir şeyi karıştırıyor, bana bakmıyor. "Sanırım öğrenmeyeceğini umuyordum çünkü kızacağınızı biliyordum."

"Yaptığın için kızgın değilim, sadece bana söylemediğin için kızgıyım." Ve o zaman bile, gerçekten kızgın değilim. Daha çok şaşırdım.

Yine de, bu noktada, Lawson'ın insanlar için yaptığını gördüğüm diğer şeylerden sonra olmamalıyım. O sporcu klişesini o kadar iyi oynadı ki, gerçekte böyle biri olmadığını hatırlamak zor.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye soruyor sessizce, o kadar üzgün görünüyor ki gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hayır, Lawson. Senden nefret etmiyorum. Senden nefret *edebileceğimi* sanmıyorum. Bu arada bu inanılmaz derecede sinir bozucu."

Sırıttıyor. "Gördün mü? Benden hoşlandığını başından beri biliyordum."

"Sen bilirsin," diyorum, ama gerçekten de onun tamamen haksız olmayabileceğine inanmaya başlıyorum.

Ödenmiş faturalara tekrar bakıyorum ve onun olmayan bu hayvanlar için ne kadar harcadığını gördüğümde nefesim kesiliyor.

"Lawson..." Başımı salladım. "Bu çok fazla. Çok fazla şey yapıyorsun."

"Hayır, değilim. Ayrıca, seni tanıyorum. Tüm bunları kendin karşılayacaktın. Bu *senin* de çok fazla harcadığın anlamına gelirdi."

"Yani?"

"Bırak ben yapayım. Her zaman başkalarıyla ilgilenmekle meşgulsün. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Bırak seninle ben ilgileneyim.

Sözlerinde ne olduğunu bilmiyorum ama göğsümün derinliklerinde bir şeye çarptılar. Daha önce hissetmediğim bir şeye. O kadar güçlü bir şey ki, aniden boğazıma düğümlenen hıçkırığı fiziksel olarak boğmak zorunda kalıyorum. Elimden geldiğince yutkunuyorum ve Lawson esnerken kameraya bakıyorum.

İşte o zaman anladım.

"Oh, Tanrım. Oyun öncesi kestiriyordun, değil mi?"

Başını sallıyor ve elini kaldırarak ensesini ovuyor. "Öyleydim. Bu akşam Minnesota'yla oynuyoruz."

"O zaman neden cevap verdin? Uyuyor olmalıydın." "Çünkü sen aradın."

O kadar basit, o kadar içten söylüyor ki, yıkılıyorum. İçimdeki her şey parçalanıyor, tüm acılar, uzun geceler ve sabahın erken saatleri... hepsi üzerime çöküyor ve artık doğru düzgün göremiyorum.

"Rory?" diyor usulca. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerime dolan yaşları geri kırıyorum. "Oh, evet. Ben iyiyim. Tamamen iyiyim."

Kaşlarını çatıyor, gri bakışları binlerce kilometre öteden, tam karşımda dururken olduğu kadar nüfuz edici. Yine de ilk kez ondan saklanmak istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

"Hey, gitmem gerek. Hastam var," diyorum ona, delici bakışları dışında her yere bakarak.

"Oh. Tamam." Öne doğru eğildi. "Sanırım yarın gece görüşürüz, o zaman?"

Tamam. Yarın. Eve geldiğinde. Yarın, bu her şeyi bilen bakışlarla yüzleşmek zorunda kalacağım zaman.

"Evet. Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum, tek kelimesini bile anlamadan.

"Tamam..." Ama telefonu kapatmıyor. Bakmaya ve çalışmaya devam ediyor ve bende bir şeylerin ters gittiği gerçeğinden nefret ettiğim kadar onun da bende bir şeylerin ters *gittiğini* anlamasından nefret ediyorum. Keşke sorun her neyse nasıl çözeceğimi bilseydim.

Belki de yaklaşan regl dönemim yüzündendir ve aşırı hassas davranıyorumdur. Geçmişte hiç böyle olmamış olsam da, bunun sadece bu olduğundan eminim. Öyle olmak zorunda.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" diye tekrar sorar.

İç çekiyorum. "Evet, Lawson. Ben iyiyim. Yarın görüşürüz."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben duymuyorum. Çoktan kırmızı tuşa basıp telefonumu kenara fırlatmıştım bile, birden kendimi çok ama çok bitkin hissettim. *Sadece regl dönemim, diyorum kendime* ve dilediğim kadar doğru olmasa da kendime söyleyeceğim tek şey bu.

Hayır, tam kalbime çarpan gerçek bundan çok daha korkutucu.

Kural olarak, işe gelmeyi gerçek acil durumlar veya hastalıklar için saklıyorum. Küçük bir nezle ya da karın ağrısından bahsetmiyorum. Gerekirse maske takar ya da mide ilacı alırım ama yine de işe giderim. Hastalık izni kullanabilmem için her yerinden su akan bir tuvalete yapışmış olmam ya da birinin ciddi şekilde yaralanmış olması gerekiyor.

Ama bugün, bunların hiçbirisi olmamasına rağmen, seslendim. Kendimi ezilmiş ve ölüme terk edilmiş gibi hissederek uyandım. Tuvalete bir kez gittikten sonra nedenini anladım - reglim geldi ve çok fena.

Bütün gün yatağıma gömülmüştüm, kaloriferim sonuna kadar açık olmasına ve karnımın altında bir ısıtma yastığı olmasına rağmen Şubat ortasının soğuğu pencerelerimden içeri sızıyordu. Tüylü çoraplarımla ayaklarımı birbirine sürüyor, Lucas Scott bana sorarsanız *asıl* ana karakter olan Brooke Davis'e kışından yalan söylerken kumandamı televizyona fırlatmamak için elimden geleni yapıyorum. Kulübeden beri *One Tree Hill* alemindeydim ve bugün evde kaldığıma göre eski arkadaşlarımla takılabiliyim diye düşündüm.

Ama doğrusu, normalde olduğu gibi vurmuyor. Haley ve Nathan arasında uçuşan kıvılcımlardan bile normalde olduğu gibi zevk alamayacak kadar huysuzum. O bir aptal ve bana şu anda gerçekten düşünmek istemediğim Lawson'ı fazlasıyla hatırlatıyor.

Ona kızgın falan değilim. Ben sadece... ne olduğumu bile bilmiyorum. Dünkü konuşmamızdan sonra beni takip eden çok garip bir his vardı. O zaman beni neyin rahatsız ettiğini anlayamamıştım, tıpkı şimdi anlayamadığım gibi. Bende kesinlikle ters giden bir şeyler var ve sadece bugün neredeyse yarım paket tampon tüketmiş olmamdan bahsetmiyorum. Bu

Tamamen başka bir şey ve mideme batan taş bana bunun ne kadar uğraşırsam uğraşayım düşünmeden duramadığım adamla ilgili olduğunu söylüyor.

Kapım çalındığında yeni bir bölüme başlamaya hazırlanıyordum. Lawson yoldayken yine benimle kalan ve sonunda sesini bulmuş gibi görünen Daisy, aniden gelen bu davetsiz misafir karşısında havlıyor.

"Şşşt," diyorum kulaklarını karıştırarak. "Muhtemelen sadece bir pakettir."

Programı oynat tuşuna basıyorum ve daha on saniye bile geçmeden kapı çalınıyor. Bir hışımla yatağımdan kalkıp ön kapıya doğru ilerliyorum. Ölü gibi görünmemi ya da sütyen giymemiş olmamı zerre kadar umursamadan kapıyı açıyorum ve sırttan Lawson'la yüz yüze geliyorum.

"Sen ne..." Daisy'den bir havlama daha. Oh, doğru ya. O.

"Çarşamba..." diyor ama her zamanki heyecanı yok. Onun yerine sesi endişeli çıkıyor, yüzüne yapışmış olan gülümseme çatık kaşlara dönüşüyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece... yorgunum."

"Öğle yemeği yemek isteyip istemediğinizi öğrenmek için kliniğe uğradım ama dışarıda olduğunuzu söylediler. Doğal olarak onlara inanmadım ve gelip kendim görmek zorunda kaldım. Ve tabii ki küçük meleğimi almaya."

Söz konusu melek, eğilip onu kollarının arasına alan ve ona mırıldanan sahibini görmek için can atarak bacaklarımın arasından geçiyor.

"Kızım nasıl? İyi miydin? İyiydin, değil mi? Evet." Adam burnunu kızın burnuna dayıyor ve kız dilini hızla adamın tıraşa ihtiyacı olan yüzünde gezdiriyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İkinizin bir dakikaya ihtiyacı var mı?"

Gülüyor ve dikkatini bana çeviriyor. Bunu yaptığı anda gözlerindeki o sevinç sönüyor ve kaşlarını çatmaya başlıyor. "Ah, hayır. O kadar da ateşli görünmüyorsun."

"Çünkü rahmim şu anda tam bir sürtük gibi davranıyor, bu yüzden her zamanki güneşli halimde değilsem beni mazur görmelisiniz."

Hakkını yemeyelim, reglden bahsetmemden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor çünkü *tabii ki* çoğu erkeğin rahatsız olacağı gibi o da rahatsız olmuyor.

Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Peki, beni içeri davet edecek misin?" "Hayır."

Kaşları bir araya geliyor. "O...tamam." Başını öne eğiyor. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, sadece regl dönemimdeyim ve içeri girersen seks isteyeceksin ve ben sana bunu veremem, bu yüzden buraya gelmenin gerçekten bir anlamı yok."

Çenesini ileri geri oynatıyor ve sadece bir kez başını sallıyor. "Tamam," diyor kırılmış bir ses tonuyla.

Muhtemelen bunun için endişelenmeliyim ama şu anda tek yapmak istediğim yatağıma geri dönüp kendimi yorganın altına gömmek ve Lawson'ın kalbimi çılgınca çarptırdığını unutmak.

"İşte," diyorum ona, Daisy'nin malzeme çantasını kapıp uzatarak. "Yatağıma geri dönüyorum. Evine hoş geldin, Lawson."

"I..." Az önce söyleyeceği şeyi söylemenin daha iyi olacağını düşünerek başını sallıyor ve çantayı omzuna atarak köpeği vücuduna yaklaştırıyor. Sonra başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döner ve... gider.

Gidiyor!

İstediğim buydu ama yine de bütün sınırlarımı bozuyor. Kapımı çarpıyorum, umarım duyuyordur, sonra yatak odama geri dönüyorum ve sıcaklık yığına geri dalıyorum. Uzaktan kumandadaki play tuşuna basıp sesi tamamen açıyorum.

Şımarıklık yapıyorum, biliyorum. Ama ben sadece çok...ugh!

Onu özledim. Onu o *kadar çok özledim ki*, sonra buraya geldi ve hiçbir şey olmamış gibi beni terk etti. Evet, bunu ben istedim biliyorum ama yine de. Lawson asla meydan okumalardan geri adım atmaz ve bunu yapmak için bu zamanı mı seçti?

"Canın cehenneme," diye mırıldanıyorum, battaniye yığınının içine doğru daha da kayarak.

Bölüm bitiyor ve ben bir diğerine başlıyorum, gözlerim her saniye daha da ağırlaşıyor. Uyumak üzereyken bir şey beni uyandırıyor. Doğruluyorum, dinlemek için zorlanıyorum ve tekrar duyuyorum.

Kapı çalıyor.

Geri döndü.

Yataktan fırlıyorum, bacaklarım çarşaf ve yorgan karmaşasına takılıyor ve odamdan çıkamadan neredeyse yüzüstü düşüyorum. Ön kapıya doğru koşup kapıyı açıyorum, nefesim biraz kesiliyor. Bir dileğin gerçekleşmesi gibi, işte orada, kapının diğer tarafında duruyor.

"Lawson."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "İşte benim çarşambam."

Ve kollarına atılıyorum. Beni kolaylıkla yakalıyor, hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca sarıyor. Yüzünü boynuma gömüyor, tenime yumuşak öpücükler kondurmadan önce beni içine çekiyor.

"Mmm. Seni özledim," diyor vücudundan aşağıya doğru kayarken ve ayaklarıma doğru.

"Biliyorum."

Göğsü bana karşı gümbürdüyor ve bana bakarak geri çekiliyor. "Sorun değil, senin de beni özlediğini biliyorum."

"Sen bilirsin."

Kıkırdıyor ve burnuma küçük bir öpücük konduruyor. "Seviyorum, Rory. Gerçekten seviyorum."

Sözlerinden çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum. Bunun yerine parmak uçlarıma basarak onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum. Onu şaşırtmış olmalıyım, çünkü ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürüyor, sonra aniden beni öpüyor ve hatırladığım kadar iyi öpüyor.

Ağızlarımız bir çılgınlık içinde birlikte hareket ediyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve ellerimiz ulaşabildiğimiz her santimde dolaşiyor. *Çok iyi, çok iyi* ve eminim ki Lawson kadar iyi öpüşen başka biri daha yoktur çünkü beni sadece *öpmekle* kalmıyor, beni sahipleniyor, sadece onun olarak işaretliyor. Aynı anda hem bunaltıcı hem de yeterli değil.

Bacaklarımı tekrar beline dolamaya ya da onun için dizlerimin üzerine çökmeye hazırım - hangisini seçeceğime karar veremiyorum - o zaman geri çekiliyor ve öpüşmeyi bitiriyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye sızlanıyorum.

Gülüyor, biraz daha uzaklaşıyor. "Seni ne kadar özlemiş olsam da - ve ilk seferinde bana inanmadıysan, gerçekten özledim - bunun için burada değilim."

Kaşlarını kırıştırıyorum. "O zaman ne için buradasın?"

Bana "*Gerçekten mi?*" der gibi bakıyor. *Sormak zorunda mısın?*

Hafifçe iç geçirir. "Sen, Rory. Senin için buradayım."

Sonra kollarını kaldırdı ve bir çanta taşıdığını fark ettim. Beni öperken bana doğru sallandığını fark etmemiştim bile, dokunuşuna, kokusuna ve... yani sadece *ona kendimi kaptırmıştım*.

Daireme geri dönüyorum ve ona el sallıyorum. Kapıyı kapatıyorum, sonra onu yatak odama götürüyorum ve ben kozama geri dönerken o kapımın önünde duruyor. Kapımın pervazına yaslanmış çok seksi görünüyordu.

Güçlü bacaklarını yeterince sıkkan bir kot pantolon, sade, koyu gri bir kapüşonlu sweatshirt ve kafasında geriye doğru kıvrılmış Serpents logolu bir şapka.

"Biraz erzak getirdim," diyor bana, dikiş yerlerinden patlayan yeniden kullanılabilir çantasını sallayarak.

"Erzak?"

"Evet. Tamponlar ve pedler, ne sevdiğini bilmediğim için birkaç farklı çeşit. Biraz çikolatalı, sütlü ve beyaz." Ağzım sulandı. "Biraz çikolatalı dondurma, bir parça brownie, pirinç gevreği, çikolata kaplı kraker, iki litrelik Sprite, ekstra marshmallowlu sıcak çikolata, Sevgililer Günü'nden kalan ucuz şekerlemeler ve kilerimden aldığım iki paket tatlı ve baharatlı barbekü cipsi."

Nefesim kesildi. "Cipslerini benimle mi paylaşıyorsun?"

Sırıttırıyor. "Cipslerimi seninle paylaşıyorum, Çarşamba." "Peki, tamam. Kalabilirsin."

Gülüyor, kapı pervazını itiyor ve odaya giriyor. Ayakkabılarını çıkarıp yanımdaki yatağa tırmanıyor ve elindeki çantayı aramıza koyuyor.

Burnunu dondurmacı vitrinine dayamış bir çocuk gibi bakıyor. "Önce ne istiyorsun?"

"Tamponlar."

Yine hiç rahatsızlık duymadım. Sadece uzanıp birkaç kutu çıkardı ve bana uzattı. Ben de ondan aldım.

"Hemen dönerim," diyorum ve bir kez daha yatağımdan sıçrayıp banyoya yöneliyorum.

İşimi halledip geri döndüğümde Lawson genellikle kanepenin arkasına serilen battaniyenin altına sokulmuştu ve onunla benim oturduğum yer arasında bir sıra halinde çeşitli atıştırmalıklar dizilmişti. Ayrıca yatağımın başucundaki masanın üzerinde taze bir bardak su ve yanında iki aspirinle birlikte bir bardak Sprite'a benzeyen bir şey duruyor. Yatakta dondurma olmadığını fark ettim, demek ki onu dondurucuya koymuş olmalı.

Duygularım boğazımda düğümleniyor. Her şey çok *tatlı*. Ve düşünceli. *O düşünceli biri*. Sürprizlerle de dolu. Kolayca eve gidip gecenin geri kalanında beni görmezden gelebilir, huysuzluğumun geçmesine izin verebilirdi ama hayır. Geri geldi çünkü ağzımdan çıkan kelimelere rağmen Lawson gerçekten ne istediğimi *biliyordu*, onu.

Bana gülümsüyor. "Peki, geliyor musun? Bu bölümün Naley'in ilk kez öpüştüğü bölüm olduğuna eminim."

tamamen berbat. En sevdiklerimden biridir."

Benim de favorilerimden biri.

Yuvama geri dönüyorum, battanileri neredeyse çeneme kadar çekiyorum, sonra bir paket cipse uzanıyorum. Yırtıp açıyorum ve oynat tuşuna basarken bir tanesini ağzıma atıyorum. Uzun bir süre konuşmuyoruz, ikimiz de onun getirdiği atıştırmalıkları atıştırıyoruz.

Sessizliği ilk bozan ben oldum. "Hey, Lawson?"

"Evet, Rory?" diye soruyor, başını bana doğru çeviriyor, televizyonun ışığı gözlerinde parlıyor.

"Daha önce bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Anlıyorum."

"Ama ya sen?"

"Şey, hayır." Hafifçe gülüyor. "*Gerçekten* anlamıyorum, ama annemin yaşadıklarını bir şekilde anlayacak kadar izledim."

"Ah. Demek malzemeleri oradan öğrendin."

"Biraz. Bazılarını yıllar içinde öğrendim. Toplumun rahim taşıyan bir üyesi olmamam, her şeyin nasıl işlediğini anlamamam gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca, seninle ilgilenmeyi seviyorum. Kendini iyi hissetmediğini görünce seni neşelendirecek bir şeyler yapmak istedim, özellikle de Sevgililer Günü'nü kaçırmak zorunda kaldığım için." Bana sırtıyor ve neredeyse utangaç bir hali var. "İşe yaradı mı?"

Bırak seninle ben ilgileneyim.

Dünkü sözleri yine içime işliyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi, ne yapacağımı bilmediğim her türlü şeyi harekete geçiriyor. Ben de yapmıyorum.

Başımı salladım. "İşe yaradı."

Şimdi tam bir gülümseme. "Güzel. Buna sevindim."

"Sevgililer Günü'nden nefret ediyorum, o yüzden burada olmadığına sevindim." "Sevgililer Günü'nden nefret mi ediyorsun? Çok şaşırdım."

Ona ve alaycılığına dilimi çıkarıyorum, o da başını sallıyor, yüzünde hâlâ bir gülümseme var.

"Gösteriyi izleyin. Rahatla. Belki şanslıysan, seninle daha sonra tekrar öpüşürüm." Göz kırıyor, sonra televizyona dönüyor.

Göğsümden yüksek sesli bir kahkaha kopuyor ve bu iyi hissettiriyor. Çok, çok iyi. Yolculuğa çıktığından beri bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum ve açıkçası bunu özlemiştim. Tıpkı onu özlediğim gibi.

"Lawson?"

"Hmm?" diye soruyor, ağızına bir parça çikolata daha atıyor ama bana bakmıyor.

"Ben yaptım."

"Hmm?" diyor tekrar, bakışlarını Tree Hill'de olup bitenlerden çekip bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakalayacak kadar uzun süre. "Ne yaptın?"

"Seni özledim." Yutkunuyorum. "Ben de seni özledim."

Yüzünde yavaşça bir sırıtış beliriyor, gözlerinde daha önceki gibi bir parıltı yeniden alevleniyor.

"Yaptığını biliyorum, arşamba," diyor. "Yaptığını biliyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

LAWSON

Adımlarımda ekstra bir coşkuyla yürüyorum ve hiçbir şey bunu elimden alamaz, park yerinde yeni bir araba bulmaktan pek memnun olmayan Paige bile. Ama biraz ikna edildikten sonra pes etti ve hediyeği kabul etti. Biraz abartılı olduğunu biliyorum ama onun bu kadar acı çekmesine seyirci kalmamın ve ne kadar çok çalıştığını görüp de yardım *etmememin* imkanı yok. Eninde sonunda beni affedecek ve bu arada en azından kendisi ve Jaden için güvenilir bir ulaşım aracı olacak. Arenaya ıslık çalarak giriyorum, bu da bana

Keller'dan sert bir bakış yiyorum ve neşeli yoluma devam ederken onu tersliyorum. "Neyin var senin?" diye sesleniyor arkamdan.

"Kesinlikle senin çirkin suratına bakmak zorunda kalmamak." The Coffee Spot'tan aldığım kahvemden bir yudum alıyorum.

Homurdanıyor. "Merak etme. Hislerimiz karşılıklı." "Ah, Kells, bundan şüpheliyim, dostum."

"Siktir git, Lawsy."

Gülüyorum ve uzaklaşıyorum çünkü *hayır*, Keller bile bugünü benim için mahvedemeyecek. Bugün Rory maça geliyor ve ben bunun için çok heyecanlıyım.

Annem, babam, büyükannem ve büyükbabam ve hatta Wayne Gretzky'nin kendisi gibi pek çok insanın önünde oynadım ama bunların hiçbirisi Rory'nin önünde oynamakla kıyaslanamaz. Elbette, bunu daha önce de yapmıştım ama sadece o kadardı: daha önce. Şimdi ise tamamen farklı bir anlamı var. Bu gece o tribünde olacak ve *bana* tezahürat yapacak.

Yerdeki takım logosunun etrafından dolaşmaya dikkat ederek soyunma odasına giriyorum ve kabine yöneliyorum. Takım elbisemi çıkarıp asıyorum, ardından bir çift spor şortu ve Serpents tişörtü giyip ısınmak için koridordaki diğer çocuklarla buluşmaya gidiyorum.

Futbol topuna vuruyoruz, gevşiyoruz ve biraz gülüyoruz. Daha sonra, kendi oyun öncesi ritüellerimizi yapmak için ayrı yollara dağılıyoruz. Kıyafetlerimin yarısını giyiyorum, sonra sopamı bantlamaya çalışıyorum.

Fox havaya su püskürtür ve gözleriyle damlacıkları takip ederek pakı takip etmeye hazır hale getirir. Keller, Hutch ve Locke oturup hiçbir şey söylemiyor, her biri kendi kafasına göre takılıyor.

Ama ben? Neredeyse heyecandan titriyorum, içimden çığlık atıyorum. Dışarı çıkmaya hazırım.

Isınma hareketleri için geri sayım iki dakikaya ulaştı ve koridorda sıraya girmeye başladık, çocuklar vızıldıyor ve artık hazırlar. Buza çıktık. Keller disk yığınının yere vuruyor ve ben genelde bir tane kapıp yarışa katılırdım ama bu sefer öyle olmuyor.

Rory'yi aramakla çok meşgulüm.

Çok fazla bakmama gerek yok - bankların tam karşısında oturuyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var, ama onu gerçekten sıkıldığına inanamayacak kadar iyi tanıyorum, özellikle de gözleri onu ele verirken. Burada olduğu için çok heyecanlı, bakışlarımız birleştiğinde dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Ona doğru kaymayı ve bu sabah yüzüme sürdüğü şeyin yeterli olmadığını söyleyip ikinci bir tur için ısrar etmeyi çok istiyorum ama yapamıyorum. Burada çok açıktayız ve o hâlâ yaptığımız şeyi gizli tutmaya kararlı.

Yalan söylemeyeceğim, bunu saklamak biraz sinir bozucu, özellikle de beni bu kadar mutlu ederken, ama kendime zamana ihtiyacı olduğunu hatırlatıp duruyorum. Ayrıca, kabul etmese bile Rory benden hoşlanıyor. Ona iyi bir sik verdiğimi biliyorum ama burada kalmasının tek nedeni bu olamaz. Yatak odası dışında bunun için çok eğleniyoruz.

Regl olduğu geçen haftaki gibi birkaç geceyi daha birlikte geçirdik. Sadece yatağında oturup televizyon izlediğimiz geceler. Hiç sevişmediğimiz geceler. Gerçek bir çift gibi davrandığımız geceler. Rory'yi sismeyi ne kadar sevsem de -ki gerçekten seviyorum- sanırım en çok o geceleri seviyorum.

"Kime öyle sert bakıyorsun?"

İrkildim, kendi dünyamda o kadar kaybolmuştum ki Hutch'ın bana doğru gelen iri bedenini görmedim bile.

"Uh..."

"Evet, Lawsy. Kime bu kadar sert bakıyorsun?" Hayes yanımdan geçerken kaşlarını kaldırıp indirerek bana sırtarak soruyor.

Siktiğimin herifi. Onu fena halde terslemek istiyorum ama yapamıyorum, burada, açık alanda, üzerimizde bir sürü kameranın olduğu bir yerde olmaz. Yine de sonra, canını yakacağım.

Hutch başını sallar. "Çocuk çok garip."

Tam o sırada Rory başını arkaya atıyor, Auden ya da arkadaşının söylediği bir şeye gülmekten vücudu titriyor ve etrafımdaki her şey kayboluyor. Bir oyun oynamak üzere olmam önemli değil. İnsanların etrafımda yüksek hızlarda uçuşması ya da disklerin bir o yana bir bu yana süzülmesi önemli değil. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Arena ışıkları altında muhteşem görünüyor, yeşil-siyah-altın renkli Serpents forması her hareketinde parıldıyor. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış. Bir çift tayt giyiyor ve tek bir makyaj bile yapmamış. Buraya güzel ya da süslü görünmek için gelmedi. Hokey izlemek için burada.

O benim için burada. Bakışlarımı hissedince bana doğru bakıyor ve sanki beni olduğum yerde tamamen eritmemiş gibi kız kardeşine dönmeden önce bana en yumuşak gülümsemesini veriyor.

Ben lanetlendim. Lanet olsun. Bir gülümseme yüzünden sersemlemek... Bu ne zaman oldu? Ne zaman içimde bu kadar derinlere gömüldü? Ne zaman bu kadar önemli oldu? Ben ne zaman...

Lanet olsun.

Birdenbire farkına varıyorum ve bu düşünce bir kez aklıma düştü mü, bir daha onu aklımdan çıkaramıyorum.

Ona ne zaman aşık oldum?

Doğruyu söylemek gerekirse, bir süredir bunu düşünüyordum. Bu düşünce kulübedeyken aklımdan geçti ama bunu iyi bir seks olarak değerlendirdim. Seattle'a döndüğümüzde bile içimi kemiren bu his devam etti ve günler Mart'a yaklaştıkça daha yüksek sesle ve daha agresif bir şekilde dile gelmeye başladı.

Onu seviyorum. Kahretsin, onu seviyorum.

Bunun beni daha fazla şaşırtması gerektiğini düşünüyorum ama şaşırtmıyor. Şaşırtmıyor ve bununla ne yapacağımdan emin değilim. Ona söylemem mi gerekiyor? Elbette söyleyemem. Bu onu tepelere doğru koşturur, değil mi? O bile söylemek istemiyor.

Kiminle çıkarsak çikalım. Ona aşık olmamı kabul etmesine imkan yok.

Ama sonra tekrar... Kimin umurunda? Eğer ona söylemezsem, bu beni içten içe yiyip bitirecek. Daha da ötesi, aramızda olanları umursamadığımı düşünecek, oysa tam tersi daha doğru olamazdı. Aurora Sinclair'i seviyorum ve bunu bilmesini istiyorum.

"Lawsy?"

Bu gece ikinci kez, Hutch varlığıyla beni şaşırttı. Kendimi Rory'ye o kadar kaptırmışım ki, orada durduğunu bile unutmuşum.

"Hmm?" Dönüp bana buruşuk kaşlarla bakan Hutch'a bakıyorum.

Bir şey söyledi. Kahretsin, ne dedi?

Hutch yavaşça benden az önce baktığım yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, kaşları bir şekilde birbirine daha da yaklaşıyor.

Siktir, siktir, siktir. Ne kadar açık sözlüsün, Lawson.

Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum ve Hutch'ın dişlerimin yarısı kadar sahte olduğunu anlama m a s ı i ç i n dua ettiğim megawatt sırtışıma yapıştırıyorum.

"Evet, dostum, çocuk kesinlikle harika," diyorum ona.

Sonra tam bir korkak gibi, Rory'ye bir kez daha bakmaya cesaret edemeden kayarak uzaklaşıyorum. Isınmak için asla yapmadığım halde, sırf kaptanımdan uzak durmak için buzun diğer tarafında takılıyorum.

Ama sonuç vermiyor. Sürekli beni izliyor. Zamanımız dolduğunda ve soyunma odasına geri döndüğümüzde bile izliyor. Odamda oturup vizörü temizlemek için kaskımı çıkarırken bile izliyor. Koç Smith odaya girip sadece bir baş antrenörün yapabileceği şekilde dikkatimizi toplarken bile izlemeye devam ediyor.

Onu görmezden geliyorum ve dikkatimi Koç'un ellerini kalçalarına dayayarak takıma hitap ettiği yere çeviriyorum.

"Çok iyi hokey oynuyunuz çocuklar," diyor.

Birisi -sanırım Dulak- parmaklarını ağzına götürüp yüksek sesle ısıklık çalıyor.

"Hala üzerinde çalışmamız gereken bazı şeyler var," diye devam ediyor Koç Smith. "Çok fazla kolay alan girişine izin veriyoruz. Onları mavi çizgide biraz daha sıkıştıralım, bunun için uğraşmalarını sağlayalım. Geçen maç top kayıplarımızı yarı yarıya azalttık ama daha da azaltmak istiyorum, tamam mı? Artık faydalanabilecekleri kaçamaklar yok. Ve son olarak, Foxy..."

Tüm gözler kalecimize çevrildi, Hutch'inkiler bile.

"Evet, Koç?"

"Bizi dışarı
çıkart."

Fox gülümser, ekibin geri kalanı yüksek sesle alkışlar.

"Hadi gidip bize bir hokey maçı kazandırın çocuklar," diye bitiriyor Koç.

"Duyduk!" diye bağıyor oda, ayağa kalkıp soyunma odasından çıkmadan önce iki kez alkışlıyor.

Tünelden aşağı inerken, buza çıkarken, her iki marşta da Hutch'ın bakışlarını hâlâ sırtımda hissedebiliyorum. Pak düştüğünde bile, o hala. Lanet olsun. Bakıyor.

Sonunda, dinlenmelerimden birinde şans eseri ona bakıyorum ve gözleri yine benden Rory'ye kayıyor. Dikkatimi tekrar oyuna veriyorum. Bütün gece sıkı mücadele ettik, ilkinde bir sayı attık, ancak Edmonton geri geldi ve ikincisinde iki sayı attı. Üçüncüde beraberliği sağladık ve otuz saniye kala son vardiyam için sahaya çıktım.

"Canlarına oku Lawsy!" Patenlerim buza vurduğunda Locke sesleniyor ve ben bir pist yıldızı gibi havalanıyorum.

"Benim, benim," diye bağıyorum ve Keller pakı bana doğru fırlatıyor.

Sopama çarpıyor ve tüm gücümle itiyorum. Edmonton yorgun. Zaten bir dakikadan uzun süredir dışarıda olan üst hatlarını sahada bırakıyorlar ve uzatmaya gitmeden bu işi bitirmeye çalışıyorlar.

Hızla onların sahasına giriyorum, beyazlı iki oyuncunun arasında sallanıyorum, sonra da kaleye doğru koşuyorum. Şutu çektim ve kirli bir atış olmasına rağmen Dulak pisliğimi temizlemek için oradaydı ve pakı kalecinin yanından geçirdi. Gol düdüğü çaldığında ev sahibi kalabalık patlıyor, hoparlörlerden bangır bangır müzik yayılıyor ve bu muhteşem bir şey. Bitime on saniye kalmıştı ve az önce öne geçmiştik.

Takım alkışlıyor ve pakı bırakmak için sahaya geri dönüyoruz. Hutch geri çekilmeyi kazanıyor ve pakı Dulak'a çeviriyor, o da zaman sıfıra doğru ilerlerken pakı elinde tutuyor. Galibiyetimizi kutluyor, kalecimize sarılmak için sıraya giriyoruz.

Elimde olmadan Rory'nin olduğu yere bakıyorum, cama dayanmış, gözleri bana kilitlenmiş ve yüzünde kocaman bir gülümseme varken nefesim ciğerlerime kaçıyor.

Benim yerim mi? Ağzımı açıyorum.

Başını sallayarak alt dudağını ısıyor ve ben de sırtarak sırada ilerliyorum.

Omzuma bir el konuyor ve daha bakmadan kim olduğunu anlıyorum. Hutch bana doğru eğildi.

"Bu endişelenmem gereken bir şey mi?" diye soruyor alçak sesle, o kadar sessiz ki kimse bizi duyamıyor, özellikle de yüksek sesli tezahüratlardan.

"Ne?" Masum rolü yapmaya çalışarak soruyorum.

Ama tam da tahmin ettiğim gibi, anlamsız. Hutch aptal değil. Auden'la ilişkisini saklamak için aylarını harcadı. Bir sırrın saklandığını gördüğünde anlar.

Bana tehditkâr bir şekilde bakıyor. "Tekrar denemek ister misin?"

İçimi çekiyorum, Foxy'ye yaklaşıp kaskımı onunkine çarpıyorum. "İyi oyundu, dostum."

"Sağ ol dostum," diyor, o parlak sırıtışı her zamanki gibi yerinde.

Sırada Hutch var ve kalecimize kendi cesaretlendirici sözlerini söylüyor. Buzun ortasına doğru ilerliyorum, diğer herkesi bekliyorum ve kaptanım beni takip ediyor, hala bir cevap bekliyor, ben de ona dönüyorum.

"Hayır, Hutch, bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Emin misin?" diye bastırır. "Çünkü o Rory, Auden'ın kız kardeşi ve eğer ona bir şey olursa..."

Tehdidini bitirmesine gerek yok. Onu yüksek sesle ve net bir şekilde okudum. "Sakin ol, Hutch. Her şey yolunda."

"Her şey y o l u n d a m ı ?" diye homurdanır. "Bu hiç güven verici değil Lawson. Sen sen olduğun zaman değil."

"Evet, bu sefer ciddiyim. Her şey yolunda. Hepimiz iyiyiz."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor.

"Bak dostum," diyorum. "Ben... ben Rory'ye zarar vermeyeceğim. Hatta tam tersi."

"Yani onu koruyacak mısın?"

"Evet. Sahip olduğum her şeyle."

Kaşları tekrar birbirine yaklaştı. "Neden... Anlamıyorum..."

Etkileşimimizi izlerken hafif endişeli görünen Rory'ye bir bakış daha atıyor. Ona gözlerimle her şeyin yolunda olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama Auden dikkatini başka yöne çektiği için mesajı aldığından emin değilim.

"Hayır," diyor Hutch. "Hayır, hayır, hayır." Parçaları birleştiriyor, her şey onun için yerine oturuyor. "Hayatta olmaz."

"Tabii ki," dedim ona. "Ne zaman?"

"Fark eder mi?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Ben... Sanırım hayır." Başını sallar. "Ben sadece... Siktir! Bir şey olmasını istemiyorum, anlıyor musun? Onun incinmesini istemiyorum. Ben..."

"Söz veriyorum, endişelenecek bir şey yok."

"Bunu kesin olarak söyleyemezsin. Sen-"

"Onu seviyorum, Hutch. Onu seviyorum."

Karşımda duruyor, ağzı hafif aralık, gözleri şu anda duyduklarına inana m a m a k t a n parlıyor.

Sonra çok yavaş bir şekilde sırtıyor. "Oh, artık bu lanet kulübün dışındasın."

Kıkırdayarak rahatlama bir nefes veriyorum. "Sadece önce sen gidersen."

Son bir korna çalarak oyunun resmi olarak bittiğini işaret eder ve hepimiz sopalarımızı havaya kaldırarak kalabalığı selamlarız.

Hutch bana son bir şok bakışı gönderiyor, hâlâ başını sallıyor. "Buna inanamıyorum. Onca insan arasından sen."

"Biliyorum dostum. Güven bana, biliyorum." "O biliyor mu?"

"Ben... Hayır. Henüz değil."

Başını sallıyor. "Söyle ona. Hazır olmayabilir, sorun değil ama ona söylemelisin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Auden'a karşı keşke farklı davransaydım dediğim bir şey varsa, o da ona hislerimi çok daha önce söylemem gerektiğidir. İkimizi de kalp kırıklığından kurtarabilirdi."

Haklı ve her şey olduğunda ne kadar sefil olduğunu hatırlıyorum. Öyle hissetmek istemiyorum, elimden gelse bile.

"Kim bilir, belki o da aynı şeyi hissediyordur."

"Oh lanet olsun. Boşalacağım."

"İşte böyle, bebeğim. Sikime bin. Sana aitmiş gibi sür, çünkü sana ait. O senin, Rory. Sadece senin."

"Benim," diye kabul ediyor seks dolu bir sersemlikle, beni ters kovboy kızına bindirirken başını geriye atmış, sikim amının inanılmaz derinlerinde.

O

Öne doğru uzanıyor, elleri kalçalarımnda, bana henüz almadığım, almak için can attığım deliğinin en güzel görüntüsünü veriyor.

"Seni burada becermek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona, yaptığımız pisliğin bir kısmını toplayıp ıslak başparmağımı dar deliğine bastırarak.

O inliyor, kıpır kıpır Geri, arama için Daha fazla. "Evet. Lütfen. Ben..."

"Hayır mı? Asla mı?"

"Asla."

"Yani bu bakire kıcı kendime mi alacağım?"

"Senin. Sadece senin," diye söz veriyor, ben ona doğru vururken başparmağım hâlâ göt deliğiyle oynuyor.

Birkaç sert hamle daha yapınca dağılıyor ve benden kurtuluyor. Ağır nefesler alarak bana doğru geri çekiliyor, çenesini tutup dudaklarını yakalamak için yüzünü çevirdiğimde sikim hala içinde duruyor.

Yüksekten inerken onu yavaşça ve usulca öpüyorum, meme uçlarını çimdiklemek için uzanıyorum, bu da kucağında kıpırdamasına neden oluyor. Bunu seviyorum. Bu anı seviyorum. Onu seviyorum.

Söyle ona.

Hutch'ın sözleri kafamda yankılanıyor. Söylemeliyim. Ona söylemeliyim. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, bana dönene kadar etrafında dönüyor. "Hmm? Oh, evet. Her şey yolunda. Neden?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Aklında bir şey varmış gibi görünüyordun."

"I..."

"Evet?"

Korktum ve başımı salladım. "Hiçbir şey." Bir omuz silkme daha. "Tamam."

Burnuma bir öpücük konduruyor, sonra kucağımdan iniyor ve bir şekilde yere atmayı başardığımız çarşafı kapıp etrafına sarıyor.

"Battaniyenin içinde mi saklanıyorsun?" "Hayır. Sadece üşüyorum."

"Yalan mı söylüyorsun?"

Kıkırdıyor. "Belki."

"Hadi ama Rory. Senin her yanını gördüm. Saklanmana gerek yok."

"Evet, bunu maçınız sırasında yediğim nachos kaskıyla tükettiğim tüm tuza söyle."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Tanrım, seni seviyorum."

O hareketsiz, ben de öyle. Oda, bir an önce çok sıcak hissettirse de, soğuyor. Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum, ikimiz de hareket etmedik ama çok uzun sürdü. O kadar uzun ki rahatsız edici bir şekilde gülmeye başlıyor.

"Ha, ha, ha. Çok komik. İyiydi, Lawson."

Bana titrek bir sırtış fırlatıyor, banyoya doğru ilerlerken ayağı takılmasın diye battaniyeyi yerden çekiyor.

"Bu bir şaka değildi."

Adımlarının ortasında duraksayıp bana döndü.

"Ne?" Boğazımı temizliyorum. "Bu bir şaka değildi, Rory."

Kaşları çatıldı. "Sen ne..." "Seni seviyorum, Rory."

Ve bir anda orada, açıkta, ağır bir bulut gibi odada aramızda dolaşmaya başladı.

On saniye geçiyor.

Yirmi.

Otuz.

Sonunda fısıldadı: "Bunu bana söyleyemezsin Lawson." Yatak başlığından öne doğru eğildim. "Neden?"

"Çünkü daha yeni seks yaptık! Az önce içime girdin ve *bunu* söyledin ama yapamazsın. Bu doğru değil." Çarşafı daha sıkı tutuyor, sanki az önce sikimi içine gömmemişim ya da başparmağım biraz önce sikmeye söz verdiğim gibi kışına bastırmıyormuş gibi kendini saklıyor.

"Yani?"

"Yani? Yani!" Huffs. "Ben... Yapamazsın! Bu gerçek değil."

"Saçmalık, değil."

"Daha yeni seks yaptık Lawson, sonra da beni sevdiğini söyledin. Bana bunun gerçek olduğunu söyleyemezsin."

Gülüyorum ama işin içinde mizah yok çünkü sözlerini hiç komik bulmuyorum. Şu anda ciddi olamaz. Orada durup bana bunun olacağını tahmin etmediğini söyleyemez.

Ve yine de...

"Senin kolay olman gerekiyordu," diyor. "*Bunun* kolay olması gerekiyordu."

"Çok kolay."

"Öyle değil." Başını sallıyor, seksi saçları etrafında dalgalanıyor. "Değil ve bunu sen de biliyorsun."

Ama bunu bilmiyorum çünkü benim için çok kolay. Onu sevmek de çok basit; paten kaymak ya da nefes almak gibi. Zahmetsiz. Doğal bir şey.

"Benim gibi olman gerekiyordu. İstememeliydin
Bu."

"Ben istemedim. Bunu hiç istemedim. O kulübü iki yıldır t e k
b a ş ı m a taşıyorum ve yine de sana aşık oldum."

"Kulüp mü?"

Şu anda bu konuya girmek istemediğim için elimi sallıyorum. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan, bunu ben istemedim, hiç istemedim, ama oldu ve bundan kaçmayacağım. Tüm hayatımı, babam tarafından incitildiği için annemin bunu yapmasını izleyerek geçirdim. Aynı şeyin benim başıma gelmesine izin vermeyeceğim. O yüzden bunu kabul edeceğim. Buna sahip çıkacağım." Gözlerinin içine bakıyorum. "Seni seviyorum."

"Bunu söyleyemezsin," diye tekrarlıyor, bu sefer neredeyse
çılğınca. "Söyleyebilirim."

"Peki. O zaman söyleyemezsin çünkü söylemeni istemiyorum, çünkü ben inanmıyorum..."

"Aşk mı? Söylemeye korktuğun kelime bu
mu?" Bana ters ters bakıyor. "Kapa çeneni."

"Hayır." Şimdi sinirlendim. Yataktan fırlıyorum, ama onun aksine, üstümü örtme zahmetine girmiyorum.

Gözleri hâlâ yarı sert olan sikime kayıyor, sonra beni çıplak görme fikrinden utanmış gibi bakışlarını kaçırıyor. Ama öyle değil. Hiç de değil. Utanıyor ama sadece bana karşı olan hislerinden dolayı.

Rory kendine istediği kadar aşka inanmadığını söylesin, ben bunun doğru olmadığını biliyorum. Bunu ilk elden kız kardeşiyle ilgilenirken gördüm. Daisy'nin her zaman yanında olduğunu. Hastaları için nasıl canla başla çalıştığını. Ya da ayakta duracak hali kalmadığında bile maçlarımı izlemek için nasıl geç saatlere kadar ayakta kaldığını.

Özellikle de altımda ya da üstümdeyken ya da parmaklarımdan ya da dilimden dolayı parçalandığında bunu yüzünde görüyorum ve bu öyle mutluluktan uçan bir aşk değil. Gerçek bir aşk. Rory beni seviyor, sadece bunu kendine itiraf etmiyor.

"*Susmayacağım*, Rory. Seni seviyorum ve bunu duyacaksın."

"Lawson..." diye yalvarıyor, geri çekiliyor.

Onu kovalıyorum, gidecek hiçbir yeri kalmadan duvara yaslanana kadar hamle üstüne hamle yapıyorum.

"Hayır. Bana *Lawson'lık* yapamazsın. Sana aşık olup olmayacağımı belirleyemezsin. Bu senin seçimin değil. Benim seçimim."

"Ama bana aşık olmanı *istemiyorum*. Bunun olması gereken şey bu değildi. Bu... Sen... *Sen* sensin! Sen de aşık değilsin."

"Bu sözleri bana geçen yıl söylemiş olsaydınız, sizinle aynı fikirde olurum. Muhtemelen *iğrenç ya da iğrenç ya da bu hayatta olmaz gibi bir* şeyler söyledim. Ama bu daha önceydi, Rory. Daha önceydi."

"Önceden mi?"

"*Sen*. Bu *senden* önceydi. Ve şimdi..."

"Yapma," diye yalvarıyor ama dinlemiyorum.

"Artık biliyorum. *İğrenç ya da iğrenç* değil ve kesinlikle bir sonraki yaşamda da değil. Bu hayatta ve gerçek, o kadar gerçek ki içimi parçalıyor. Beni içten içe parçalıyorsun, anlamaya bile başlayamadığım, gerçekten anlamak *istemediğim* şekillerde beni döndürüyorsun çünkü bunun bir önemi yok. Gerçeği değiştirmiyor. Seni seviyorum, Aurora Sinclair."

"Lawson..." Başını öne eğiyor. "Yapamam. Yapamam."

"Sorun değil, Rory. Gerçekten. Neden biliyor musun?"

Burnunu çekiyor, başını sallıyor. Parmağımı çenesinin altına sokup başını geriye yatırıyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. Yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve o kadar korkmuş görünüyor ki canı acıyor.

"Çünkü bebeğim..." Yanağından süzülen tek damla yaşı fırçayla uzaklaştırıyorum. "Sen söylemeye hazır olmasan bile ben hazırım ve sana söylemeden bir dakika daha geçiremem. Bunu geri söylemen ne kadar uzun sürerse sürsün -ya da hiç söylemesen bile- sorun değil. Ben yine de seni seviyor olacağım."

"Bu çok aptalca," diyor ve ben

gülüyorum. "Aptalca olabilir ama doğru."

"Bunun olmaması gerekiyordu... Bunu yapmaman gerekiyordu..."

İki cümlesini de bitirmiyor ama bitirmek zorunda da değil. Yine de ne söylemeye çalıştığını biliyorum.

Omuz silkiyorum. "Bana boşuna Lawless demiyorlar."

İçinden bir kahkaha yükseliyor ve bu bütün gece duyduğum en tatlı ikinci ses oluyor. Onu kollarımla sarıyorum, kendime çekiyorum ve o da bana izin veriyor. Onu tutmama izin veriyor. Onu sevmeme izin veriyor ve gerçekten tek isteyebileceğim bu.

Yatağa geri dönüyoruz, ona onu ne kadar çok sevdiğimi tekrar söylüyorum, bu sefer sikim, ağzım ve ellerim vücudunun her yerinde. İkimiz de uykuya dalana kadar anlatıyorum ve gözlerimi kapatmadan hemen önce başına bir öpücük kondurup bir kez daha söylüyorum.

"Seni seviyorum, Rory."

Memnuniyetle iç geçiriyor. "I..."

Ama o karşılık vermiyor ve ben de sözümü tutuyorum, henüz hazır olmasa bile onu sevmeye devam ediyorum. Hiç şüphesiz bir gün hazır olacağını biliyorum ve beklemeye hazırım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

RORY

Dört gündür Lawson'dan saklanıyorum ve o da bana izin verdi.

Hala her gün beni kontrol ediyor, arıyor, mesaj atıyor ve hatta bana hediyeler gönderecek kadar ileri gidiyor. The Three Words Thing'den sonraki gece ofisten çıkamayacağımı ve gelemeyeceğimi söylediğimde, *ekstra* tatlı ve baharatlı barbekü cipsleriyle Bernie's'i getirtti. Ertesi gece başımın ağrıdığını söylediğimde kapıma bir çanta dolusu Tylenol, elektrolit dolu içecekler ve Beecher'ın peynirli makarnasını bıraktı. O olduğunu biliyordum çünkü üzerinde şöyle bir not vardı:

Çarşamba günü,

Seattle neden peynirli makarnaya bu kadar takıntılı? Yemin ederim buradaki her menüde var ve sadece çocuklar için değil. Çok garip. Neyse, umarım baş ağrın yakında geçer. Seni özledim.

Sevgile

r,

Lawson

Ağladım, bu da başımın gerçekten ağrmasına neden oldu.

Sonra ona saç yıkama günü olduğu için gelemeyeceğimi söyledim. Bunu görmezden geldi ve sadece bir saat önce beni görüp göremeyeceğini sorduğunda

Bu gece Auden'la çıkacağımı söyledim.

"İyi eğlenceler bebeğim" diye cevap verdi. *Seni seviyorum.*

İkinci kez ağladım. Bir kez bile, açıkça yalan söylediğimde bile, bana bunu söylemedi. Zamana ihtiyacım olduğunu biliyor ve bunu bana veriyor.

Bir yanım bunu yapmamasını, buraya gelip onu sevmemi *istemesini* diliyor ama yapmıyor ve bu hem çok tatlı hem de çok sinir bozucu. Bana baskı yapması bunu çok daha kolaylaştırırdı. Ondan tekrar nefret etmemi sağlardı. Ama o yapmıyor, ben de yapamıyorum.

Tek yapabildiğim, üst üste dördüncü gecedir yatağında oturup Hades bana ölümcül bakışlar gönderirken YouTube'da kedi videoları izlemek.

"Ne?" Ona söyledim. "Sadece seks yaptığın adamın gidip sana aşık olmasını sağlamayı dene."

Ayağa kalkıyor, koltuktan atlayıp uzaklaşıyor ve Lawson'ın yaptığı gibi bunu kendi başıma çözmem için beni bırakıyor.

"Ugh!" Hayal kırıklığıyla başımı kanepeye yaslıyorum.

Neden kalkıp bana aşık olmak gibi aptalca bir şey yapmak zorundaydı? Aramızda bir anlayış olduğunu, ikimizin de durumu bildiğini sanıyordum. İnanılmaz seks yapıyorduk ve takılırken eğleniyorduk, duygular için içine karışmamalıydı. Neden kuralları çiğnemek zorundaydı?

Doğru ya. Çünkü o *Lawless*.

Gözlerimi deviriyorum ama bu harekette gerçekten bir kin yok. Aksine, bunu yaparken gülümsüyorum, onun aptal lakabını, aptal yüzünü, aptal mükemmel vücudunu ve görünüşe göre bana karşı *hisleri olan aptal, aptal* kalbini düşünüyorum.

Bu ne zaman oldu? Ne zaman bu kadar yanlış yaptık? Ve neden bana söylemek zorundaydı? Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya devam edebilirdik. *Şu anda* seks yapıyor olabilirdik. Yapabilirdik.

Ugh. Başka ne yapabilirdik bilmiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, sanırım derinlerde bir yerde bunun olacağını biliyordum. En ufak şeylerle başladı. Hızlı bakışlar. Gizli gülümsemeler. Lakaplar. Sadece bizim komik olduğunu düşündüğümüz şakalar. Oyunlar. İtişmeler ve çekişmeler. Kulübe. Kulübeden sonra. Kulübeden sonra *tekrar*. Ve yine...ve yine.

Kendime bunun doğru olmadığını ne kadar söylersem söyleyeyim, Lawson'ın bedenime girmesine her izin verdiğimde, onun kalbime girmesine de izin vermiş oluyorum. O kadar çok denedim ki

ama yapamadım. İçeri girmeyi başardı çünkü *tabii ki* başardı. Bu Lawson. Gerçekten daha azını mı bekliyordum?

Ama adını göğsüme kazımış olsa da... Bu gerçekten aşk mı? Bilmiyorum. Daha önce hiç aşık olmadım. Bu benim için tamamen yeni bir alan ve sahip olduğum tek örnekler TV şovları, filmler ve aşk hikayeleri gerçekten berbat olan ebeveynlerim. Tabii, Auden var ama o bir uzman mı ki? Onunla Hutch arasındaki şeyler hâlâ çok yeni. Gerçekten nasıl bilebilir ki?

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum masaya çarparak sallanıyor ve ikizime atanan şarkıyı söylüyor.

"Alo?"

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

Kalbim - beynimle savaş halinde olan kalbim - düşünüyor. Bu iyi bir şey olamaz.

Birkaç ay öncesine kadar kız kardeşimin sahibi olduğu The Sinclair Seattle'ın kapılarından içeri giriyorum. Burası onun bebeği. Burayı sıfırdan inşa etti ve şehrin diğer binaları arasında dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor. Burası her zaman kendimi evimde hissettiğim bir yerdi, ama bu gece değil, o telefon görüşmesinden sonra buraya girerken değil.

Auden *ne* hakkında konuşmak istediğini söylemedi, sadece konuşmak istediğini söyledi, ben de buradayım. Resepsiyondaki Betty'ye el salladım, sonra bara girdim.

Hah. Sanırım Lawson'a bu gece için yalan söylemedim.

Bu düşünceyi bir kenara itip barda oturan ve bana çok benzeyen kadına odaklanıyorum. Aylar önce ona doğum gününde aldığım bir çift tayt ve eski, yırtık pırtık bir kazakla ona bakınca, banka hesabının birden fazla virgülle dolu olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Yanına oturuyorum ve barmen Hilda'ya Auden'in içtiği beyaz şaraptan alacağımı işaret ediyorum.

Auden sonunda, "Sana söylemem gereken bir şey var," dediğinde bardağı daha yeni önüme koymuştu.

Kaşlarım çatıldı. "Devam et..."

Kız kardeşim iç geçiriyor, sonra taburesinde bana doğru dönüyor, ela gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Ben... Ben Hutch'ın yanına taşıyorum."

Daha fazlasını bekliyorum, bana hamile olduğunu ya da evleneceğini falan söylemesini, ama başka bir şey gelmiyor.

"Tamam," diyorum.

Çenesi düştü. "Tamam mı? *Tamam mı?*

Bu kadar mı?" Başımı salladım. "Evet,

Auden, bu kadar."

Uzun, sakinleştirici bir nefes üflüyor. "Vay canına... Bunu beklemiyordum." "Özür dilerim?" Hafifçe kıkırdıyorum. "Bence bu harika. Şu anda bir otelde yaşıyorsun, yani otelde yaşamamak kötü bir şey değil. Ayrıca, sen ve Hutch birlikte çok iyisiniz. Belli ki seni mutlu ediyor ve bu da onu iyi yapıyor.

kitabımda. Benden başka ne söylememi bekliyorsunuz bilmiyorum."

"I..." Bir omzunu kaldırıyor. "Bilmiyorum. Bana çok hızlı hareket ettiğimi, büyük bir hata yaptığımı, bunun şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikir olduğunu söyleyeceğini düşündüm-"

"Lawson'la yatıyorum!"

Bu dört kelime dudaklarımdan yüksek sesle dökülüyor ve Auden'in geniş gözleri ve gevşemiş çenesi bir gösterge ise, beni şaşırttıkları kadar şaşırtıyorlar. Bunları *neden* söylediğimi bilmiyorum -belki de o çok büyük bir şeyi paylaştığı ve ben ondan daha da büyük bir şeyi sakladığım için- ama artık ortaya çıktılar ve geri alamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, istemiyorum. Omuzlarım rahatlayarak sarkıyor ve günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

"Ben... Ne oluyor lan?"

Gülüyorum çünkü bu yanıt karşısında başka ne yapacağımı bilemiyorum. Nefes alıyorum. "Evet."

"Sen..." Başını sertçe sallıyor, atkuyruğu ileri geri sallanıyor. "Nasıl? Ne zaman? Ve *neden?*"

Son kelimeyi öyle bir tiksintiyle söylüyor ki gülümsüyorum çünkü roller tersine dönseydi ben de ona aynı şeyi söylerdim.

"Bilmiyorum. I-"

"Bekle. Dur. En baştan başla. *Nasıl?*"

İçimi çekiyorum ve şarabımın yarısını yudumladıktan sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

"Her şey geçen yıl başladı..."

Sonraki otuz dakika boyunca kız kardeşime her şeyi anlattım. *Sonunda*. Ona önce Noel arifesini, sonra Noel gününü anlattım. Ona fotoğraf çekimini ve Daisy'yi izlediğimi anlattım. Öpücüğü. Beni *nasıl öptüğünü*. Beş dakika boyunca bayılabilmek için beni duraklatmaya zorladığı Balkon Olayı'nı anlatıyorum. Ona çöküşümü ve kabinini anlattım. Kabinle ilgili *her şeyi* değil ama o anladı. Sonra ona Lawson'la görüştüğüm konusunda bilinçli olarak yalan söyleme kararımdan bahsediyorum ve işte o zaman onu kaybetmeye başladığımı anlıyorum.

"Tamam, ama neden? Sana biriyle görüştüğünü söylediğimde neden bana Lawson olduğunu söylemedin? Neden sakladın?"

"Çünkü o zamanlar onunla görüşmüyordum. O noktada sadece bir kez öpüşmüştük ve bu hiçbir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Ama ondan sonra..."

"Ondan sonra bir anlamı mı oldu?" diye tahmin ediyor.

"Evet. Sonra All-Star arası oldu ve kabin ve..." Omuz silkiyorum. "İşte o zaman işler değişti."

"Uh, diyebilirim. Seni iyi becerdi."

"Auden!" Nefesim kesildi, kabalığı karşısında afalladım. Bu genelde bana özgü bir şeydir, ona değil.

Gülüyor. "Ne? Sadece *sen mi* böyle şeyler söyleyebiliyorsun?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." İnledim. "Ugh. Bu neden oluyor?"

"Ne? Bizim konuşmamız mı yoksa senin Lawson'la yatman mı? Çünkü bence bunu zaten konuşmuştuk."

"Ama yaptık mı?"

"Şey, hayır. Sanırım yapmadık. Aurora, söyle bana, neden Lawson'la yatıyorsun, bariz sebepler bir yana? Yani, o *Lawson*. O... şey, çoğu gün biraz moron ve biraz da umursamaz. Lawless Lawson adını boşuna almamışsın."

Başımı salladım. "Ama öyle değil. Evet, gürültücü ve sinir bozucu ve bazen gerçekten aptalca şeyler yapıyor, ama bundan daha fazlası. Komşusuyla takıldığını biliyor muydun? Adı Jaden ve on iki yaşında. Lawson ona forma, maç bileti ve her türlü şeyi veriyor. Boş günlerinde onu dışarı çıkarıyor ve programını bile biliyor. Ve bu en şirin kısmı bile değil. Onlara bir araba aldı, Jaden ve annesi Paige'e. Adı bu arada. Annesi gibi o da bekar, o yüzden Lawson onlara bakıyor. Onlara yardım ediyor. Bir aylık kirası çoğu insanın iki ayda kazandığından daha pahalı olan lüks bir yerde yaşamıyor. Sıradan, günlük bir daire. Ve onu Daisy ile görmek? Bu..."

Başka bir şey. Onu seviyor. Gerçekten seviyor. Onu her zaman şımartıyor. Hades'le de arası iyi ve o kedinin kimseyi sevmediğini biliyorsunuz. Hatta Casey ile plan yapıp takvim çekimindeki hayvanların tüm sağlık masraflarını karşılamayı teklif etti. Klinikten karşılayacaktım ama Lawson buna izin vermedi. Bunu kimsenin haberi olmadan, sadece kalbinin iyiliği için yaptı. O sadece... Elbette Lawson ama bundan çok daha fazlası."

Ağzım kurudu, şarabımın geri kalanını geri fırlattım, keşke araba kullanmasaydım da bir tane daha içebilseydim diye düşündüm.

Auden sessizce yanımda oturuyor, bakışları içimde bir delik açıyor. Yine de ona doğru bakmaya cesaret edemiyorum. Yapamam, o büyük, abuk sabuk konuşmadan sonra olmaz, özellikle de göz ucuyla dudaklarını yukarı doğru kıvrıran bir sırıtiş yakaladığımda olmaz.

"Ne?" Cevabının ne olabileceğinden korkuyormuşum gibi fısıldıyorum ve evet, sanırım korkuyorum. Biliyorum... Ne söyleyeceğini biliyorum ve artık bunu inkâr edebileceğimden o kadar da emin değilim.

Ona bir göz
atmaya cesaret
ettim. "Onu
seviyorsun."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum ve o yüksek sesle gülüyor, yüzümü ellerimin arasına gömüp ondan saklanırken, gerçeklerden saklanırken omzumu itiyor.

İyi bir kız kardeş olarak, beynimin fazla mesai yapmasını durdurmaya çalışırken birkaç dakika böyle oturmama izin veriyor. Tek yaptığı dönmek, dönmek, dönmek ve kalbim güm güm atıyor.

Güm güm, güm güm, güm güm.

"Biliyorsun, Rory, sorun değil..."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Öyle değil."

"Neden değil?"

"Çünkü... duygular!"

Gülüyor. "Oh, küçük kardeşim. Sen ve duyguların." "Onlardan nefret ediyorum," diye ısııyorum.

"Biliyorum," diyor. "Biliyorum ve anlıyorum. Anlıyorum. Biz büyürken sevginin en kötü örneğini yaşadık. Annemle babam birbirlerini seviyorlardı, evet, ama sevgileri sonsuza dek sürecektürden bir sevgi değildi. Geçiciydi ve bu geçici duygulara çok uzun süre tutunmak için çok uğraştılar, ardından da bize zarar verdiler." Çenesini eline indiriyor ve barın arkasında asılı duran aynaya hüzünle bakıyor. "Biliyor musun, ben de Hutch'ı sevmekten korkuyordum."

"Evet, hatırlıyorum. Yasaklı bir adamı sevmenin sorun olmadığına seni epey ikna etmek zorunda kalmıştım."

"Sen yaptın ve bunu çok iyi yaptın, bu yüzden ben de sana aynı şeyi söyleyeceğim: Lawson'ı sevmek *istemesen* bile sevebilirsin. Geçici de olsa duyguların olması normal. Körü körüne ve umursamazca sevmekte de sorun yok. Neden biliyor musunuz? Çünkü sevmeye iznimiz var. Ebeveynlerimiz her şeyi berbat etti diye biz de edecek değiliz. Bu, yaşadığımız her ilişkinin başarısızlığa mahkum olduğu anlamına gelmiyor ve hayatımızın geri kalanını incinmekten korktuğumuz için insanları uzaklaştırarak geçirmemiz gerektiği anlamına da gelmiyor. Bu bizim için adil değil. Ve Rory, kendimizi seçmeliyiz çünkü bu en büyük aşk hikayesidir. Kendimizi seçmek, kendimize güvenmek ve başkalarına mantıklı gelmese bile istediğimiz şey için savaşmak. *Özellikle* de başkalarına mantıklı gelmiyorsa."

Sakin bir nefes alıyor, sonra bana bakıyor. "Lawson hakkında böyle mi hissediyorsun? Mantıklı olmasa bile onu istiyormuşsun gibi mi?"

Başımı salladım, sonra fısıldadım, "Evet."

Bana yine bilmiş bilmiş gülümsüyor. "Ona aşıksın."

Yaltaklanıyorum. "Şunu söylemeyi kes."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü komik, birincisi. İkincisi, her ne kadar kabul etmek istemeseniz de bu doğru."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, hayır." Auden kaşlarını kaldırdı.

"Rory?"

"Hayır," diyorum bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Öyle değil."

Kaşları biraz daha yukarı kalkıyor ve ben inleyerek başka tarafa bakıyorum çünkü o haklı. Onu seviyorum. Nasıl, ne zaman ve neden olduğunu gerçekten bilmiyorum ama seviyorum. Tüm çabalarımın rağmen Lucas Lawson'a aşık oldum ve bundan sonra nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Sorun yok," diyor usulca. "Onu sevmen ve karşılığında onun da seni sevmesine izin vermen sorun değil."

Başımı sallıyorum, sözlerini yutuyorum. Sorun yok. Ben iyiyim. Duygularda sorun yok.

"Duygular normaldir."

Lawson'ın söylediği buydu ve belki de bir şeylerin farkındaydı. Hisler normal ve onun için büyük olanları var. Henüz ne yapacağımdan emin değilim.

ama henüz eve dönmeye hazır olmadığımı biliyorum.

Kız kardeşime döndüm. "Peki, şu kulüp olayı nedir?"

Auden iç çekiyor, başını eğiyor, omuzları gülmekten titriyor. "Oh, oğlum. O ikinci içkiye *çok* ihtiyacımız olacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

LAWSON

Serpents'in galibiyet serisi sona erdi.

Hepimiz bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk ama bu kadar acıtmasını beklemiyordum, gerçi bunun büyük bir kısmının Rory'yi beş gündür görmememle ilgili olduğuna eminim. Belli ki beni uzak tutmak için yalan söylüyordu ve bu sorun değil. Pek *iyi sayılmaz* ama anlıyorum. Sayılır.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey olsa da - St. Louis ile yaptığım Kupa koşusu da dahil olmak üzere - onun isteklerine saygı duymaya ve bundan ne istediğini anlaması için ihtiyaç duyduğu alanı ona vermeye çalışıyorum. Umarım söylediklerimi, onu sevdiğimi düşünür ve beni terk etmek için başka yollar düşünmez.

Siktir, umarım öyle değildir.

Kapılar kayarak on ikinci kata açılırken asansörün duvarını itiyorum. Ağır ayaklarımı koridorda taşıırken, kapımın diğer tarafında ayak sesleri duyunca sırtıyıyorum. Rory'yle aramızdaki bu şey sonuçlanmasa bile, en azından Daisy'nin beni hâlâ sevdiğini biliyorum. Köpeğimin beni bir tür kız arkadaşımın daha çok sevmesi fikrinden heyecan duyarak zavallı olduğumu böyle anlıyorum.

Kendimi bir silkeliyorum ve anahtar kilidime sokup çeviriyorum. Kilidi açtığımda normalde olduğu gibi yukarı doğru sallanmıyor, demek ki çıkmadan önce kilitlemeyi unutmuş olmalıyım. Neyse ki Daisy henüz kapıyı açacak kadar zeki değil, yoksa başım büyük belaya girerdi.

Kilidi tekrar deniyorum ve bu sefer olması gerekeni yapıyor. Kapıyı iterek açıyorum ve sevimli çikolatalı Labradorum hemen orada, kuyruğunu sallıyor ve takım elbisemin pantolonunu yalıyor.

"Hey, bebeğim." Onu sevmek için eğildim. Çok hızlı büyüyor, şimdiden boyu dizlerimin yarısına kadar geldi.

Ayrıca çabuk öğreniyor. Tasma konusunda uslu, neredeyse hiç havlamıyor, diğer evcil hayvanların yanında davranışlarına dikkat ediyor ve oyuncaklarını her yere bırakmak dışında ortalığı dağıtmıyor. Rory'nin bana verdiği ipuçlarının yardımıyla, bağlanma sorunları konusunda *çok* daha iyi durumda, öyle ki onu tüm gün endişelenmeden evde bırakabiliyorum.

"Beni özledin mi?" Avuç içlerimi yalarken soruyorum. "Evet, özlediğini biliyorum. Bugün böyle iyi bir kız olduğun için bir ikrama ne dersin?"

Daha fazla kuyruk sallama.

Tam boyuma yükseliyorum ve mutfığa doğru ilerliyorum, onun yiyeceklerini sakladığım kilere uzanıyorum. Bir kavanoz çıkarıyorum, sonra sırf yapabildiğim için iki parça pastırma aromalı atıştırmalık atıyorum. İyi davranıyor. Bunu hak ediyor.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum ve bira almak için buzdolabına yöneliyorum. Bir tane kapıyorum, üstünü açıyorum ve dudaklarıma götürüyorum.

İşte o zaman anladım.

Anında geri dönüyorum, gözlerim tezgahın üzerinde duran çantaya gidiyor, bildiğim çantaya.

Rory.

"Rory!" Ayaklarım beni ileri taşıırken sesleniyorum.

Nereye, bilmiyorum, ama sanırım beynim nereye gideceğimi biliyor, çünkü doğruca balkona çıkıyorum, hayallerimin kızı orada duruyor, yıldızları seyrediyor.

"Çarşamba," diyorum usulca ve bana dönüp çok özlediğim bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Beş gün nasıl bir ömür gibi gelebilir, bilmiyorum ama öyleydi.

"Lawson."

Tek kelime. Tek gereken bu.

Küçük terası geçip onu kollarımın arasına alıyorum. İtiraz etmiyor, kollarını bana doluyor ve benim ona tutunduğum gibi o da bana tutunuyor, sanki bırakmaya korkuyormuşum gibi. Burnumu boynuna gömüyorum, dünyada en sevdiğim ikiliyi -armut ve çiçekleri- içime çekiyorum ve bunun tadını çıkarıyorum.

Bunu kaçırmışım.

Onu
özledim.

Bizi
özledim.

Sonunda tutuşumu gevşetmek için yeterli cesareti topladığımda, geri çekiliyorum, ama sadece dudaklarımı onun kine yerleştirecek kadar. Bana karşı kıkırdıyor, ama dilimi ağzına sokup sanki daha önce hiç tatmamışım gibi tadına baktığımda kıkırdaması kısa sürede inlemeye dönüşüyor. Ellerini saçlarıma dolayarak beni kendine çekiyor, bana karşı kıvranmaya başladığında vücudu dokunuşuma tepki veriyor.

Gurur duymak istiyorum, kendimi beğenmiş olmak istiyorum ama yapamam. Bunun gerçek olup olmadığını bilmezsem olmaz. Geri dönüp dönmediğini, benim olup olmadığını bilmezsem olmaz.

O kadar uzun süre öpüşüyoruz ki, muhtemelen ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini neredeyse unutuyorum, bu yüzden onu daha fazla öpüyorum, her ihtimale karşı erteliyorum. Hangimizin önce havalandığını bilmiyorum ama sonunda nefes nefese kalarak ayrılıyoruz.

Rory bana sırtıttı. "Merhaba."

"Merhaba, Çarşamba."

Sırtış büyür. "Nasılsın?"

Gülüyorum. "Nasılım ben? *Nasıl mıyım?* Gerçekten bana bunu mu sordun?" Yüzünü buruşturdu. "Evet, sanırım bu oldukça aptalca bir soru." "Ben de öyle derdim."

Parmaklarının ucunda yükseliyor ve yerine oturmadan önce bana hızlı bir öpücük veriyor. "Daisy nasıl?"

Başımı sallayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Rory..."

Yapamam." "Neyi yapamazsın?" diye soruyor ve gözlerimi tekrar açıyorum. "Bunu yapamam."

Yüzü düşüyor.

"Yani burada dur ve bana neden burada olduğunu söylemen için diken üstünde beklemiyormuşum gibi davran," diye açıklıyorum.

"Oh. Bu."

"Evet. O," diye yankıladım.

"Yani, çok açık değil mi?"

"Hayır. Pek değil."

Yukarı doğru bakıyor. "Seattle'ın en iyi manzarasına sahipsin."

Cevabından etkilenmemiş bir şekilde dudaklarımı birbirine doluyorum. İç çekiyor, elleri gömleğimi tekrar tekrar yumrukluyor. Ancak o zaman ellerindeki titremeyi fark ediyorum, sanki gerginmiş gibi ve bu da *beni* geriyor. Yeşil gözlerini

Gözlerini delik deşik ettiği tişörtümden yüzüme çeviriyor, bakışları bir an dudaklarıma takılıyor, sonra dudaklarımı yukarı kaldırıyor.

"I..."

Nefesimi tutup bekliyorum... *umut* ediyorum. "Biraz düşündüm."

"Tamam..."

"Düşünüyordum da belki de... belki de duygular *o kadar da* kötü bir şey değildir."

Göğsümde küçük de olsa bir umut kıvılcımı çakıyor ve ben bu ateşi körüklememek için kendimi zor tutuyorum.

O berbat içinde a derin Nefes al, O zaman, hepsi at bir kere, acele eder "IloveyouLawson."

Ne dediğini anladığımdan yüzde doksan üç eminim ama yine de sordum. "Ne?"

"Seni seviyorum,
Lawson!" O kıvılcım mı?
Tutuşuyor.

"Sen..." Başımı yana eğiyorum. "Beni seviyor musun?"

"Evet!" diye tekrar patladı. "Ve neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Kelimeler yumuşak bir şekilde dökölüyor, gözleri yumruklarının hala gömleğimi kavradığı göğsüme geri dönüyor. "Zamanın yüzde doksan dokuzunda iğrençsin. Beni deli ediyorsun. Hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin. Çok sinir bozucu ve çok...ugh. İyisin. Sen *iyisin*, Lawson. Kalbin saf ve *kendin gibi davrandığında* bile hala iyisin. Bunu ortamı yumuşatmak için yapıyorsun. Diğer insanların dikkatini çekmek için değil, onlara yardım etmek istediğın için yapıyorsun. Ve gerçekten de çok yardımcı oluyorsun. Takvimle, takım arkadaşlarımla, komşularımla, annemle. *Bana*. Sen iyi bir adamsın, Lawson. O kadar iyisin ki, kötü ve berbat davrandığım için beni sevmeni hak etmiyorum ama sen hak ediyorsun ve ben de aynı şekilde hissettiğimi artık inkâr edemem." Sonunda bana baktı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Ona sırtıyorum. "Beni seviyorsun." "Kapa çeneni," diye hırlıyor neredeyse. "Hayır. Sen beni *çok seviyorsun*."

"Yapmıyorum. Geri alıyorum." Dönüp kaçmaya çalışıyor ama nafile. Kolundan tutup onu kendime doğru döndürüyorum. Kaçmasın diye belini kavrayıp sabit tutuyorum. Bu sefer olmaz.

"Ah, ah, ah." Başımı sallıyorum. "Bundan sonra hiçbir yere gitmiyorsun. Az önce beni sevdiğini ağzından kaçırdın. Bundan kaçış yok. Beni seviyorsun."

"Dur." Kızarmasını gizlemek için yüzünü göğsüme gömüyor ve ben de başının tepesine bir öpücük kondurarak ona daha sıkı sarılıyorum.

İhtiyacı olduğu sürece öyle kalmasına izin veriyorum, çünkü bu sefer kaçmayacağını biliyorum. Artık kaçmayacak. Beni sevdiğini söyledi ve Rory'nin bunu yapması hiçbir yere gitmeyeceği anlamına geliyor. Buna sevindim, çünkü onun hiçbir yere gitmesini istemiyorum, ne bu gece, ne yarın, ne ertesi gün, ne gelecek ay, ne gelecek yıl, hatta ne de bundan on yıl sonra. Onu sonsuza dek istiyorum. Onu her zaman istiyorum.

Onu benim olarak istiyorum.

Nihayet uzaklaştığında bana bakıyor ve kendime engel olamıyorum, onu tekrar öpmek zorundayım. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, bu öpücük öncekinden çok daha yumuşak ve yavaş.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ağızlarımız nihayet birbirimize karşı hareket etmeyi bıraktığında mırıldanıyorum.

"Herhangi bir şey."

"O gece... balkonumdaki..." "Hangi balkon?" Kaşlarını kaldırıyor.

Gülüyorum. "Sanırım birden fazla var, değil mi? Yani burada, benim dairemde."

"Ah, evet. Balkon Olayı'nın olduğu gece."

"Balkon Olayı mı?"

"Evet. *'Senin için Rory, gökyüzündeki bütün yıldızları toplayıp sırf senin için yüksek bir yere dizerim, sırf seni yeniden öyle gülümserken görebilmek için'* dediğin geceydi."

Şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bende. "Bunu hatırlıyor musun?" "Bu *kadar* sevimsiz bir şey mi? Tabii ki."

"Sevimsiz değildi, değil mi?"

"Hayır, Lawson. Sevimsiz değildi. Hem de hiç." Yumuşakça gülüyor. "Bana sormak istediğin şey nedir?"

"Doğru." Onu daha da sıkıyorum. "Kayan bir yıldız gördün." "Gördüm..."

"Ve ağzın hareket etti. Gördüm çünkü seni izliyordum. Bir dilek tuttun, değil mi?"

"Şey, evet." Omuz silkiyor. "Bu bir çeşit gelenek. Bir yıldız gör, bir dilek tut."

"Doğru. Yani..."

"Ne dilemiştim?" Başımı salladım ve nefesi kesildi. "Lawson! İnsanlara bunu sormaman gerekiyor. Dilek kurallarına aykırı."

"Biliyorum, biliyorum. O zaman sormamıştım ama şimdi soruyorum..."

Yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor, "*Gerçekten sormak zorunda mısın?*" der gibi.

"Sen, Lawson," diyor sonunda. "Senin için diledim. Ve dürüst olmak gerekirse, her şeyi tekrar yapardım."

Ona söylemediğim şey, o gece benim de kayan bir yıldız gördüğüm ve tam burada kollarımda olan şeyi dilediğim -onu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

RORY

"Öğleden sonra saat ikide neden dondurmaya *ihtiyacın* olduğunu bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Whoa, whoa, whoa. Bu *benim* fikrim değildi. Tek söylediğim kötü bir sabah geçirdiğimdi ve sen de '*Ne tadı?*' dedin. Şimdi, işte buradayız."

"Oh, doğru. Demek böyle oldu, ha?"

Telefona gülüyorum. "Aynen böyle oldu." "Çünkü seni şımartmayı seviyorum."

"Bunu çok fazla yapıyorsun."

"Söz konusu sen olunca *çok fazla* diye bir şey yoktur, Çarşamba."

Sözleri beni derinden etkiledi. Dairesine gidip bana olan hislerinin karşılıksız olmadığını itiraf edeli iki hafta oldu. O zamandan beri günde en az beş kez beni ne kadar sevdiğini söylüyor. Bu çok fazla. Tamamen çok fazla, ne derse desin.

Yine de bundan bıkaçağımı hiç sanmıyorum. Bu adam benim için dağları yerinden oynatırken, klinikte zor bir sabah geçirdim diye günün ortasında bana dondurma ısmarlarken nasıl bıkabilirim ki?

"Şanslısınız ki bugün maç günü değil ve öğleden sonra için formaları ve diskleri imzalamayı çoktan bitirdim. O kullanılmış forma iyi para etse iyi olur. Keller'la benim imzamın onunkinden daha çok satacağına dair iddiaya girdim."

"Bekle, insanlar senin imzaladığın ürünlere *teklif mi* veriyor?"

"Evet bebeğim, bir hokey oyuncusuyla çıkıyorsun. İnsanlar bana kafayı takmış durumda."

"Öyle mi, yoksa sen sadece kendine mi takıntılısın?" "Şey..."

Sırıtiyorum çünkü ikimiz de cevabın *kesinlikle* ikincisi olduğunu biliyoruz. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seni kendimden daha çok seviyorum. Ve kendimi *çok seviyorum*."

"Teşekkür...ederim?"

Sıcak kahkahası kulaklarımı dolduruyor. "Bir şey değil. I-Daisy, hayır. Hayır. Hayır.

O çocuğun üzerine işeme!"

"Daisy yanında mı?"

"Sorunuz *bu mu*? Neden bir çocuğun üzerine *işediği* değil?"

"Veteriner, hatırladın mı? Daha önce de köpeklerin bebeklerin üzerine işediğini görmüştüm. Bu benim için sıradan bir gün."

Casey kapımda belirdi, az önce söylediklerimi başıyla onaylıyordu. O da biliyor. O da benim gibi buna pek çok kez şahit oldu.

"Tanrım, esnekliğin çok ateşli." Kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden olan alçak bir hırıltı çıkarıyor. Elbette, bu sabah onun yanında uyanmış ve işe gelmeden önce iki inanılmaz orgazm yaşamış olabilirim, ama bu onun şu anda burada olmasını dilememe engel değil, böylece bana ne yaptığını ona gösterebilirim. "Bunu sana söylemiş miydim?"

"Belki, ama devam etmekten çekinmeyin."

Casey boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar çekti. Oyalanıyor, bu da bana bir şey için ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Başımı ona doğru eğip sessizce "*Ne oldu?*" diye soruyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor Lawson ve derin bir nefes alıyor, sanki önümüzdeki iki dakikayı hiç ara vermeden konuşarak geçirecekmiş gibi. Onu tanıyorsam, muhtemelen öyledir.

Casey ön tarafı işaret eder ve "*Sana ihtiyacım var*" der.

"Başlangıç olarak," diyor erkek arkadaşım, "dilimi bacaklarının arasına soktuğumda çıkardığın sesler, pu-"

"Aslında, bu düşünceni unutma." Sözüünü kesiyorum çünkü söyleyeceklerini duymak istemiyorum -gerçekten, gerçekten istiyorum- ama bu konuşma tüm dikkatimi vermemi gerektirecek... ve belki biraz mahremiyet.

"Ah, hadi ama. Ben de tam iyi şeylere geliyordum."

Kıkırdıyorum, çünkü Lawson'ın şu anda alt dudağını dışarı çıkardığına hiç şüphem yok, sanki bu konuşmayı kısa kesmem onu kızdırmış gibi.

"Söz veriyorum, bunu sen buraya geldiğinde bitirebiliriz."

"Oooh, ofis seksi. Güzelmiş. Biliyor musun, seni masanın üzerinde domaltıp anlamsızca becermenin ne kadar ateşli olacağını merak ediyordum."

Aman Tanrım. Bunu daha önce de düşünmüştüm -kim düşünmedi ki? - ama *şimdi* düşünemem, çalışmam gerekirken olmaz. Ama ben onu durduramadan devam etti.

"Çalışanlarınızın sizi duymaması için yeterince sessiz olabileceğinizi düşünüyor musunuz? Yoksa umurunda mı? Seni kamaramın balkonunda tuttuğumda kesinlikle umursamıyordun."

İşin canı cehenneme deme dürtüsü o kadar güçlü ki, beni sandalyemde tutmak için masamı kavramak zorunda kalıyorum ve kendimi ofisten kaçıp nerede olursa olsun onunla buluşmaktan alıkoyuyorum, böylece beni eve götürebilir ve günün geri kalanını yatakta geçirebiliriz, sadece ben ve o, başka hiçbir şey yok.

"Lucas..."

Başka bir alçak ses çıkarır. "Biliyorum, biliyorum. İkimizi de kızdırıyorum. Çok kötüyüm."

Ama korkunç olduğunu düşünüyormuş gibi *gelmiyor*. Ne yaptığını çok iyi biliyor ve çok kaba olduğu için bundan ne kadar nefret etsem de seviyorum da.

"Şimdi biranı alıyorum. On dakika sonra görüşürüz." "Şu-"

"Kurabiye merkezi. Biliyorum, Çarşamba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kelimelerin dilimden ne kadar zahmetsizce döküldüğüne, hatta onları ne kadar çok kastettiğime kendim bile şaşıyorum.

Auden'la konuştuktan sonra kendimi aptal gibi hissettim. Daha önce nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Bunu nasıl göremedim? Tüm işaretler oradaydı. Her şey apaçık ortadaydı. Neden bunu kabul edemiyordum?

Bu biraz zaman aldı - ve çokça kendi kendime düşünmem gerekti - ama anahtarımı Lawson'ın kapısına dayadığım anda, sadece orada olduğum için değil, aynı zamanda geri dönmek *istemediğim için de* geri dönüşün olmayacağını şüphesiz biliyordum.

Benim için o olduğunu

biliyordum. Hazır

olduğumu biliyordum.

Lawson'a deli gibi aşık olduğumu

biliyordum. Ona deli gibi aşık *olduğumu*
biliyorum.

Görüşmemiz sona erdiğinde içimi bir sersemlik dalgası kaplıyor çünkü bu onu tekrar görmeye bir adım daha yaklaştığım anlamına geliyor. Sadece önce Casey'e neler olduğunu çözmem gerekiyor.

Telefonumu masamın çekmecesine geri koydum, sonra ayağa kalktım. "Ne oldu?" Ofisime geçerek sordum.

"Dışarıda Daisy'yi soran yaşlı bir beyefendi var."

Adımlarım titriyor. "D-Daisy mi? Yani..."

Casey başını sallar. "Evet, ben de garip olduğunu düşündüm, bu yüzden gelip seni almak istedim. Her ihtimale karşı, anlıyor musun?"

Casey geçmeme izin vermek için kenara çekilip, ben kliniğin önüne doğru ilerlerken arkamdan gelirken omuzlarımı dikleştirerek kendimi zihinsel bir sarsıntıdan geçiriyorum. Daisy'yi kastetmiş olmasına imkân yok. Bunu yapamaz.

Ana lobiye giriyorum. Etrafa dağılmış hastalar var, birinin kucığında bir kedi, diğerinde küçük bir kaniş var ama dikkatimi çeken onlar değil.

Küçük, kırılğan görünümlü adam odanın ortasında duruyor. Benden daha kısa boylu, sırtı çıkartmalarla süslenmiş eski püskü bir yürüteç ve posta gibi görünen şeylerle dolu bir sepetin üzerinde kambur duruyor. Üzerinde pazen bir gömlek ve puantiyeli papyon var. İki beden büyükmüş gibi görünen kot pantolonunu askıları zar zor tutuyor ve melon şapkasının kenarlarından iki tutam beyaz saç sarkıyor.

Açıkçası çok sevimli ve neden ofisime gelip Daisy'yi sorduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Sırtarak ona doğru ilerliyorum.

Bana bakıyor, kendi çarpık sırtışı oluşuyor. "Bayan sahibi siz misiniz?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Evet, ben sahibiyim Rory. Benimle konuşmak istediğini duydum. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rory mi? Şu zeki çocuk gibi mi? Hani şu çok hızlı konuşan annesi olan?"

"Evet, tıpkı *Gilmore Girls*'deki Rory gibi," diyorum ona, doğru olmasa da.

Parlıyor. "İşte bu! Dostum, bu kadınları seviyorum ama bu kadar hızlı konuşmaları beni yoruyor. Şu anne... yaşlı olan mı? Bana göre o kadar da yaşlı değil. Belki senin gibi genç bir kadın için öyledir ama biz yaşlılar için hâlâ piliç gibidir."

"Emily?"

"Evet, evet." Başını sallıyor. "Emily. Çok güzel bir kız, değil mi? Hem de fişek gibi."

"Öyle."

Başını sallıyor, sanki diziden ufak tefek şeyler hatırlıyormuş gibi gözleri parlıyor. *Gilmore Girls*'ü bilmesine şaşırdım ama bilmesine bayıldım. Bu çok sevimli, tıpkı hala yüzüne yapışmış olan sırtış gibi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay..."

"Walter," diyor. "Bana Walter diyebilirsin. O bay mumbo jumbo'nun hiçbirisi. Beni yaşlı gösteriyor."

Gülmemi bastırıyorum ama zar zor. "Memnun oldum Walter. Bugün seni buraya getiren nedir?"

"Ah, doğru," diyor, bir elini yürüteçten kaldırıyor ve çamur keser gibi yavaşça havada gezdiriyor. "Geldim çünkü köpeğim için bu ilanı buldum."

Onun neyi?!

Yavaşça sepetine uzanır ve bir kâğıt çıkarır; kâğıtta Daisy'nin birkaç ay öncesine ait bir fotoğrafı vardır. Ama durum bu olamaz. Terk edildiğine dair tüm işaretler oradaydı.

Belki... Belki yanlış anlamışımdır. "Emin misin?"

"Eminim. Bu benim küçük meleğim."

Angel. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Son birkaç aydır ona pek çok kez böyle seslendim, ona baktığım, ona davrandığım, onu kendi çocuğummuş gibi sevdiğim onca ay boyunca.

O benim. Lawson'ın. O bizim.

"Görüyorsunuz, kalçalarım eskisi gibi değil ve o kaçtı. Evimden kaçtı ve ertesi güne kadar farkına bile varmadım. Angel, yavrular doğduktan sonra taşınan komşumun hediyesiydi. Daireye henüz başka kimse taşınmadı ve ben de eskisi gibi dolaşamıyorum. Kaybolduğundan beri arıyordum ve postanede bu ilana rastladım..."

Sözünü yarıda kesiyor, göğsü kabarıyor, konuşmaktan bitkin düşmüş. Nefes almasını bekliyorum, onu daha çok içime çekiyorum. Onu yaşından dolayı utandırmak istemem ama...o yaşlı, Daisy gibi genç bir köpeğe bakmak için çok yaşlı. Burada durup konuşması bile zor. Ona ihtiyacı olan bakımı vermesinin imkânı yok.

Kapının üstündeki zil yüksek sesle çalıyor ve Daisy sanki ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi, Walter'ın yanından geçip doğruca bana doğru fırlayarak eşikten içeri giriyor.

"Melek!" diye bağıyor yaşlı adam ama Daisy dinlemiyor. Bacaklarıma tırmanmaya çalışmakla meşgul.

"Daisy, eğil" diye talimat verdim. "Eğil."

Dinliyor, poposunun üzerine yerleşiyor ve bana bakıyor, heyecanla pantolonunu indirirken dili sallanıyor.

"Çarşamba," diyor Lawson, Walter'ı atlatıp yanağıma bir öpücük kondurarak. "Dondurmanı getirdim -kurabiyenin *ortası*- ve bir dilim kek çünkü stresli olduğunu anladım ve- sorun ne?" Başını geriye doğru kaldırıp bana bakıyor, kaşları endişeyle kırışmış. "Kimin kışını tekmeliyorum?"

Walter'a doğru başımı salladım.

Lawson yaşlı adama bir göz attı, sonra tekrar bana baktı. "Bak Rory, seni *çok* seviyorum ama yaşlı bir adamla el ele tutuşmak konusunda pek rahat değilim. Ben Lawless'im ama *o kadar da* Lawless değilim."

Göğsünü okşayarak gülüyorum. "Onunla kavga etmeni istemiyorum. O... Şey..." Bize bakan Daisy'ye bakıyorum, sonra tekrar Lawson'a dönüyorum. "Bu Walter. Daisy'nin onun olduğunu söylüyor."

"O ne?" Lawson Daisy'nin tasmaını çekiştiriyor, köpeği bacaklarının arkasına sıkıştırıyor, sanki bu küçük yaşlı adam onu kapıp koşarak uzaklaşacakmış gibi. Aynı şey için bu kadar endişelenmeseydim gülerdim.

"Bu doğru. Senin bu Daisy'n *benim* meleğim."

Bana anlattığı hikayenin aynısını anlatıyor ve konuştukça Lawson'ın bu konuda ne hissettiği anlaşılıyor. Angel/Daisy'yi ondan aldığı için kendini çok kötü hissediyor ama onu kaybetmek de istemiyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

"Angel..." Walter elinden geldiğince eğilerek konuşurken Daisy başını yana eğiyor ve kulakları dikleşiyor.

Lawson kızın tasmaını gevşeterek ona daha fazla özgürlük tanıyor ve kız Walter'a iyice yaklaşıyor. Adımları çekingen ama burnu Walter'ın eline değdiği anda değişiyor. Sonra onu deli gibi yalıyor, ona daha da sokuluyor.

Ve kalbim kırıldı.

Kırılıyor çünkü bu Angel, yani Daisy bizim değil. Ne yapmamız gerekiyor? Bu ne anlama geliyor? Sadece bizim için değil, hayatının büyük bölümünde sadece bizi tanıyan Daisy için de.

"Ah, Angel. Seni çok özledim. Ah, ah!" Walter bir eliyle kalçasını, diğer eliyle de yürüteçini kavrar.

Lawson hemen harekete geçerek Walter'ın dengesini sağlamaya yardım eder. Yaşlı adam bir sandalyeye doğru yönlendirilirken inliyor, yerleşirken yumuşak bir sızlanmayla gözlerini kapatıyor. Daisy ayaklarının dibine oturmuş, tıpkı Lawson'ın ona baktığı gibi endişeyle ona bakıyor. Bana doğru bakıyor ve ben de yüzündeki endişeyi görüyorum.

Daisy'ye bakmasının imkanı yok, bu şekilde olmaz.

"İyi misin?" Lawson Walter'a sorar. "Size bir şey getirebilir miyiz?"

Walter onu başından savar. "Hayır, hayır. Ben iyiyim evlat. Benim için endişelenme. Ben-oh, kimi kandırıyorum? Ben iyi değilim. Toprak kadar yaşlıyım." Daisy'ye bakıyor. "Benim gibi yaşlı bir moruğun sana bakmasını istemezsin. Buna ihtiyacın yok. Zorlukla yürüyebiliyorum ve yakınlarda yardım edebilecek kimsem yok. Param yetse yolun yukarısında benim gibi yaşlılar için yaptıkları o lüks yere taşınırdım ve yine de senden vazgeçmek zorunda kalırdım. Belki de bunun olması gerekmiyordu."

Daisy başını onun bacağına yaslayarak onu rahatlatıyor. Adam onu okşuyor ve uzun, ağır bir nefes veriyor.

Benim gibi değiş tokuşu izleyen Lawson'a bir göz atmaya cesaret ediyorum.

Erkek arkadaşım gözüme çarpıyor ve şimdiden çarklarının döndüğünü görüyorum.

"Selam Walter. Doğru düzgün tanışma fırsatımız olmadı. Ben-" "Lucas Lawson. Kim olduğunu biliyorum evlat. Altı maçtır puan kaybediyorsun.

çizgi, buzun üzerinde uçmak ve sağa sola kontrol etmek. Cesaretini seviyorum." Lawson gülümsüyor. "Senden hoşlanıyorum Walter. Ama ben-"

Walter elini kaldırır. "Söylemene gerek yok. Ben biliyorum." Tekrar Daisy'ye bakar. "Benim küçük Meleğim, bu ikisiyle daha iyisin, bunu biliyor musun?"

Aynı fikirdeymiş gibi elini yalıyor. Walter için üzülsem de ben de aynı fikirdeyim. Ona bakacak durumda değil. Kendisiyle ilgilenecek durumda olduğundan bile emin değilim.

Walter benimle Lawson'ın arasına bakıyor, sonra iç geçiriyor. "Ne zamandır sende?"

Lawson sertçe yutkunur. "Noel Arifesi."

"Noel E-oh, vay canına. O gittikten yaklaşık bir hafta sonraydı. I..." Başını öne eğip yavaşça sallıyor. "O senin. O benim değil. Angel... o sana ait, bana değil."

"Walter..." Boğazım daralıyor ve gözlerim yanmaya başlıyor. Bundan nefret ediyorum ama doğru olduğunu biliyorum.

Bana baktı. "Her şey yolunda doktor. Gerçekten. Onun için en iyisini istiyorum ve bu sizsiniz. O buraya ait." İç geçiriyor, sonra uzanıp parmaklarını Daisy'nin yumuşak tüylerinde gezdiriyor. "Sanırım bu bir veda, Angel."

Boğazıma düğümlenen hıçkırığı geri bastırıyorum ve Lawson bunu kaçırmıyor. Ayağa kalkıyor, beni kollarıyla sarıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Onunla konuşacağım. Git biraz nefes al bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarını yanağıma götürmeden önce. "Git."

Başımı sallıyorum, tartışmaya bile zahmet etmiyorum. Veterinerlik yaptığım süre boyunca pek çok acıya tanık oldum ve genellikle bunlara karşı oldukça hissizimdir, ama benim bile sınırlarım var. Görünüşe göre bu da onlardan biri.

Koridora çıkıyorum, Lawson Walter'la ilgilenirken bekleme odasının görüş alanının hemen dışında kalıyorum. Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, gözyaşlarımı zor tutuyorum, sonunda Lawson köşeyi dönüyor, Daisy de yanında koşturuyor.

Elini kalçama koyuyor ve beni ofisime doğru nazikçe itiyor. İçeri girince kapıyı kapatıyor, sonra Daisy'nin tasmağını bırakıp beni kollarının arasına alıyor ve işte o anda dünyada her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissediyorum. Evet, Walter için hâlâ üzgünüm ama Lawson'ın kollarının etrafında olması beni anında rahatlatıyor.

"Hisler normaldir Çarşamba," diyor alçak bir sesle. "Yani, her ne hissediyorsan hissetmek istiyorsan, sorun değil. Seni yargılamak için burada değilim. Sadece buradayım."

Ama ağlamıyorum. Lawson'ın beni tutmasına izin verdim. Bana yardım etmesine. *Beni iyileştirmesine*. Tıpkı daha önce burada yıkıldığımda yaptığını gibi.

O zaman bilmiyordum ama ona aşık olduğum an, ağlamama gözünü bile kırpmadan bana sarıldığı andı. Yargılamadığı zaman. Sadece yanımda olduğunda, şu anda olduğu gibi, ne olursa olsun olacağını bildiğim gibi.

Bu adam benim için her şeyi yapar: günün ortasında bana dondurma alır, yıkıldığında bana sarılır, çok şımarık davrandığımda beni azarlar, vücuduma tapar ve kendimi gezegendeki en güzel kadın gibi hissetmemi sağlar ve ben istemesem bile benimle ilgilenir. Lucas Lawson beni seviyor... ve ben de ona izin vereceğim.

Birbirimize tutunarak geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından geri çekilip ona bakıyorum. Daha önce pek çok kez olduğu gibi, onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Onun yüzünden. Onun *için*.

Ve biliyorum... Ne olursa olsun, ne kadar korkarsam korkayım, hissettiğim şeyden ne kadar sık kaçmak istersem isteyeyim... kaçmayacağım. O bana böyle bakarken olmaz.

"Ne?" diye soruyor sessizce, dudaklarının kenarları seğiriyor.

"O adamın bir destekli yaşam tesisine taşınması için kesinlikle para ödeyeceksin, değil mi?"

"Ne? Neden bahsettiğini bilmiyorum." Alay ediyor, beni bir kez daha kendisine doğru çekiyor, sanki yaptığı iyilikten saklanmaya çalışıyormuş gibi yüzünü boynuma gömüyor ama ben biliyorum.

Bunun bedelini ödeyeceğini biliyorum. Walter'a bakmak zorunda hissettiği için değil, gerçekten istediği için bakacak. Çünkü kalbi o kadar büyük.

Lawson hakkında aylar önce yanılmışım. O sadece bir playboy değil. O sadece bir sporcu değil. Bundan daha fazlası. O iyi biri ve tamamen benim.

"Lucas?"

"Evet?" diye sorar, geri çekilerek. "Seni seviyorum."

İç çekerek beni bir kez daha kendine yaklaştırıyor ve alnını alnıma yaslıyor. "Keşke şu anda bir yıldızımız olsaydı."

"Neden?"

"Yani ben..."

"Evet?"

"Böylece seni sonsuza dek benim yapmak için bir dilek tutabilirim," diye fısıldıyor, sanki beni korkutmaktan korktuğu için daha yüksek sesle söylemekten çekiniyormuş gibi.

"Bu aptalca bir dilek israfı olurdu."

"Öyle mi olurdu?"

"Evet, Lawson." Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere bastırıyorum. "Ben zaten seninim." "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Sonsuza kadar."

O lanet mavi-gri gözleri beni delip geçiyor, yalan söylediğime, kaçtığıma, ciddi olmadığımı dair bir işaret arıyor ama ben ciddiyim. Daha önce hiçbir şeyi kastetmediğim kadar ciddiyim. Bunu gördüğünde, ağzını benimkinin üzerine eğiyor,

Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi beni usulca ve şefkatle öpüyorsun.

Çünkü bu mu? Lawson? Bu gerçek ve ben bundan kaçmayacağım. Bu sefer kaçmıyorum. Hisler normaldir ve ona karşı büyük hislerim var.

"Sonsuza kadar, Çarşamba," diye fısıldıyor dudaklarıma. Sonra öpüşmemize yeniden başlıyor.

OceanofPDF.com

EPILOG

LAWSON

"Daisy, hayır! Duke'ü rahat bırak."

Hayır demekte zorlandığım gözleriyle bana bakıyor ama bu sefer kazanmasına izin vermiyorum. Bir hışımla Duke'un kulağını dişlerinin arasından bırakıyor ve şimdiden çok hızlı büyüyen yeni kardeşinin yanına sokuluyor.

Geçen ay birisi kliniğin kapısına bir yavru köpek bıraktı ve köpeğe bir kez baktıktan sonra onun bizim olduğunu anladık. Küçük adamı aldık ve şimdi ben, Rory, Hades, Daisy ve Duke ile beş kişilik bir aile olduk.

Evimi aldığımdan beri ilk kez taşınmayı düşünüyorum. Yaşadığım yeri sevmediğimden değil, ama etraftaki köpek ve kedi oyuncaklarıyla biraz sıkışık olmaya başladı. Ayrıca, şehrin biraz dışında bir ev almanın o kadar da kötü olmayacağını düşünüyorum. Böylece yıldızları biraz daha net görebiliriz... ve belki balkonda biraz daha mahremiyetimiz olur.

"Kahretsin, dostum, bu köpekler çok tatlı." Fox birasını arkaya yatırıp sağlıklı bir yudum alıyor. "Keşke benim de bir köpeğim olabilseydi ama kira kontratım buna izin vermiyor."

"Bu bir suç olmalı," diyorum.

"Öyle mi olmalı? Bu şeyler dökülüyor ve gittikleri her yerde kaosa neden oluyor," diyor Keller, her zaman oyunbozan.

"Bir şeyden hoşlanıyor musun, Kells, yoksa sadece herkesin iyi vakit geçirmesine engel olmak için mi buradasın?"

Omuz silkiyor, suçlamadan rahatsız olmuyor. "Birinin bu duruma bir doz gerçeklik katması gerekiyor."

"Merak etme, her zaman sen olacaksın." Locke onun sırtını sıvazlayarak infazcının kendisine ters ters bakmasını sağlar.

"Ya da sen sadece büyük bir siksin." "Büyük bir aleti olan büyük bir alet."

"Ben öyle duymadım."

"Annen yine benden mi bahsediyor Lawsy? Selamımı söyle." Pislik herif bana göz kırpmıyor ve ben de tezgahı iterek ona doğru ilerliyorum.

Hutch kolunu uzatarak beni durdurdu. "Kavga etmesek olmaz mı? Özellikle de yepyeni evimde? Eğer bir şeye zarar verirsiniz Auden ikinizi de öldürür."

Çenemi sıkıyorum, bu raundu kazanmasına sinirleniyorum ama tezgâha yaslanıyorum.

"Burası gerçekten güzel bir yer," diyor Fox, geniş mutfığa bakarken. Aydınlık, modern ve biraz da vintage bir havası var. Bana sezon boyunca kaldığımız Sinclair Otellerini hatırlatıyor. "Auden'ın bu iş için gerçek bir gözü var."

"Bunu yapmazsanız milyarder dolarlık bir şirket kuramazsınız." Hutch sırtıyor, kız arkadaşıyla gurur duyduğu belli. Yazı burayı inşa etmekle geçirdiler ve geçen hafta bitirdiler ve itiraf etmeliyim ki bu konuda heyecanlıyım. Artık Yılanlar Bekârlar Kulübü için iyi bir buluşma yerimiz olacak.

"Şirketini sattığına göre üzerinde çalıştığı şey bu mu? Konut eşyaları mı?"

"Henüz kesin kararını vermedi. Sanırım bunca yıl kışını yırttıktan sonra hala günü gününe yaşıyor. Ama bunu tasarlamayı çok sevdi, kim bilir? Belki bu onun için bir şeye dönüşebilir."

"Sence bize bir yer konusunda yardımcı olabilir mi?" "Evet, kesinlikle. Taşınıyor musunuz?"

Omuz silkiyorum. "Düşünüyorum. Henüz resmi bir şey yok çünkü Rory'nin ne diyeceğini bilmiyorum ama köpeklerle birlikte dairem biraz dolmaya başladı. Burayı aldığımda birini buraya taşımayı planlamıyordum."

"Ama şimdi öylesin çünkü aşıksın," diye şarkı söylüyor Fox, sonra da havayı öpüyor.

Locke da katılıyor ve Hutch'ın da aynısını yapmaya başlaması üç saniyesini alıyor. Benimle dalga geçmeyen tek kişi Keller, o da orada duruyor.

Kollarını kavuşturmuş, her zamanki gibi tuzlu görünüyor ve Hayes sezon öncesi toplantımızda yok.

Keller, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bize bu küçük kulübü kurdurup sonra da lanet kuralı çiğnemeniz çok saçma," diye yakınıyor.

Omuz silkiyorum, çünkü bunun benim fikrim olup olmaması umurumda değil. Rory'ye sahip olmak için bunu tekrar tekrar yapardım. Onun için her şeyi yaparım.

Gözlerimi ona doğru kaydırıyorum. Oturma odasında Auden ve en iyi arkadaşı Lilah ile oturuyor. Bir şey hakkında gülüşüyorlar. Rory'nin başı arkaya atılmış ve her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Mutlu. Rahat. Taşaklarımı koparacağından endişelenmesem, hemen oraya gider ve ağzımı onunkine bastırır, onu tüm dünyanın önünde sahiplenirdim.

Sezon bittikten sonra Rory'yi annemle tanışmaya götürdüm ve tam da tahmin ettiğim gibi çok iyi anlaştılar. Sonra bütün yazı birbirimizden başka hiçbir şeye sarılmadan geçirdik. Eğer yatakta gülmüyor, uzanmıyor ve sevişmiyorsak, hafta sonları kulübeye ya da Portland'a keşfe çıkıyorduk. Yürüyüş yaptık, Highway 101 Loop'u sayamayacağım kadar çok kez kullandık, o kadar çok fotoğraf çektik ki maceralarımız için gidip bir fotoğraf makinesi almak zorunda kaldım ve sadece birbirimizle eğlendik. Sosyal medyada değildim. Grup sohbetine bile neredeyse hiç bakmadım. Rory tüm zamanımı alıyordu ve başka türlüünü de istemezdim.

Ayrıca, geçen sezonun hayal kırıklığı yaratan sonundan sonra bir molaya ihtiyacım vardı. Serpents Wild Card sıralamasını bir maçla kaybetti ve bu çok acımasız bir mağlubiyetti. Koç Smith'in desteğiyle bunu başarabileceğimizi düşünmüştüm ama başaramadık.

Gelecek yıl, bu var. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

"Lawsy?"

"Hmm?" Fox'a dönerek soruyorum. "Ne oldu?"

"Hayes olayı hakkında ne düşünüyorsun?" dedim. "Ne Hayes olayı?"

Fox'un gözleri büyür. "Bilmiyor musun?"

"Neyi biliyorsun?" Hepsi de farklı tedirginlik ifadeleri takınmış olan takım arkadaşlarıma bakıyorum. "Kahretsin. Ne oldu?"

"Yazını mahkemede geçirdi."

Kaşları havaya kalktı. "O mu yaptı? Hay sikeyim. Bu sefer ne yaptı bu salak?"

Fox telefonunu çıkardı ve yüzüme doğru itti. Ekranda Hayes'in bir görüntüsü var, ama hepsi bu değil.

Bir çocuk var, altı ya da yedi yaşlarında görünen siyah saçlı küçük bir kız. Ya gerçekten iyi bir Keller taklidi yapıyor ya da gerçekten mutsuz, çünkü gülümsemiyor. Aslında, büyük mavi gözlerinin arkasında hiç ışık yok.

"Kim o?"

Fox omuz silkiyor ve telefonunu tekrar cebine sokuyor. "Henüz adını bilmiyorum, sadece buralarda takılıyormuş."

Başımı geriye atıyorum. "Buralarda mı? O..."

Kaleci başını sallar. "Evet. Görünüşe göre yeni çocuk artık çocuk değil. O bir baba."

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Bu kitapla EN İYİ zamanımı geçirdim ve umarım siz de Lawson ve Rory'yi benim kadar sevmişsinizdir. Eğer bu kitabı beğendiyseniz, yorum bırakmanızı tavsiye ederim.
favori platformunuzda gözden geçirin.

**Daha fazla Lawson ve Rory
ister misiniz? ÜCRETSİZ
bonus sahne için kaydolun!
ÜCRETSİZ bonus sahnenizi
[alın!](#)**

Daha fazla Seattle Serpents ister misiniz?
Sırada Hayes var. **[GECİKMİŞ CEZA!](#)**

Auden & Hutch'ı kaçırdınız mı?
Milyarder bir kahraman, çok daha fazla absürt grup sohbeti, buhar, hokey ve herkes için mutlu bir son içeren yasak bir hokey romantizmi olan **[BODY CHECK](#)**'te onlarla bugün tanışın!

BODY CHECK'in önizlemesi için okumaya
devam edin...

OceanofPDF.com

GÖVDE KONTROLÜ ÖNİZLEME

HUTCH

Lawson: Bizi bir düğün için ektiğine inanamıyorum, Hutch. Ne kadar ezikçe.

Tilki: Kız kardeşi içindi, seni pislik. Aile arkadaşlardan üstündür.
STEPSISTER. Kan bile yok.

Locke: Onu rahat bırak Lawsy.

Beni rahat bıraksan nasıl olur ihtiyar?

Locke: Buza geri dönene kadar bekle.

Lawson: Ne yapacaksın? Bana doğru kalçanı mı kıracaksın?

Fox: Biraz ara ver Lawson.

Isır beni, Fox.

Ben: Hepiniz sinir bozucusunuz.

Hey, ben bir bok demedim.

Lawson: Hiç yapmıyorsun ki bu da bir o kadar sinir bozucu.

Locke: Hala numaramı neden verdiğimi bilmiyorum.

Serpents Singles, bebeğim! İşte bu yüzden.

Keller: Aptal isim.

Fox: Kulağa hoş geliyor.

Locke: Hayır. Kesinlikle olmaz.

Hepinizi yıpratacağım. Merak etmeyin.

Keller: *dışarı. Hepimizi yıpratacaksın. Merak etme, zaten ediyorsun.

Az önce okuduğum konuşma karşısında başımı sallayarak telefonumu havaalanı salonundaki barın üstüne geri koyuyorum. Vızıldamaya devam ediyor ama görmezden geliyorum. Takım arkadaşlarım birbirleriyle didişmeyi asla bırakmayacaklar, bu yüzden onlara ayak uydurmaya çalışmak anlamsız.

Geçen yıl, uzun yıllarımı geçirdiğim takım beni genişleme draftında korumasız bıraktı. Adım okunduğunda çok şaşırmadım ama yine de ağzımda acı bir tat bıraktı. Nashville'e sahip olduğum her şeyi verdim ve onlar beni ortada bıraktılar. Elbette, onlarla geçirdiğim son sezonda rakamlarım düştü ama bunun başka bir sözleşme teklif edilmeyecek kadar kötü olduğunu düşünmüyordum. Ama tam olarak öyle oldu ve ben de bununla yaşamak zorunda kaldım.

Ben de kendimi paten bağlarından tuttum ve Seattle Serpents'a her şeyimi vermeye karar verdim. Onlarla çok yıllık bir anlaşma imzalayan ilk oyuncu oldum ve önümüzdeki altı yıl boyunca takımdaki kaderimi belirledim... muhtemelen ligdeki son altı yılım.

Sıfırdan yeni bir takım kurmanın zor olacağını biliyordum, ancak daha başlangıçta bu kadar kötü olacağımızı tahmin etmemiştim. Sezonun tek parlak noktası bu salaklarla arkadaş olmaktı, telefonumun sürekli çalmasına bakılırsa hala didişiyorlar.

Kendi küçük grubumuza kasıtlı olarak ayrılmadık. Hepimiz takımda kalan ve yuva kurmakla ilgilenmeyen tek bekar erkekler olduk. Onlara asla ama asla söylemem -çünkü bu konuda asla susmazlar, özellikle de Lawson-ama bana arkadaşlık etmelerinden memnunum. Bazen tüm hayatınızı en büyük ödül olan Stanley Cup'ı kazanma umuduyla bir şeye adadığınızda yalnız kalabiliyorsunuz.

O kupayı kaldırmayı her şeyden çok istiyorum ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapmaya hazırım. Bu yüzden bu yıl sadece hokeye odaklanıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok, özellikle de kaptanlık koltuğu kapılmışken. Kupayı istediğim kadar bu takımın formasını da giymek istiyorum.

Spor Masası'nın tanıdık sesi kulaklarıma çarpıyor ve birinci sınıf salon barının arkasında asılı duran televizyona bakıyorum.

"Sırada, Carolina Comets'in genç yıldız forveti Adam Hayes hakkında daha fazla konuşacağız, kendisi önümüzdeki sezon Seattle Serpents'e katılacak."

"Şaka yapıyor olmalısınız." Onlar konuşmaya devam ederken ben sandalyeme daha da gömülürken içimden kısık bir inilti yükseliyor. Bu ahmakla aynı takımda olma fikri beni iyice sinirlendiriyor. Elbette, bunu bir süredir biliyordum ama bu bana hatırlatılmasını istediğim anlamına gelmiyor. Sanırım yeni sezon yaklaşırken, eski haberlerini yeniden gündeme getiriyorlar.

Geçen yıl Carolina ile birkaç kez oynadık ve onlar da iyi bir takımdı - daha yeni kupayı kazandılar - ama bu çocuğun sezon sonunda emekli olan oyuncumuzun yerini dolduracak kadar iyi olmasına imkan yok. Evet, o yaşıyor ve yavaşlıyordu ama bu çocuk? Hakkında duyduğum onca şeyden sonra mı? Baş belasından başka bir şey olmadığı onca kez söylendikten sonra mı? Hayır, teşekkürler. Bebek bakıcılığıyla hiç ilgilenmiyorum. Ben derin bir kupa turuna odaklandım, takıma değerinden çok daha fazla sorun çıkaracak genç bir pislik için endişelenmiyorum.

"Sanırım Carolina taraftarı değilsin."

Kafamı kaldırdığımda barmenin meraklı gözlerle beni izlediğini görüyorum. Bir elinde bardak, diğerinde bez var.

Sessiz bir soruyla kaşlarımı birbirine kenetliyorum.

Ellerimin tuttuğum viski bardağının etrafında beyazlaştığı yere doğru başlarını sallıyorlar. "Bardağı çok sert sıkıyorsun ve televizyona bakıyorsun, ben de bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Bu arada, o bardağı kırarsan, bedelini ödersin."

Viskiyi dudaklarıma götürüyorum ve geri koyup barmene doğru itmeden önce kalanı yudum yudum içiyorum. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Muhtemelen cevap vermediğim için kısık bir kahkaha attılar. "Elbette."

Bana tam olarak iki buz küpü ile bir viski daha getirmek için döndüler- İçkiyi sulandırmadan lezzeti açmak için mükemmel bir sayı- ve dikkatimi tekrar televizyona veriyorum.

"Hayes geçen sezon Comets'in tarih yazan inanılmaz Stanley Cup macerasının bir parçasıydı." Yorumcu yanındaki adama dönüyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun Jonesy? Sence Seattle Serpents'a eksik olan bir şeyler katacak mı?"

Jonesy iğrenç bir şekilde gülüyor. "Chuck, onun eklenmesi kesinlikle zarar vermez. Takımda büyük yıldızlar var, biliyor musun? İsim vermek istemiyorum ama kim olduklarını biliyorlar. Gerektiği gibi ortaya çıkmıyorlar, belki de genç bir adam tam da ihtiyaçları olan şeydir."

Dışlerimi gıcırdatıyorum.

Jonesy'nin canı cehenneme. Onu da sikeyim, Chuck'ı da sikeyim, o masada kendini beğenmiş gülümsemelerle oturan herkesi de sikeyim, ama özellikle Jonesy'yi çünkü biliyorum ki - *biliyorum ki* - kastettiği benim. Son zamanlarda buzda iyi miydim? Hayır. Bu benim NHL'deki en kötü sezonumdu. Bununla birlikte, özellikle sezon dışında bunun sürekli yüzüme vurulmasına ihtiyacım var mı? Tabii ki hayır.

Barmen tam o anda önüme yeni bir viski koyuyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden alıp boğazımın arkasına atıyorum.

İki parmağımla boş bardağı onlara doğru itiyorum. "Bir tane daha."

Önce bardağa, sonra da bana bakıyorlar, kaşları çatık. Ben de kendi kadehimi kaldırıp bana meydan okumaları için yalvarıyorum. Sarhoş değilim, yakınından bile geçmiyorum. Bir içki daha içmeye hakkım var ve şu anda bir içkiye gerçekten ihtiyacım var.

Birkaç vuruştan sonra nihayet başlarını sallayıp şişeyi almak için dönüyorlar. Bu kez bardağı bana doğru ittiklerinde, televizyonda saçmalayanları duymamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak yudumluyorum.

"Doğru, Jonesy, ama geçen sezon işler yolunda gitmemiş olsa da, takımlarında hala inanılmaz tecrübeli oyuncular var. Bunun da bir anlamı olmalı."

Pekala. Chuck hakkında söylediğim tüm kötü şeyleri geri alıyorum.

Kalabilir. "Kalır, ama sadece o adamlar öne çıkarsa. Eğer kıdemli adamları ya da Vezina-

Finalist kaleciler maçları bitirmek için genelde çok iyi oldukları şeyi yapmıyorlarsa, bunun bir önemi yok Chuck. Özellikle de ilk senesinde Final'e kadar giden Vegas varken. Her açıdan kötü görünüyor."

Evet, *Jonesy'yi sikeyim*.

Telefonum tezgâhta çalışıyor ve ekrana bakıyorum. "Vay canına.

Gerçekten bir Carolina hayranı değilsin, ha?"

Sesin geldiği sağ tarafıma bakıyorum. Benden en az birkaç yaş genç görünen bir kadın iki sandalye aşağıda oturuyor. Kadehindeki şarabı evirip çeviriyor, diğer kolunu da sandalyenin arkasına

Sandalyesinde, vücudu bana doğru dönük. Gözleri yüzümle viskime sarılmış elim arasında gidip geliyor.

Tutuşumu gevşetiyorum, dolgun pembe dudaklarının köşesinin, açık rahatsızlığım karşısında kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi nasıl seğirdiğini kaçırmıyorum.

Her ihtimale karşı şapkamı aşağıya doğru çekerek kollarımı barın tepesine dayıyorum ve ona "Carolina hakkında pek bir fikrim yok" diyorum.

Bir kahkaha atıyor. Yüksek sesle gülüyor ve özellikle bar sessiz olduğu için birkaç kişinin dikkatini çekiyor, ancak üzerindeki yeni gözler onu rahatsız etse de bunu belli etmiyor.

"Birinci vuruş," diye mırıldandı. "Birinci vuruş mu?"

Omuzlarını geriye itiyor ve çenesini yukarı kaldırarak dik oturuyor. "Yalan söyledin. Ne zaman biri Carolina hakkında bir şey söylese Hulk yapacakmış gibi bakıyorsun. Bu, aksini iddia etsen de takım hakkında bir fikrin olduğunu kanıtlıyor. Yani..." Bir omzunu kaldırıyor. "Birinci vuruş."

Haksız değil, ama bunun söylenmesinden hoşlanmadığıma eminim. Bu konuda konuşmak istemiyorum ama o ya bunu anlamıyor ya da umursamıyor.

"Ve sen de skor tutuyorsun çünkü...?"

Yavaşça gözlerini şapkaının siperliği altında saklı olan benimkilerden alıp yüzüme, boğazıma, göğsüme, vücuduma ve oturduğum bar taburesine dolanmış ayaklarıma diyor. Bakışları rahatsız edici değil ve açıkça cinsel bir yanı da yok ama yine de yerimde kıpırdanmama neden oluyor. Nedenine bir türlü karar veremiyorum.

Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bu tedirgin ediciydi ama sadece bana bakışı *hoşuma gittiği içindi*. Bana dokunduğunu *hissettiğime* yemin edebilirim... ve bundan nefret etmedim.

"Sebebi yok." Şarabını yudumlamaya devam ederken kelimeler şarkı söyler gibi çıkıyor, gözlerini bir kez olsun benden ayırmıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Birinci vuruş." "Pardon?"

"Sanırım beni duydun."

"Yaptım. Sadece neden skor tuttuğunuzdan emin değilim."

Ağzımın bir köşesini kaldırıyorum ve ona "Sebebi yok" diyorum.

Şimdi gözlerini bana dikme sırası onda ve bu hareket göğsümde kısa bir kahkaha patlamasına yol açıyor. Bu beklenmedik bir şey ve kadının

gözlerinin nasıl açıldığına bakılırsa buna şaşırın tek kişi ben değilim.

O sersemletilmekle meşgulken, ona iyice bakma sırası bana geliyor. Kestane rengi saçları karmakarışık bir topuz yapılmış ve başının üzerinde duruyor. Bu görünümün kasıtlı mı olduğunu yoksa gerçekten umursamadığını mı söyleyemiyorum. Her iki durumda da, rahat görünümüne uyuyor - siyah tayt ve üzerinde *Crazy Cat Lady* yazan ve bir taraftan aşağı kayarak dokunulduğunda yumuşak görünen soluk bir omuzu ortaya çıkaran büyük boy gri kazak.

O buraya ait değil.

Görünüşünü incelerken aklımdan geçen tek düşünce bu. Tanrı aşkına, birinci sınıf salonda oturuyoruz. Böyle giyinmişken burada olmasına imkân yok.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Gözlerimi ayağındaki düz beyaz spor ayakkabılardan yüzüne kaldırıyorum. İki kara kaşı yukarı kalkmış, dudaklarında hafif bir tebessüm beliriyor.

"Güzel kıyafet," diyerek omzumu ona veriyorum ve viskimi tekrar dudaklarıma götürüyorum. Bir yudum alıyorum, yutmadan önce ısıracı alkolü ağzımda birkaç saniye tutuyorum.

Hadi oradan. Uçuştan önce sinirlerimi yatıştırmak için bir bardak iyi viski gibisi yoktur. Yılın büyük bir bölümünde uçan profesyonel bir hokey oyuncusu olarak uçuştan rahatsız olmayacağımı düşünürsünüz ama bu benim şansım değil. Başıma gelecekler üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı bir uçakta kapalı kalmaktan nefret ediyorum. Sevdiğim bir şey varsa, o da kontrol sahibi olmaktır.

"Teşekkürler!" diye karşılık veriyor sahte bir neşeyle. "Kendim seçtim ve her şeyi."

İğnelemeleri karşısında dudaklarımin seğirmesinden nefret ediyorum. Boşalan bardağımyı indirirken ellerimin titremesinden daha da çok nefret ediyorum.

"Gergin uçucu mu?" diye tahmin ediyor. Belli ki sohbet etme havasında ve benim olmadığımı umursamıyor gibi görünüyor.

"Evet." Kelime kırılmış ve umarım rahatsız edilmek istemediğimi anlaması için yeterli olur.

Öyle değil.

"Biliyorsunuz, karışıma alkol eklemek uçuş kaygınızı daha da kötüleştirebilir."

Ona bir göz attım. Bana doğru bakmıyor. Dikkati önünde duran içeceğinde. "Bu senin günlük kelimen mi?"

"Hmm?"

"Şiddetlendirmek mi? Bu senin günlük kelimen falan mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Sadece çok içtiğimde büyük laflar etmek gibi garip bir alışkanlığım var." Beyaz şarabından sağlıklı bir yudum alıyor. "Gergin uçucu," diyor bana, boş kadehi tezgâha bırakırken dahili telefonda bir ses geliyor.

"Seattle'a giden 1027 sefer sayılı uçuş beş dakika içinde kalkışa başlayacaktır. Lütfen kapıya doğru ilerleyin."

Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum. İçinden iki yirmilik çıkarıp tezgâha atıyorum ve burada oturduğum bir saat boyunca içkimi dolduran barmene başımla selam veriyorum.

Ayağa kalkarken kadına "Biliyorsun," diyorum. Bana doğru dönüyor, o lanet kaşları bir kez daha yukarı kalkıyor. "Karşıma alkol eklemek uçuş kaygınızı daha da *kötüleştirebilir*."

Dudakları neşeli bir sırıtışla yukarı doğru kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Bunu ilk elden havaalanı bekleme salonundaki çılgın bir kedi kadından duydum." "Akıllı birine benziyor."

"Sesi sarhoş gibi geliyor."

"Kafam güzel," diye açıklıyor. "Ve sadece zar zor."

Onu bu gerçeği tartışacak kadar iyi tanımıyorum, bu yüzden bıraktım, bunun yerine az önce boşalttığım sandalyenin yanındaki yerden sırt çantamı aldım.

"İyi uçuşlar Bay Grumbles," diye mırıldanıyor ben yanından geçerken.

Salondan kapıma doğru ilerlerken başımı sallayarak gülüyorum. Haklı, bugün huysuzum. Huysuzum çünkü son iki haftayı zaman zaman harika olabilen ailemle geçirmek zorunda kaldım, ama bu son yolculuk? Kötü üvey kız kardeşimin düğünü olduğu için birbiri ardına gelen acı verici olaylardan başka bir şey değildi. Temelde onun erkek eşdeğeri olan bir adamla evlendi, bu da iki uzun hafta boyunca gezegendeki en dramatik insanlar olmalarına ve *düğün günü* gelin koridorunda yürümeye başlamadan otuz dakika önce de dahil olmak üzere üç ayrı kez düğünü iptal etmelerine eşitti çünkü ilk bakış fotoğraflarından nefret ediyordu - her ne haltsa artık.

Sonra, tam da seyahatin tüm saçmalıklarını atlatmışken -bavulumu yolda kaybetmek de dahil- iki hafta sonra buza çıktığımda, sahip olmak istemeyeceğim yeni bir takım arkadaşım olacağını hatırladım. Yani evet, huysuzum ve havaalanı salonundaki rastgele bir kadının bu yüzden benim bir pislik olduğumu düşünmesi umurumda değil.

Birinci sınıf yolcuların uçağa binebileceği anonsunu duymak için tam zamanında kapıya ulaşıyorum, bu yüzden biletimi havaalanı çalışanına okutuyorum, sonra yürüyorum

Dar ve berbat kokan rampadan aşığı inerek önümüzdeki altı saat boyunca oturmak istemediğim uçağı biniyorum, özellikle de birinin yanında oturmak zorunda olduğumu bildiğim için. Yanımda kimsenin olmamasını tercih ederdim, ancak seçtiğim uçuştaki tek kişilik koltuk seçeneğı yoktu, bu yüzden eve dönüş yolculuğı boyunca sohbetten kaçınmaya çalışmak zorunda kaldım.

Sırt çantamdan tabletimi alıyorum, sonra kulaklıklarımı kulaklarıma geçiriyorum - istediğim son şey koltuk arkadaşımın konuşmak istediğini düşünmesi - ve Netflix'i yüklüyorum. Uçak içi Wi-Fi'ye bağlanıyorum ve sekizinci tekrar izleyişim için *Community*'yi sıraya alıyorum, sonra koltuğuma geri yerleşiyorum, başımı koridordan çeviriyorum, böylece yanımdan geçen kimseyle göz teması kurmuyorum. Yolculuğun buraya kadar olan kısmını kimse beni tanımadan geçirmeyi bir şekilde başardım ve bu şekilde devam etmek istiyorum.

Anonsları duyabilmek için gürültü engelleyiciyi kapalı tutuyorum, ancak her zamanki saçmalıklar: uçuş görevlileri *tam* uçuş gibi şeyler söylüyor ve insanlara üstlerindeki kutuları aşırı doldurmamalarını hatırlatıyor ve herkesin hızlı bir şekilde koltuklarına oturmasını istiyor.

"Yolcuların dikkatine: Auden Sinclair adında birini arıyoruz. Auden Sinclair, bu uçuştaki mısınız?"

Görevli omuz silkmeden önce ismi iki kez daha tekrarlıyor ve ardından kalkış için kapıyı kapatacaklarını duyuruyor.

"Bekle! Bekle! Buradayım!"

Uçağın ön tarafına yakın bir yerde oturuyorum ve kulaklıklarım kulaklarımda olduğı halde yürüme yolundan gelen sesi duyabiliyorum. Bir kadın, bu yüzden beklediğimiz Auden Sinclair olduğunu varsayıyorum. Sesi paniklemiş gibi geliyor ve sanırım diğer herkesin uçuşunu geciktiren aptal ben olsaydım ben de paniklerdim.

"Buradayım!" diye tekrarlıyor ayakta kalırları uçağın zeminine vururken. "Buradayım. Çok özür dilerim. İşemem gerekiyordu."

Görevli ona gergin bir gülümseme verir. "Sorun değil. Bir dahaki sefere, lütfen uçakta kullanabileceğiniz tuvaletlerimiz olduğunu unutmayın."

"Elbette, ama bu lanet şeyler her zaman çok küçük ve yemin ederim birileri her zaman kocaman bir şey almak zorunda kalıyor."

"Günaydın millet. Ben Kaptan Archer, ve ben sizin..."

Kaptan pilot kadının söyleyeceklerini kesti, ki bu benim için sorun değil. Onun mazeretlerini dinlememeyi ve şu lanet uçağı yerden kaldırmayı tercih ederim.

Saniyeler sonra üzerime bir gölge düşüyor, ardından üstümdeki çöp kutusu açılıyor. *Kahretsin*, kendime küfrediyorum. Çünkü neden geç kalan kişi benim koltuk arkadaşım olmasın ki? Yolculuğumun geri kalanının temasına uyuyor sanırım.

Yanıma oturuyor, koltuğa tırmanırken çantası tepsideki masaya çarpıyor. Masa düşüyor ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Çantasını masanın üzerine koyuyor ve etrafı karıştırmaya başlıyor. O yerleşirken tanıdık bir koku burnumu gıdıklıyor. Tam olarak çıkaramıyorum ama yakın zamanda kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Hatta bugün. Sanki-

"Oh, hey! Bu sensin! Merhaba, Bay Grumbles!"

Solumdan gelen neşeli sese doğru dönüyorum.

Bu o. Bekleme salonundaki kadın. Bana eski arkadaşmışız gibi gülümsüyor, sanki uçuşun geri kalanında beni kızdırmak için sabırsızlanıyormuş gibi, sanki beni kızdırmaktan zevk alacakmış gibi.

Büyük boy siyah poşetin içine dalmış olan elini hareket ettiriyor, sonra bir poşet cipsle yeniden ortaya çıkıyor. Berbat kokulu şeyleri burnumun dibine sokuyor, sanki içinden çıkan keskin ayak kokusunu alamıyordum gibi poşeti sallıyor.

"Frito?"

Gözlerimi devirmek ya da bu kadına dudak bükme istiyorum çünkü aklımdan ne geçiyor? Salondaki tavrımdan konuşacak havada olmadığımı anlamamış olabilir mi? O zaman konuşmak istemediysem, şimdi de konuşmak istemediğimden eminim.

Ama ben böyle bir şey söylemiyorum. Gözlerimi devirmem, küçümsemem.

Sadece başımı bir kez sallayarak sorusunu yanıtlıyorum. "Sen kaybedersin."

Omuz silkiyor, poşeti geri alıyor ve ağzına birkaç cips atıyor ve kulaklığım takılıyken bile çıtırtı yüksek ve iğrenç.

Lanet olsun. Bu uzun bir uçuş olacak.

Daha fazlasını ister misiniz?
[Okumaya başlamak için tek tıkla! >>](#)

OceanofPDF.com

TEAGAN HUNTER İSİMLİ YAZARIN DİĞER ESERLERİ

SEATTLE SERPENTS SERİSİ

(buharlı hokey romantik komedileri)

[Vücut Kontrolü](#)

[Face Off](#)

[Geciken Ceza](#)

CAROLINA COMETS SERİSİ

(buharlı hokey romantik komedileri)

[Puck Shy](#)

[Blind Pass](#)

[Tek](#)

[Seferlik](#)

[Günah](#)

[Kutusu](#)

[Skor Şansı](#)

[Eldiven](#)

[Kurtarma](#)

ODA ARKADAŞI ROMPS SERİSİ

(romantik

komediler) [Loathe](#)

[Thy Neighbor Love](#)

[Thy Neighbor Crave](#)

[Thy Neighbor Tempt](#)

[Thy Neighbor](#)

SLICE SERİSİ

(küçük kasaba romantik komedileri)

[A Pizza Kalbim Bu](#)

[Gece Seni](#)

Yoğuruyorum
Doughn't Let Me Go
Bir Dilim Aşk Cheesy
on the Eyes

TEXTING SERİSİ

(yeni yetişkin romantik komedileri)

[Metinsel Olalım](#)

[Sana Mesaj Atmak _](#)

[İstiyorum Bunu](#)

Atamam

[Bana Bir Kez Daha Mesaj At Bebeğim](#)

BİRBİRİNE BAĞLI BAĞIMSIZLAR

(kızgın, hafif buharlı romanslar)

[Siz Öyle](#)

[Diyorsanız Biz](#)

[Yıldızız](#)

Eğlenceli bir okuyucu grubunun parçası olmak, özel içeriklere ve çekilişlere erişmek ve beni daha yakından tanımak ister misiniz?

[Teagan's Tidbits'e Facebook'ta Katılın](#)

Yeni sürümlerimden haberdar olun!

[Haber bültenime kaydolun](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Kocam, Henry. Sen benim bir numaralı amigomsun ve bu çılgın kariyeri sen yanımda olmadan yapmayı hayal bile edemezdim. Her zaman akıl hocam olduğun için teşekkür ederim. Her zaman ve sonsuza dek.

Laurie. Sen olmasaydın hala yazıyor olur muydum emin değilim. Bana her zaman ihtiyacım olan ekstra itici gücü verdiğin ve her zaman, her zaman, her zaman arkamı kolladığın için teşekkürler.

Düzenleme ekibim. Caitlin, Julia, Judy... Siz bayanlar en iyisisiniz. Beni bırakmanıza asla izin vermeyeceğim.

Kim, Nina ve VPR ekibi. Sizin inanılmaz rehberliğiniz olmadan şu anda bulunduğum yerde olmamın hiçbir şekilde mümkün olmadığını ne kadar vurgulasam azdır. Şanslı olmak bunu anlatmaya yetmez. Size teşekkür etmek de öyle. Size çok şey borçluyum.

Shannon, Katie ve Emily. Bu kapaklar bir harika! Yeteneğiniz beni hayrete düşürüyor. Bu seriyi bu kadar güzel gösterdiğiniz için teşekkürler!

Tidbits. Kalbim sende.

Anne. Bana her zaman inandığın için teşekkürler.

Hokey. Sana doyamıyorum. Bir molaya ihtiyacım olduğunda hep yanımda olduğun için teşekkürler. Elbette, kalbimi çok sık çarptırıyorsun, ama bu

İyi bir tür. Genelde.

Sen. Umarım bu kitap hepimizin hak ettiği kaçışı size biraz olsun

yaşatmıştır. Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla,

Teagan

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

TEAGAN HUNTER, bolca iğneleme ve bir parça kalp içeren ateşli romantik komediler yazıyor. Pizzayı, hokeyi ve aşk romanlarını seviyor, ancak bu sırayla değil. Yazmadığı zamanlarda onu saatlerce *Supernatural*, *One Tree Hill* veya *New Girl* izlerken bulabilirsiniz. Cadılar Bayramı'na hafif bir takıntısı var ve daha serin havaları tercih ediyor. Lise aşkıyla evlendi ve şu anda PNW'de yaşıyorlar.

www.teaganhunterwrites.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.